

ЕВЕЛ ИНАРА ОТІУМ

chitanka.info

OTIUM^[0]

На всеки, който някога е губил близък. На всеки осъзнаващ, че е смъртен. Това е моят начин да не се страхувам.

ЧАСТ I

Един ще умре.

Един ще се промени.

Един ще бъде същият.

ПЪРВА ГЛАВА

Момичетата пищяха. Прикриваха с ръце телата си и се опитваха да тичат в ледената вода. Езерото беше дълбоко. Не можеш да тичаш грациозно, когато водата толкова бързо стига до хълбоците ти.

Истината е, че те не се интересуваха как изглеждат отстрани. Но тя се интересуваше. Нещо повече — представяше си как ще изглежда. Затова стоеше по-далеч, сама върху скалата. Косата ѝ, разпусната над голите ѝ рамене, гъделичкаше ханша ѝ.

Момичето стигна края на камъка, който стърчеше над езерото. Отражението ѝ надникна нагоре към нея. Високите папури не бяха истинско прикритие. Тя се усмихна и прекрачи напред в нищото. Водата я обгърна с глух звук, студът почти я принуди да извика. Вместо това момичето се изсмя — кратко и дръзко, с вдигнато към небето лице. Кръгла вълна вървеше от тялото ѝ към отсрещния бряг, под нея нямаше дъно. Косата ѝ, още суха, се носеше по водата като гигантско цвете.

Тя разпери ръце и заплува към шумната момичешка група. След малко щяха да се върнат обратно на брега. Бяха чудесно, дразнещо прикритие, ако искаше да излезе грациозно от водата.

Щом доближи достатъчно, момичето извика имената на онези, които със сигурност щяха да я чуят. Въодушевени, приятелките ѝ изкрещяха нейното име в отговор:

— Лиля! Лиля!

Тя беше доволна. Затова им помахаша.

Гмурна се и изплува до едната от тях, вече беше в средата на групата. Момичето до нея радостно изпищя и пак извика името ѝ. Всичко вървеше точно както го искаше.

Загреба вода и я плисна право в лицето на момичето. Жестът беше като команда, езерото закипя. Пръски, викове и смях се разлетяха.

Воден бой! Най-веселата част от всяко къпане! Но, за децата.

Тя се гмурна отново и заплува към сушата, показаше се едва когато беше на плиткото. Беше най-отпред, зад гърба ѝ приятелките ѝ се

бореха с тежестта на водата.

Лиля нито веднъж не погледна към кедрите на другия бряг езерото. Нямаше нужда. Рийн беше там, тя чувстваше погледа му — цялото ѝ същество беше съсредоточено в тази мисъл, сякаш невидима нишка я свързваше с отсрещния бряг. В този момент тя се чувстваше отделена, огряна от по-ярка светлина. Чувстваше се красива. Нищо детско не беше останало в нея, въпреки едва заоблените гърди и тесния ѝ ханш. Защото тя беше влюбена. В Рийн. И беше наясно, че това е много, много глупаво.

Тя никога не беше разговаряла с него. Може би той дори не беше чувал името ѝ. Сигурно само си въобразяваше, че той я вижда, когато гледаше в нейна посока. Рийн винаги беше толкова далеч. Беше невъзможно да го доближиш. Беше невъзможно да останеш насаме с него. Просто беше забранено.

Преди години, само веднъж, любопитството ѝ беше надделяло:

— Мамо, мамо, малкият господар има ли си своя майка? — бе посочила с детско пръстче към него.

Тогава майка ѝ сепнато улови ръката ѝ, стисна дланта ѝ в шепа:

— Ш-шшш! — каза грубо, почти изсъска. — Ние не говорим за господарите, дъще! Разбра ли? Не говорим и не питаме!

Жената я беше разтърсила, неестествено зла. Това я накара да заплаче беззвучно и да се отскубне от хватката ѝ. Скри лице в ъгъла, засрамена от сълзите си.

Тих смях бе долетял, току до ухото ѝ. Старческа ръка треперливо я беше погалила:

— Всеки има майка, дете. Всеки, дори и господарите. Не задавай глупави въпроси, докато имаш покрив над главата си и хляб в стомаха. Пази каквото имаш, дете. Мълчи, не мисли и не питай.

Момичето бе обърнало мокрите си очи към старицата и за пръв път чу една от страшните истории за господарския дом: как някога, отдавна, някой си Тови се промъкнал след господарите на оградената от кедри поляна. Искал да види какво правят там всеки ден.

Откакто се помнеха, мястото беше скрито зад плътна стена от дървета и храсти. Ратаите само предполагаха, че там има поляна — освен господарите друг не беше стъпвал навътре в гъстата растителност.

До кедрите се стигаше по камениста пътека, която тръгваше от задния вход на господарската къща, заобикаляше езерото, прескачаше един от потоците и се губеше между високите дървета. Отдалеч се виждаше, щом някой тръгне по нея. Рано сутрин и привечер оттам минаваха двете господарски момчета и поне един от шестимата възрастни мъже — семейството, което притежаваше стопанството.

И така, Тови изчакал господарите да се скрият от погледа му и поел по забранената пътека. Дърветата заплашително шумели, храстите преграждали с жиливи клони пътя му. Но Тови бил дребничък и тих като коза — шмугнал се незабелязан в една пролука и гъсталакът го погълнал. Не се върнал повече. Никой никога не го видял.

Докато растеше, Лиля чу още такива истории. Възрастните ги разказваха в зимните вечери, когато вратите бяха залостени и огънят хвърляше по стените злокобни сенки. Децата ги шепнеха, сврели едно в друго главици и не смееха да излязат, щом падне мрак. Животът на господарите им беше обвит в страховита тайнственост. Те живееха в отделна постройка, оградена откъм селото с нисък дървен плет. Отвъд тази граница не пристъпваха даже домашните птици. Три клепоухи кучета бяха единствените обитатели на двора около господарската къща. Дори отдалеч изглеждаха зли.

Ратаите спяха в няколко общи помещения, долепени в редица до сградите за добитъка и каруците. Там имаше и ковачница, където подковаваха конете. Имаше и друго грамадно огнище, където се печеше хляб за цялото стопанство, на огъня къкреха гърнета с ястия, а през студените месеци всички деца, освен господарските, се събираха на топло.

Докато при ратаите цареше глъч и оживление, господарският дом беше негостоприемен. Може би защото в него живееха само мъже и нямаше кой да им създаде уют — мислеше си момичето. Тя винаги малко беше съжалявала Рийн и големия му брат Агот заради самотата им. Момчетата не бяха близки по възраст, за да се забавляват заедно. Агот все драскаше нещо в пръстта, а после заличаваше линиите с крак и започваше наново. Крещеше по Рийн, ако той или кучетата претичат през рисунките му и го пъдеше по-далеч.

Рийн харесваше кучетата и кучетата го харесваха. Той ги прегръщаше и се въргаше с тях в прахоляка. Агот му крещеше и

заради това. По-малкият не се впечатляваше особено и продължаваше с игрите си.

Понякога момчетата се биеха. Те се вкопчваха настървено един в друг, обсипваха се с умели удари, докато яростта им се превърнеше в хладнокръвен двубой, който можеше да продължи часове. Възрастните никога не ги разтърваваха преди да дойде време за вечеря. Почти всеки път победител беше Агот, той беше по-силен и по-едър. Но Рийн беше хитър и като че ли по-упорит от брат си.

Децата от другата страна на плета шепнешком се обзалагаха кой от двамата ще надделее. Залагаха шепа боровинки, борови ядки, пробити речни камъчета, върхове на стрели, шарени пера или яйца на горски птици. Кой каквото можеше да предложи. Лиля винаги беше на страната на по-малкия брат. Дори омазан в кръв и прахоляк, потен и раздърпан, за нея Рийн беше несравнимо по-привлекателен. След края на тези епични сбивания той отиваше до ведрото с вода и потапяше главата си, независимо колко беше студено навън. После се отпускате на земята, а кучетата ближеха лицето му. Розова вода мокреше дрехите му и оставяше следи, които трудно щяха да се изперат. А тя протягаше на връстниците си шепата плодове или някое друго съкровище, което току-що беше загубила.

На другия ден майка ѝ щеше да гълчи тихичко по двете момчета и да търка до побеляване плата на ризите им. Господарите ѝ се прехранваха с търговия и ценяха дори най-непотребната вещ, а се отнасяха със смайващо безразличие към дрехите си. Те никога не сваляха ризите от гърбовете си и сякаш нехаеха колко непоправимо ще бъдат повредени. Многобройни кръпки и петна покриваха ежедневните им одежди. Майка ѝ ги киснеше в тъмна отвара от билки, за да не личат петната от кал, кръв и трева, които не успяваше да премахне. Затова шестимата мъже и двете момчета се забелязваха отдалеч през зимата и се сливаха с пейзажа през другите сезони, особено наесен.

Жълто-кафявите дрехи хвърляха медни отблясъци върху светлата коса на Рийн и правеха черните му очи по-топли. Той невъзмутимо седеше в прахоляка, с мокра глава и подпухнало от ударите на брат си лице. Отвъд плета, иззад купите сено долитаха възгласите на спечелилите в облога, които делиха печалбата. Агот плюеше по земята

и се прибираше наперено в къщата. Тогава, само за миг, Рийн спираше очите си в нейните.

Сърцето ѝ биеше с оглушителни удари, времето замираше, светът онемяваше в този миг. Само момчето, чиито очи докосваха нейните, си свирукаше тихичко, напрегнато. И тогава все някое от клепоухите кучета-пазачи се изпречваше между двамата, завирайки нос в лицето на Рийн. Когато най-сетне се дръпваше, погледът на Рийн вече бе някъде другаде, умът му беше зает с нещо друго.

Тя сепнато се извъръщаше от господарското момче, припряно се вмъкваше в шумната детска тайфа. Беше родена и отраснала тук, в самотната ферма с кедровата гора и бездънното езеро, също като майка ѝ и баща ѝ, и техните майки и бащи, баби и дядовци преди тях. Беше хубаво място, въпреки страшните истории, които всички знаеха, но рядко се осмеляваха да разказват. Само старата Алда не се страхуваше. Може би защото вече беше оглупяла от годините, може би защото нямаше деца и внуци, които да пази. Ден след ден, през цялото ѝ детство старата Алда седеше на припек и слушаше препирните на жените, шетащи из двора. Знаеше всичко, въпреки че уж недочуваше, виждаше всичко, макар ирисите ѝ да бяха млечни, като забулени в мъгла.

Костеливата ѝ десница сграбчи ръката на Лиля с изненадваща сила и я дръпна да седне. Очите ѝ се втренчиха заговорнически в нейните. Старицата я пусна само за да посочи господарската къща:

— Стара съм, дъще — каза ѝ и замълча.

След малко момичето понечи да си тръгне.

— Знаеш историята за бедния Тови, нали? — спря я жената.

Лиля кимна объркано. Самата Алда ѝ я беше разказвала.

— Знаеш и онази за глупавия Етан, и за клетата Лида, и за брата и сестрата, които уж избягали, когато храната тук не достигала. Знаеш ги, нали?

Момичето пак кимна и се огледа към господарския дом. Старицата ѝ намигна:

— А знаеш ли историята на неразумната Алда, дъще? Някой разказвал ли ти е тази история?

Тя се изсмя на обърканото ѝ изражение:

— Не говорят, докато не си отидеш. Мълчат и треперят от страх. Какво е техния страх в сравнение с моя, а?

Хвана дланта ѝ и я потупа лекичко. Грубата ѝ кожа драскаше и гъделичкаше.

— В онази къща не е влизала и няма да влезе жена! — старицата пак посочи каменните зидове на господарския дом. — Онези мъже дори и да обичат, не дават сърцата си на никоя. Те не признават децата си, дори да са момчета, запомни. Знай го от неразумната Алда, дъще, не се надявай. Не се погубвай като мен.

Лиля даже не мигаше насреща ѝ, не издаваше звук. Стоеше замръзнала пред бабичката, уплашена, че са я заловили.

— Рийн е, нали? — рече жената. — Не може да е Агот. Онези с името Агот все са сърдити на света, знаят само да си вирят носовете. Но Рийн... Ха-ха-ха — смехът ѝ прозвуча като даване. — Рийн не е нито като недоверчивия Ери, нито като веселия Брануен. Карис го интересуват само горите и лова, затова не го броя. Джейдан е все при конете, а и вече е стар за тебе. Арне и Кай пък никога не са били достатъчно хубави — тя свиваше пръстите си, когато произнасяше имената. — И аз харесах Рийн. Бях хубавица тогава, макар да не ти се вярва.

Тя пак ѝ намигна. Момичето реши, че си е изгубила ума и не знае какво говори. Уплаши се от думите ѝ.

— Чакай, дъще, не бягай. После ще ми благодариш! Само аз мога да ти кажа това, което трябва да знаеш. Седни! Седни и слушай, пък после съди.

Девојката примирено се отпусна на земята. Старата Алда се наклони към ухото ѝ:

— Онези с името Рийн все са златокоси и наперени. Очите им пронизват чак до костите и в стомаха ти пърхат пеперуди, щом са наблизко, нали?

Лиля сведе очи, бузите ѝ поруменияха.

— Да, да. Този Рийн е одрал кожата на моя. Може и да съм стара вече, може и да бъркам, но и сега сърцето ми трепва, като гледам как тича с песовете по двора. Но, дъще, може и по друго да прилича на моя Рийн.

— По какво? — изплъзна се от устата на момичето, за което то мигом съжали. Бабичката размахваше костелив пръст към талията ѝ.

— Той няма да ти даде името си и домът му няма да стане твой. Ще стои далеч, докато коремът ти наедрява. Няма да дойде, даже

когато детето му се роди, и никой друг няма да знае, че е негово.

Лиля издаде глух звук, сякаш искаше да възрази, но жената не ѝ обърна внимание:

— Друг мъж няма да смее да те поиска, колкото и да си хубава — отсече тя. — Майка ти и баща ти ще се отвърнат от теб, братята и сестрите ти няма да те поглеждат. Чуждите ще шепнат зад гърба ти, старите ще те корят. Ти и детето ще сте трън в очите на всички...

След всяка поредна закана гласът ѝ изтъняваше и накрая съвсем заглъхна. Очите на старицата бяха плувнали в сълзи, тънки вадички се запровираха по сбръчканите ѝ страни. Слисана от всичко чуто, Лиля разтвори ръце и несръчно я прегърна. Но Алда не се отпусна в обятията ѝ. Сякаш отвикнала от нежност и милувка, грубо се отстрани и скри лицето си в шепи:

— Когато старият Карис умря, моят Рийн замина и доведе момче в къщата. Още бях хубава и млада. А той си доведе друг син, беше пеленаче. Кръсти го Карис и не се отделяше от него. Обичаше го. Радваше му се...

Очите ѝ отново бяха сухи и студени. Беше забравила Лиля, говореше на себе си:

— Коя е била онази, дето го е родила? Каква е била, за да иска нейния син, а моя даже и да не поглежда?

Момичето чакаше да чуе, да разбере:

— Коя е била? — попита.

Алда сепнато тръсна глава:

— Ти май не слушаш внимателно, дъще. Рийн доведе бебе, не жена. В онази къща не стъпват жени, запомни го!

— Не го ли попита...

— Ха! Той ме излъга! Показа ми, че нищо не струвам. Дори не ме поглеждаше, камо ли да ми проговори. Остави сина си да тича гладен и бос, да не знае какво е баща.

— Кой е синът ти? — тя не знаеше Алда да има деца.

— Няма го. Умря. Беше малък още.

Лиля затърси утешителни думи, които да изрече.

— Рийн дойде тогава при мен — заяви старицата, без да обръща внимание на неудобството ѝ. — Знаеш ли защо?

— Защо? — послушно въздъхна тя.

— Гледах как огъня гори, салът с тялото вече беше далеч. Бях сама, другите си тръгнаха веднага, щом го запалиха. Страхливци! Всичките до един! Водата шумеше, а аз плачех и не съм чула кога е дошъл. Някой ме прегърна и аз, глупачката, се зарадвах, помислих че е майка ми или баща ми. После той заговори и го познах.

— Какво каза?

— По-добре да не беше идвал. По-добре да беше мълчал.

— Защо? — момичето едва криеше нетърпението си.

— Каза... — жената присви очи и изрецитира думите. — Така е по-добре за него. Той няма да ми е слуга, аз няма да съм негов господар. Така е по-добре за всички, Алда.

— И после?

— После ме пусна и си отиде! Това беше. Умря млад. После Брануен доведе друго момче, което кръстиха Рийн. Беше хубавец...

— Беше? — обърка се Лиля.

Старата Алда пак се хилеше и кашляше:

— Този Рийн, на когото си хвърлила око, е третият. Него го доведе Ери.

— Значи господарят Ери му е баща?

Старицата вдигна многозначително вежди:

— Щом казваш. Аз не съм чула да му казва „татко“. А ти?

— Не, но...

— Не съм чула и Ери да го нарича „сине“. Нито пък Джейдан да казва „сине“ на Агот.

— Хммм — отрони момичето.

Беше й приятно да говори с някого за Рийн, но това бяха чужди постъпки, отдавна отминали, на непознати хора. А тя познаваше Рийн. Сърцето й го познаваше.

Старческият глас я измъкна от мислите й:

— Е, обещавай ми сега, че ще стоиш далеч от него.

Лиля гледаше настойчивите очи на жената.

— Обещавай ми, дъще.

Не й обеща. Изправи се и си тръгна, без да каже и дума. Този път старицата не я спря.

В същия ден Рийн бе заминал заедно с господаря Ери, господаря Джейдан и младия Агот. Тръгнаха рано, с десетима мъже за охрана и две коли, догоре натоварени със стока за продан. Освен чувалите с

овес, кутиите с игли и солта, примесена с диви кестени, там имаше фино брашно от жълъди, които с дни киснеха в езерото, преди да ги изсушат и смелят. Имаше сладка захар от брезов сок, изсушено омайниче, мед. Имаше скъпи кърпи, киснати в билки и ферментирало мляко, с които се превързваха лоши рани. Вързопи тънки въжета от коприва и по-жилави, от кора на липа. Блатна мирта, примесена с лой или изсушена за чай. Само господарите и старите ратаи във фермата знаеха как да приготвят такива съкровища.

Лиля помогна при товаренето, вместо да отиде с майка си на реката и да плакне дрехи из бързеите. Както винаги, беше изкушена от аромата, който се носеше над сандъците. Беше изкушена и от присъствието на Рийн — едва на няколко крачки от нея. В залисията никой не обърна внимание на момичето, което многократно прекоси двора само с по един плетен кош в ръце. Тези кошове бяха пълни със сушени билки, затова бяха дълги и тесни, изкусно изплетени от лико, тънко като паяжина.

Тя стигаше бавно до колите. Внимателно се разминаваше със сновящите около нея работници и после търпеливо чакаше реда си да предаде товара на двамата ратаи в каруцата.

Тъкмо се развиделяваше. Петлите кукуригаха възторжено срещу слънцето. Дълги сенки се точеха по земята, а Рийн седеше на оградата и гледаше намусено суетнята из двора. Косата му гореше като ореол на фона на изгрева.

Той скочи долу и тръгна с провлачена крачка към Лиля. Свирукаше си, когато я заобиколи и мина зад гърба ѝ.

Тя беше като струна, трептяща от приближаването на стъпките му. Гледаше право напред, в нищото, и все-пак знаеше, че той я погледна. Знаеше, че момчето мина плътно зад нея и уж случайно закачи коша с ръка. Отмина, върна се, пак бутна товара ѝ. В свирукането му чуваше думи:

Ако нямам право да те погаля, мога да те докосна по хиляди начини.

Тя вървеше през двора, бавно и тържествено, само с по един малък кош в ръце. Рийн всеки път пресичаше пътя ѝ. После кошовете свършиха и пръстите му докоснаха косата ѝ, пробягаха по плата на ризата ѝ. Само за миг.

Беше като сън наяве. Като смайване, от което оставаш безмълвен.
Като гръм, от който ушите ти пицят.

В залисията никой не обърна внимание на момичето. Никой не
видя, освен старата Алда.

[0] Otium — от латински, буквално означава „свободно време“,
използва се като израз за оттегляне от светския живот. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Ръцете му трепереха, затова Рийн сви пръсти в шепите си. Беше от напрежение докато чакаше реда си, а не от страх — повтаряше си той. Знаеше точно какво предстои. Познаваше болката от изгарянето, която като грапаво острие десетки пъти щеше да прореже кожата му. Щеше пламне по целия му гръб и всяко неволно движение щеше да драска като въже от тръни, впито в тялото му.

Не, болката не беше чак толкова страшна.

Белязването започваше от най-малките, още по светло. От силната отвара момчетата се унасяха, трябваше да ги носят до огъня. После допирът на нагорещеното желязо безмилостно ги изтръгваше от съня. Налагаше се всички от семейството им да ги държат здраво, за да възпират буйството им.

Когато си на пет, трудно разбираш защо ти причиняват това. Когато си на пет, ти е трудно да се държиш мъжки.

Повечето момчета припадаха. Възрастните ги отнасяха по-далеч от огъня, чак при първия пост, където други техни братя щяха да полеят раната им с отвара от кора на морски бор. Щяха да я превържат с тънко платно, киснато в билки и ферментирало мляко. Накрая щяха да им дадат още чай от маточина и да ги оставят да спят. Но само най-малките оставаха да лежат цяла нощ, те още никак не бяха свикнали с болката.

Докато Рийн чакаше реда си, Ери и Джейдан опитаха да го окуражат и така го изнервиха още повече. Двамата го наливаха с отвара и го тупаха бащински по раменете. Мятаха му загрижени погледи, когато мислеха, че няма да ги види. Даваха му ненужни съвети как да си поема дъх, за да остане неподвижен.

А той не се страхуваше от изгарянето, беше им го повторил хиляда пъти. Страхуваше се, че може неволно да изкрещи. Или по-лошо — да заплаче. Бе виждал как бликват сълзи в очите на възрастни мъже. Беше чувал гласовете им да се пречупват, докато мълвяха вълшебните думи.

Рийн искаше да бъде силен и смел, също като братята и бащите си. Също като Агот. Мразеше все да е най-малкият в къщата, да не знае толкова много неща, да не умее да се бие като възрастните. И все бързаше — бързаше да ги догони.

У дома дните му преминаваха в обучение и тренировки. Всички му бяха учители, даже Агот. Ери го караше да тича до изнемога, да се катери по дърветата и да скача от високото, лек като кацаща птица. Карис го учеше да ловува, да залага капани и да убива дивеча само с едно движение. В началото Джейдан му показваше руните — двамата рисуваха в пясъка дълги редици от тях. После мъжът започна да чертае местности и когато пътуваха, Рийн трябваше да ги разпознава.

Именно с Джейдан и Кай, Рийн беше направил първото си пътешествие из Белите планини като водач. Цяло лято преди това тримата лежаха под купола на нощното небе, за да наблюдават движението на звездите. Полярната звезда блестеше ярко и сочеше винаги на север, луната бавно прекосяваше небосклона сред танца на съзвездията... Есента тъкмо беше настъпила, когато тримата поеха пеша към едно от по-далечните села. Рийн трябваше да ги отведе до там без чужда помощ.

Мъжете го следваха безропотно, макар да се заливаха от смях всеки път, когато се отклонеше твърде много от посоката. Търпеливо му напомняха за земните ориентири и опасността да се движи в кръг, вместо по права линия. Но въпреки знанията и старанието му, онзи първи поход отне на Рийн три пъти повече време, отколкото би му трябвало сега, за да намери селото. Онзи първи поход се беше оказал и последният урок от Джейдан и Кай. Още на тринайсет Рийн можеше да стигне сам толкова далеч, колкото всеки от братята му.

Дните, прекарани с Брануен бяха още по-интересни. Докато се подсмиваше, белокосият мъж му разказваше за жените и наедряващите им тела, в които носят неродените си деца. Как ще отгатнеш дали ще е момче или момиче? Как и кога коремът на жената се смъква надолу и това е знак, че раждането наближава? Как само по очите ще познаеш, че е заченала?

Създаването на нов живот за Рийн наподобяваше магия. Той слушаше в захлас доста по-възрастния си брат и попиваше всяка негова дума. Брануен често му посочваше някоя от слугините, шетащи из двора и го препитваше в кой от деветте месеца трябва да е бебето в

корема ѝ. Рийн трябваше да разбере дали е сгрешил чак след като мине раждането, но знаеше как да получи отговор веднага, само от изражението на Брануен. На това го беше научил Арне. Движенията на хората, жестовете им, интонацията, с която говорят — пак бяха знаци.

Строг и взискателен, Арне учеше момчето да контролира тялото и ума си. Да познава себе си и да разгадава умовете на другите. Да управлява сам желанията и страховете си.

Е, ако тази вечер Арне беше с тях, сигурно някой от съветите му щеше да е от полза.

Рийн бавно издиша, вгледан в ръцете си, докато съвсем престанаха да треперят. Около него мъжете седяха на групи по трима — четирима, върху кожени постелки, подредени като лъчи от всички страни на огъня. Личеше кои са пристигнали, за да бъдат белязани, и кои са само придружители. Първите оставаха вгълбени, вдигаха очи единствено да проследят поредния силует, тръгнал към кладата. Някои протягаха десници, стискаха ръцете му в подкрепящ жест:

— Ерми! — произнасяха общото име за всички мъже, събрани на този бряг. Тяхното родово име, което никъде другаде не биваше да произнасят.

Рийн Ерми, Ери Ерми, Джейдан Ерми. Техният род се беше разпрострял далеч в земите на чужди племена, запазен не от общата кръв, предавана на синове от техните бащи, а от духа на мъжете му. Беше съхранен с упорита вяра, тайни и огън. Със себеотрицание и болка.

Веднъж Кай му беше казал, че с тази болка никога не се свиква напълно. Когато горещото желязо съвпадне със старите белези на гърба ти и залепне за кожата, най-първичните инстинкти започват да крещат вътре в теб. Искат ти се да отърсиш от жарта и да побегнеш. Всеки път, докато поредният знак те изгаря, за миг забравяш кой си и защо си там.

Огненият ритуал е изпитание на силата на духа, Рийн, чак след това на тялото — така казваше Кай.

С падането на нощта идваше реда на по-големите — десетгодишните. Следваха онези на петнайсет, двајсет, двајсет и пет... Белязването се повтаряше през всеки пет години от живота им, докато са живи. За Рийн това щеше да е третият път. Беше едновременно ужасен и развълнуван.

Огънят хвърляше рояци искри срещу вятъра, а над тях примигваха милиони звезди. Луната беше млада, едва забележим сърп в чернотата наоколо. Морето бучеше и заглушаваше и бездруго тихите разговори.

Рийн предпочиташе да бъде сам. В момента всяка компания го дразнеше. За късмет Агот също се беше запилял някъде, иначе цяла вечер щеше да му обяснява как няма дори да трепне от допира с нагорещения метал. По случайност Огненият ритуал на двете момчета съвпаднаше в годините, само че за Агот щеше да бъде четвъртият. Рийн се беше нагледал на перченето му, бе слушал достатъчно хвалебствия за мъжеството на Агот. И все-пак мисълта, че той някак се беше измъкнал тази вечер не му даваше мира:

Къде се беше дянал проклетият Агот и защо не го беше взел със себе си?

Агот беше единственият приятел, който Рийн някога е имал, по простата причина, че възрастта му беше най-близо до неговата. Децата на ратаите не влизаха в сметката, беше забранено дори да ги доближават. Като дете Рийн изпитваше необяснима привързаност към по-големия си брат и затова беше отнесъл несметен брой ритници, удари и обиди от него. Работа на Агот бе да го тренира в ръкопашен бой, в резултат на което го използваше за чувал, който да бъхти безмилостно всеки ден. Рийн нямаше нищо против — само тогава Агот не странеше от него и дори понякога му даваше указания, вбесен че е „толкова слаб противник“.

А Рийн се старееше. Той следваше съветите му и го удряше настървено, с всички сили, дори по забранените места. Изплъзваше се коварно от хватката му и се смееше, целият в кръв, задъхан и потен. Като дете Рийн обичаше сляпо Агот и му подражаваше във всичко, следваше го като пале, изпълнен с благоговение. Но после започна да пораста и да иска поне малко да му е равен. Да бъде мъж, също като братята си, също като Агот. Вече имаше пълното право на това, третият Огнен ритуал поставяше началото на зрелостта му.

Брегът, на който се намираше тази нощ Рийн, беше закътан в ниското, не се виждаше от сушата. Огънят гореше зад скалите, така че трудно да се забележи от морето. Горе на хълма имаше два кръга от постове. Сборът беше таен. Обществото на тези мъже беше тайно. Знанията, които те пазеха и предаваха през вековете бяха тайна за

обикновените смъртни. Вечерта на третия Огнен ритуал щеше да е краят на тайните и за Рийн.

В ранния следобед Джейдан и Ери оставиха десетимата ратаи заедно с каруците в покрайнините на най-близкото село. Всички бяха уморени от дългото пътуване, колите трябваше да се постегнат, а малкото останала стока да се преподреди. Те не обясниха на слугите си къде отиват, само дадоха заповеди и взеха конете и Рийн със себе си. Агот се беше запилял сред дърветата, но със сигурност щеше да ги настигне.

Рийн препускаше по познатия му вече път, който водеше към морето. Джейдан и Ери не бяха чак толкова въодушевени. Конете им бяха по-тромави, а и носеха по-голям товар на гърбовете си — торби със сушени билки, кожени постелки, храна и сладка вода. По някое време Ери го догони. Когато конят му се изравни с неговия, той само му кимна да забави ход и да го последва. Рийн потупа нетърпеливото животно, принуждавайки го да не избързва и без да задава въпроси, го подкара след Ери.

Духаше солен вятър, макар да бяха още навътре в сушата. Земята тук беше неплодородна, напукана от жажда. Никой не живееше наблизо и не се грижеше за нея, затова само жилави бурени преграждаха пътя им. Навлизаха в шубраците и им се наложи да слязат от гърбовете на животните. Морски птици крещяха високо над главите им. Рийн никога преди не се бе отклонявал толкова от пътеката към брега, но мястото му изглеждаше смътно познато, сякаш и преди беше идвал. Високите, вплетени едно в друго растения не го объркваха, макар да можеше да надзърне само на няколко стъпки.

Намериха коня на Джейдан, вързан за един от по-дебелите клони. Ери водеше — пред него се появи прясно изсечена пътека. Когато храстите свършиха, през рамото му се показва самият Джейдан. Стърчеше в средата на миниатюрна поляна и чистеше закривения си нож от зеленината, която беше отсякъл, за да се добере чак тук. Клони, обсипани с отровни плодове се сплитаха един в друг и криеха небето над главата му, а на земята стърчеше само един побит камък. Беше стар, целият почернял от плесен и обрасъл с мъх.

Джейдан им се усмихна криво и приседна до камъка. На Ери му трябваше само крачка, за да се настани от другата страна. Намигна на Рийн и му посочи да застане насреща им. Въпреки спокойните им

лица, момчето знаеше, че ще последва нещо важно. Той притихна, любопитен какво ще се случи.

Джейдан се протегна към стърчащото парче скала и започна да човърка мъха, да го събаря. Отдолу се показаха почти изтрети от времето руни. Мъжът изрони и последните следи от мъха с движение, наподобяващо милувка, сякаш искаше да погали скалата.

Рийн впери очи в надписа.

— В следите на злите богове ще стъпвам, за да пазя рода си от техния — Ери изрече написаното дума по дума.

Момчето проследи руните и стигна до последния ред:

— Аз, Рийн, се заклевам — плъзна пръсти по името си, изсечено в камъка.

Настъпи мълчание, в което изпъкна жуженето на насекоми и промъквания се из клоните вятър. Рийн беше изненадан да види собственото си име, вдълбано в нещо толкова старо. Върху побития камък на брега на морето, накъдето се бяха запътили, и върху онзи вкъщи, скрит от любопитни очи на поляната с кедрите, беше изписано само родовото им име: Ерми.

— Това е твоят камък, момче — меко се обади Джейдан.

Рийн вдигна очи, пълни с въпроси и Джейдан продължи да разказва:

— Бил си тук и преди, макар да не помниш. Бил си с нас, или с Арне, или с Кай... С всеки от братята си. Ти си издълбал знаците в камъка. Ти си го сложил тук, за да знаеш, когато се връщаш.

Рийн се взираше в почернялото парче скала. Протегна ръка и пак погали релефа на думите. Той не беше объркан от чутото, напротив. През цялото си детство беше подготвян за този момент и за тази истина. Десетки емоции напиреха в него, без нито една да излезе наяве. Така го бяха възпитали братята му.

Двамата мъже се спогледаха, чакайки го да каже нещо. След малко Джейдан реши, че е достатъчно и заговори пак:

— Водил си нас като деца на други скрити места. Казвал си ни същите тези думи. Защото всеки от нас, всеки Ерми, има камък като този — той замълча, после тържествено добави. — Ние умираме и се раждаме пак. Винаги се връщаме. И сме същите, съвсем същите.

От всички вълнения в душата на Рийн, надделя ликуването. Усмивка разтегна едва забележимо устните му, проблесна в очите му,

преди да успее да я скрие.

— Рийн, разбираш ли? — повика го Ери.

Момчето кимна и се застави да го погледне:

— Само ние ли? — попита делово. Изглеждаше далеч по-хладнокръвно от мъжете, седнали от двете страни на скалата.

— Всички хора се връщат, но без да го знаят — вметна Ери и се върна към важното, което трябваше сега да му кажат. — Чуй ме, Рийн. Когато аз умра, ти ще ме намериш. Ще се грижиш за мен и ще ме научиш на всичко, което съм знаел...

— Къде ще се върнеш? — прекъсна момчето патоса му, заинтригувано повече от детайлите.

Беше чул достатъчно изтървани думи, докато растеше, за да подреди сам пъзела в главата си.

— Някъде наблизко — отвърна Ери и се засмя. — Или малко по-далеч понякога. Точно след девет месеца ще се роди момче. Това момче ще носи моето име.

Рийн кимна: Ето защо бяха нужни уроците на Брануен.

— И руни ще са белязани на гърба му — довърши Джейдан.

— Огненият ритуал не е само изпитание на волята ни, Рийн — побърза да продължи Ери, да не би хлапакът отново да задълбае в подробностите. — Това е начин да отбележим кои сме. Да не се загубим сред невежите хора.

— Защо просто не им кажем — започна Рийн, но смехът на Джейдан го прекъсна.

— Ха-ха-ха! Как може всеки път да задава един и същи въпрос, Ери?

— Бих казал, как може да не го задава всеки път?

Двамата мъже се кикотеха, ала в гласовете им нямаше подигравка. Те бяха развълнувани от още едно потвърждение, че Рийн е същият онзи техен брат, когото са познавали назад във времето. Джейдан даже го сграбчи в мечешката си прегръдка, а Ери го потупа по бузата.

— Хората са суеверни и слаби, Рийн — рече той, докато държеше брадичката му в едрата си шепа. — Ако те разберат за нас, то боговете също ще узнаят, бъди сигурен. И ще унищожат до крак рода ни.

Рийн погледна руните на камъка. „В следите на злите богове ще стъпвам“ — прочете наум, а на глас изрече:

— Кой са тези зли богове? Къде са?

Никакъв смях не беше останал в изражението на Джейдан. Никакво вълнение не струеше от него сега. Гласът му прозвуча по-тих и плътен:

— Онейро. Запомни това име, момче — заплаха се заплиташе в думите му. — Те са децата на мрака и измамните сънища. Те бродят по безкрайната земя още от началото на времето. Те са сред нас, незабележими, на вид също като хората. С еднакви лица, които не можеш да опишеш. Мъже и жени без възраст, веднъж са млади, друг път стари. И все ще им повярваш, че са точно такива.

— Онейро — прошепна Рийн на себе си, а разказът подхвана Ери.

— Те носят смърт и болка на хората. Те дебнат мислите ни и си играят с тях. Те са вечни и мъдри. Те са хитри и всесилни. Никога никой не е в безопасност от тях.

— Виждал ли си ги? — попита момчето със същия приглушен глас като Джейдан.

— Да — потвърди Ери. — Не веднъж.

— И какво направи?

Всяко момче на петнайсет, застанало пред камъка си, задаваше този въпрос. Всяко момче на петнайсет смяташе, че трябва да си всесилен, ако си надхитрил смъртта.

— Не можеш да убиеш Онейро, Рийн — каза му истината Ери. — Можеш само да им попречиш, да отвлечеш вниманието им от други хора. Хора, които иначе ще пострадат.

— Как? — той се приведе, нетърпелив за отговора.

— Ще ти покажа. Ще те науча — усмихна се на себе си мъжът.

— Казват, че има един начин — обади се Джейдан.

Рийн моментално се обърна.

— Стига, Джейд — скастри го Ери. — Не сега.

Той се изправи и ги подкани да направят същото. Рийн разочаровано се надигна, но после пак приклекна до камъка.

— Хайде, момче. Бъди търпелив, скоро ще научиш всичко. Сега е време да тръгваме.

Двамата мъже се запровираха през храстите без да го дочакат, но Рийн остана още малко. Пъстра сянка падаше върху поляната и се полюшваше заради вятъра — хлад и топлина, танцуваха по кожата му. Мрак и светлина се заплитаха пред очите му, и в душата му също.

— В следите на злите богове ще стъпвам, за да пазя рода си от техния. Аз, Рийн, се заклевам — повтори той, преди да си тръгне.

Беше радостно най-сетне да разбере кой е и защо е роден. Беше плашещо да знае, че боговете на този свят никога няма да бъдат на негова страна. Изгърваните думи на Джейдан не спираха да кръжат из ума му. „Има един начин“ — беше рекъл, преди Ери да го спре. Значи имаше надежда един ден злите богове да бъдат победени.

Щом му дадоха знак, Рийн се изправи. Вятърът го блъсна в лицето, когато се извиси над заслона на скалите. Тръгна бос между насядалите мъже, като внимаваше да не мята пясък по кожените постелки.

Земята беше хладна, пламъците го мамеха с топлината си. Момчето застана в центъра на множеството и подаде малка торбичка на човека до огъня. Вътре имаше четири железни знака, събрани в редица. Тези знаци бяха руните, които изписваха името му. Всеки от братята му притежаваше такива. Металът беше стар, изкован преди векове и точно пасваше на онази част от рождения белег — разпрострян по целия му гръб — която изобразяваше името му. Защото именно с него беше прогаряна всеки път, от най-първия, преди векове, чак до най-последния, когато беше на десет.

Мъжът ловко закрепил на металните късове по-дълга дръжка и ги сложи върху жаравата. Там лежаха и редовете с другите думи, нажежени и ярки като звездите над главите им. Рийн падна на колене и свали ризата си. В далечината се мярна познато лице и той се загледа натам, ала човекът изчезна така внезапно, както се беше появил. Можеше да се заблуди, че е Ери — заради тъмните разрошени коси и по-набития силует, но Рийн беше убеден, че е видял Агот. Имаше нещо странно в изражението му: нещо ново се беше появило, нещо друго липсваше. Беше го почувствал, макар да го зърна само за миг.

Подадоха му малка пръстена паница. Рийн изпи горчивата течност на един дъх и легна по корем до огъня. Хвана с две ръце дървената рамка, която служеше за опора, за да опита здравината ѝ. После погледна руните, издълбани в големия камък отпреде му.

Аз, Ерми — пишеше там. — Да бъде силен духът ми. Като на братята и бащите ми. Да помня. Да остана. Да се завърна.

Той нямаше как да види, че лицето на Агот се показва отново — бледо на фона на кафявите му дрехи и на нощта. Зад него като че ли имаше втори силует, по-фин и дребен, подобен на женска фигура, но той почти не се забелязваше. Ако го беше зърнал, Рийн щеше да се разтревожи. Жените не бяха добре дошли на този бряг, точно в тази нощ. В рода Ерми нямаше жени.

Агот се взираше към пламъците и малкия си брат, когото нямаше да последва в Огнения ритуал тази нощ, нито в която и да е друга нощ през годините. Мъжът, коленичил над Рийн отметна късата плитка от гърба му и това беше знак, че белязването започна.

— Аз, Рийн — каза бавно момчето, събирайки всичката издръжливост, на която беше способен.

Горе на хълма Агот се усмихна, когато го чу.

Металът засъска по кожата му, повтаряйки клетвата, която Рийн произнесе. Нажежените знаци се впиваха един подир друг в плътта, превръщаха в пламтяща рана целия му гръб.

— Да бъде... силен... духът ми... като... на братята... и... бащите ми. Да помня. Да остана. Да се завърна.

Думите бяха еднакви за всички. Различни бяха само имената и натежалите от болка гласове, които ги изричаха един подир друг, чак до първите лъчи на зората.

— Сбогом, Рийн. Сбогом, братко — каза тихичко Агот и се скри в тъмнината.

В селцето с бездънното езеро и кедровата гора щяха да се върнат само Рийн, Ери и Джейдан. Никой нямаше да забележи липсата на Агот — нито ратаите, нито господарите. Никой нямаше даже да помни, че такъв човек е живял.

Макар братята Ерми да знаеха много, те не знаеха всичко. Светът принадлежеше не само на смъртните и на Онейро, както вярваха те.

ТРЕТА ГЛАВА

Рийн подсвирна на кучетата и отвори тясната порта в оградата. Гледаше ги как тичат на зигзаг по следите му, вирнали опашки и заболи муцуни в снега. Умът му беше зает с планове за празненството довечера, сигурно затова не забеляза, че вратата на къщата зее. Песовете като вихрушка го подминаха и задушиха снега. В гърлата им се надигна ръмжение. Рийн безшумно свали наметалото си, грабна мъждивата лампа от стряхата и се шмугна вътре.

Широкото помещение изглеждаше точно така, както го беше оставил. Втората врата, която гледаше към езерото и кедровата гора, беше залостена отвътре. Но на дъсчения под издайнически чернееха няколко влажни петна.

Застанал сам в полумрака, Рийн пак подсвирна на кучетата и когато лапите им застъргаха зад гърба му, дръпна резето и надникна навън. Макар и позатрупани, в снега все-още се различаваха скорошни стъпки. Рийн закрачи по пътеката, взирайки се в земята.

Човекът явно беше дошъл от гората. Беше минал през стаята и беше излязъл в оградения двор.

Изад къщата избухна яростен лай. Момчето обърна гръб на дърветата и хукна по посока на звука. Беше тих като вятъра. Бърз като точна стрела. И го знаеше.

Инстинктите му на ловец го накараха да забрави всичките си кроежи за тази нощ. Само с три—четири грациозни скока той заобиколи къщата и надникна към редицата дървени постройки, където нощуваха ратаите.

— Хайде, покажи се — промърмори безгласно. Оглеждаше натрупаните край пътеките преспи, които стигаха почти до гърдите му. През зимата общият двор приличаше на лабиринт от сняг.

Почти невидим силует се мерна в мрака, чак след навеса, пълен догоре със сено. Две от кучетата се изправиха на затрупаната ограда и вдигнаха муцуни точно натам. Момчето се прехвърли от тяхната страна на прясната, обратно в заградения двор. Върна се и залости и двете врати на къщата.

Нямаше смисъл да търси човека там, където го бе забелязал. Нямаше и да го гони.

Когато се промъкна до мястото, в другия край на селцето се отвори и пак се затвори врата. Изплъзналият се шум от гласове и смях му подсказа точно коя беше вратата. Тази нощ всички — господари и слуги — празнуваха заедно в големия хамбар.

Щеше да се чуе, ако беше влязъл непознат. Рийн се сниши и зачака, но шумовете наоколо останаха само познатите — на спящи коне в конюшните, на мишки, които пъплеха в сеното. Откъм къщата долиташе сумтенето на кучетата, оградата издаваше присъствието си с проскърцване на лед и старо дърво. Почти недоловимото шумене на гората се смесваше с плисъка на езерото.

Момчето беззвучно тръгна по следата. Беше оставена от широки крачки и не се луташе из лабиринта от пътеки. Отвеждаше го право пред хамбара, където стъпките се смесваха с множество други и вече нямаше как да ги различи.

Преди да се покаже в светлината на факлите, забити в преспите пред входа, Рийн още веднъж се огледа. По ширналото се пред него поле цял ден бяха горели огньове. Около тлеещите жарави снегът се беше стопил на широки черни кръгове и в мрака те приличаха на светещи очи, втренчени в небето.

Ала полето беше пусто, дворът беше празен. Явно беше преследвал някой от братята си. Или от ратаите. Многого изпит ейл ги караше да излизат от време на време — Рийн се изхили, засрамен от глупостта си и всичките тайни кроежи се върнаха обратно в главата му. Нарочно се позабави още, колкото да овладее напрежението, защото пак го обхващаше. Знаеше, че трябва да е много внимателен и много хитър, за да измъкне най-сетне тайната от Джейдан.

Можеш ли да надвиеш Онейро?

Въпросът не му даваше мира и все го връщаше към изтърваните думи на Джейд: Казват, че има един начин.

Ери не му беше позволил да продължи и оттогава всички мъже в къщата избягваха въпросната тема. Това влудяваше Рийн. Любопитството и гордостта му бушуваха вътре в него.

Защо, макар че беше навършил петнайсет, макар да премина през третия Огнен ритуал, братята му още пазеха тайни?! Рийн бе поискал

отговор само веднъж — достатъчно, за да му е ясно, че Джейдан ще продължи да мълчи.

Тогава направи план: За да приспи всяко подозрение, в очите на братята си не трябваше да изглежда нито твърде примирен, нито настойчив. През цялата есен той нито веднъж не заговори за Онейро. Чакаше. Беше избрал най-подходящото време за опита си да получи отговор:

Единствено в тази нощ господарският дом щеше да остане празен. Големият хамбар щеше да гъмжи от народ. А Джейдан беше там още от пладне.

Рийн бутна тежката врата и застана на прага. Вътре беше задушно и светло заради грамадния дънер в огнището. Клонки имел и зелен бръшлян висяха от високия таван и пръскаха аромат на гора. Беше първата от Дванайсетте нощи^[1].

Момчето тихичко засвири с уста, както правеше всеки път, когато беше нервен, но звукът се изгуби в общата глъч. Няколко от сновящите най-близо жени му се поклониха и той им кимна и се усмихна широко. Огледа се, забеляза вдигнатите при влизането му очи и кимна още няколко пъти.

Мъжете се бяха разположили на дървени пейки в по-далечния край на трапезата. Само там бяха запалени и маслени лампи. Ери, както винаги зяпаше отсъстващо в чашата си, а ратаите наоколо му безуспешно опитваха да завържат разговор. Ери вдигна вежда и му направи знак да се приближи, но Рийн само се ухили насреща му. Тази вечер нямаше да седне там, за да обсъждат на половин глас: „Трябва ли господарите да празнуват в хамбара и да развалят веселието на другите“. Това поне правеше Ери с мълчанието си всяка зима.

Карис предвидливо беше седнал наблизко и го отсрамваше. Сигурно вече разказваше как двамата с Рийн бяха уловили дивеча за тазвечерния празник, как го бяха дебнали и как се спотайваха в снега, защото щом вдигна чашата си към момчето, насядалите от двете му страни мъже го последваха с одобрителни възгласи. Рийн почти съжали, че няма да отиде при тях. Махна им учтиво и продължи да се оглежда.

Приближили чела, Арне и Кай спореха разгорещено. Двамата късаха с пръсти от печеното месо и разсеяно го пъхаха в устите си. Накрая на редицата белееха косите на Брануен — там, където седяха

по-възрастните жени. Със сериозни лица те обсъждаха шепнешком теми, които не бяха предназначени за мъжки уши. Рийн знаеше, че ако се приближи, бързо-бързо ще бъде отпратен. Единствено Брануен беше допускан до неудобните истини на зачеването и раждането.

Жените гълчаха децата и се пречкаха една на друга, носейки хляб, ейл и месо. Внезапен смях избухваше в групата на девойките и после замираще рязко. Рийн нарочно заобиколи, мина покрай тях. Децата, насядали на пода до огнището го зяпнаха любопитно. Момченцата се изпъчиха, момиченцата скриха в шепи усмивките си. Девойките сведоха очи, за да ги вдигнат веднага щом ги подмине. Точно там, в единия ъгъл на масата беше седнала Лиля. Рийн я беше видял много преди да забележи Ери и Карис и да отговори на поклоните на жените пред огъня. Той знаеше къде се намира тя, още докато прекрочваше прага. Когато се беше усмихнал, усмивката му беше за Лиля, макар да погледна момчето само за миг.

Лиля дори не помръдваше. Бледа руменина мина през лицето ѝ, едва когато Рийн се отпусна на пейката до Джейдан, точно насреща ѝ. Беше чудесно съвпадение, че тя щеше да е пред очите му — макар да не го беше планирал, Рийн се зарадва.

— Тук се забавляваме по мъжки, хлапе — сопна се Джейд между две глътки ейл. — Който кротува, отива при Ери!

Хор от басов смях придружи забележката му. Ери се мусеше от другата страна на дългата редица, но се престори, че не чува хапливите думи.

Рийн невъзмутимо се пресегна към каната. Напълни си чаша и я вдигна за наздравица, без да обръща внимание на пренебрежението, с което го бяха посрещнали. Избута решително от ума си Лиля и се съсредоточи върху измъкването на тайната. Представлението започваше.

— Време ми е да се науча, чичо Джейд. Защо не ми покажеш?

Мъжът се разхили учудено. Лицето му беше зачервено от топлината и алкохола. Точно на това разчиташе Рийн.

— Е, Рийни, много си смел тази вечер. Да те видим какво можеш!

Джейдан също вдигна чашата си и я удари в тази на момчето.

— До дъно! До дъно! — закрещяха възбудено ратаите.

Напитката беше силна и сладка. Рийн се надяваше Джейдан да е погълнал достатъчно от нея и вече да е изпаднал в едно от откровените си настроения. Беше наясно, че няма как да надпие който и да било от братята си.

Той бавно изпи съдържанието на чашата и я обърна с дъното нагоре, за всеобщо удоволствие.

— Още! Още! — закресяха мъжете. Вдигнаха го прав върху пейката и бутнаха в ръцете му пълна чаша.

Рийн изруга наум. Не беше очаквал да са толкова въодушевени от първото му пиянство.

— Братя! — извика той с престорена веселост, докато многото наздрависи разливаха ейл по китката му. — Да пием за Слънцето! За победата му над Ледените великани! В тази нощ, чак до Дванайсетата!

— Аааааа! — отговори тълпата на призива му. Дори от отсрещния край на масата наскачаха хора.

През множеството кани и паници с храна, очите на Лиля се взираха в неговите. Бяха пъстри и светли като пролетна гора, ако ги погледнеш отблизо.

Не се разсейвай — скара се сам на себе си Рийн. Ери се беше отказал да наблюдава само питието си. Дори Кай и Арне обърнаха глави по посока на виковете и спряха за момент да си шушукат.

Джейдан и ратаите вече пресушаваха чашите. Рийн успя да разлее половината от течността, но останалата се наложи да изпие. В същото време Ери се надигна от мястото си.

Някой запя и мъжете запляскаха ритмично с ръце. Беше бавна, чисто мъжка песен:

*— В най-дългата зима, в най-горчивата зима...
Щом вълците откъснат Слънцето,
щом вълците погълнат Месеца...^[2]*

Момчето побърза да се смъкне от пейката и също заудря една в друга длани. Трябваше на всяка цена да остане трезвен.

— Какво правиш? — каза точно до ухото му Ери.

— Нищо. Забавлявам се — отвърна невинно Рийн и направи притеснена физиономия. Надяваше се Джейдан да чува разговора.

— Ела да седнеш при мен — мъжът го хвана за лакътя и го дръпна, сякаш беше тригодишен.

— Нека остана, Ери — примоли се Рийн.

Нямаше смисъл точно сега да се карат заради покровителственото му отношение. Веднъж, само веднъж, можеше да го подмине.

— Няма да пия повече, ако искаш — добави, и този път беше искрен.

Гласовете около тях затихваха. Хората започваха да забелязват сцената, която се разиграваше между господарите. Това също беше унижително, но Рийн трябваше да го изтърпи. Беше наясно какво ще се случи, още щом влезе в хамбара.

— Хайде, остави го този път — обади се най-накрая Джейдан в негова защита.

Но Ери продължаваше да го стиска за лакътя.

— Той е намислил нещо, Джейд — промърмори. — Познавам го.

Само гласът на певеца нарушаваше мълчанието от тяхната страна на трапезата:

*— ...Брат с брата ще враждува,
Баща със син ще воюва.
И небесата ще са алени от кръв...*

Джейд и Ери стърчаха до Рийн — единствените изправени мъже в хамбара — и се взираха един в друг, сякаш разговаряха само с погледи. Рийн сърдито прекрачи пейката:

— Добре. Няма да седя до никой друг, освен до теб. Хайде да помълчим, Ери. Ще бъде весело! — искаше да го изкреци, но само изсъска думите в лицето на Ери.

Е, поне Джейдан наистина го спря, когато разбута ратаите, за да се махне:

— Той никак не умее да се забавлява, нали, момче? — мъжът се усмихваше, но очите му гледаха строго. — Ела.

Ето, Ери пусна лакътя му. Рийн уж се поколеба. После седна и демонстративно бутна празната си чаша по-далеч по тъмното дърво.

— По-добре беше да го напия, Ери — каза тихичко зад гърба му Джейдан.

Това изобщо не беше по план. Момчето тутакси вдигна чашата си и се ухили на двамата мъже. Джейдан избухна в смях, но не и Ери.

— Не ми се прави на хитрец, хлапе — промърмори той.

После Ери седна на старото си място и се втренчи в Рийн. Това също не беше по план, но поне го беше оставил близо до Джейдан.

Ратаите подхванаха по-весела мелодия, сякаш искаха да заличат напрежението от сдърпването на господарите си. Лъкът заизтръгва високи, стържещи звуци от струните на лирата. Девойките веднага наобиколиха свирача и запляскаха усърдно с ръце.

Рийн осъзна, че с братята му за пореден път развалят празника. Дори не беше помислял за това преди, мислеше само за собствената си наранена гордост. Чак когато видя как Лиля се усмихва насила и пляска в кръга от момичета, разбра колко малко внимание беше обръщал на хората в селото. Той познаваше лицата им, но не помнеше имената на повечето от тях. За Рийн, за господарите, те бяха само тълпа, която им принадлежеше.

Кучетата пред къщата му го бяха вълнували повече, а някои от тези хора бяха семейството на Лиля!

Момчето заоглежда насядалите по скамейките мъже и жени, облегнатите по ъглите хлапета, за които нямаше място около масата. Забеляза как нито един не поглежда директно в неговото лице, или в лицата на братята му.

Хм, какво беше това? Уважение или страх?

Насядалите край дългата трапеза затропаха в ритъм. Девойките припяха и танцуваха две по две. Полите им се люшкаха, плитките подскачаха по гърбовете им. Рийн гледаше тънката фигурка на Лиля и му се струваше, че може да различи гласа ѝ сред пеенето на другите момичета. По-младите ратаи се присламчваха към танцуващите девойки. На него също му се искаше да приближи, ала кой знае какво щеше да направи Ери тогава.

Джейдан се беше преместил с две-три места. Беше зает да се кикоти и да подбутва насядалите покрай него ратаи, да пее с пълно гърло и да пресушава каните с ейл. Месото там оставаше недокоснато.

Рийн се промъкна обратно до него. Нямаше нужда да разбутва мъжете, те сами му правеха място. На няколко пъти пробва да се

включи в разговора и ратаите учтиво го изслушваха, защото беше един от господарите.

Ала не и Джейдан. Той не го поглеждаше.

Рийн забеляза Ери да се подсмива. За пръв път от много години му изглеждаше почти доволен, докато седи на трапезата в големия хамбар. За да го подразни, момчето пак напълни чашата си.

Щеше да измъкне тайната и да изтрие подигравателната му усмивка, без значение колко обиди трябваше да понесе гордостта му тази нощ!

Вече не само момичетата танцуваха. Някакъв наперен младеж беше прегърнал Лиля и я въртеше в средата на кръга. Дива ревност го заля, докато седеше като натрапник на пейката до Джейдан, толкова далеч от чуждото веселие. Очите на Лиля блестяха. Ръцете на мъжа бяха легнали на талията ѝ.

Може би Лиля обича този мъж — мина през ума му — може би тя му е годеница?

Беше съвсем в реда на нещата, девойките в селото се задомяваха рано.

Рийн среща смутения ѝ поглед. Бузите ѝ бяха поруменели, но дланите ѝ не прегръщаха мъжа, напротив, отблъскваха го. Рийн обърна очи към лицето му и замръзна: този човек изобщо не беше от селото, беше непознат.

Но как се е промъкнал тук? Как никой не е забелязал?

Момчето изгледа един по един братята си. Джейдан беше заинтригуван само от каните с ейл, но Арне и Кай наблюдаваха спокойно танцуващите. Ери също гледаше натам. И Брануен, като стара бабичка, обсъждаше двойките с другите спрехави старици, ала непознатият мъж явно не му правеше впечатление.

Странно.

Странно беше и това, че мъжът го погледна. Зяпна го, сякаш искаше да го предизвика. Рийн почти се изправи. Тогава двойката се завъртя, вместо очите на мъжа, момчето улови погледа на Лиля. Стори му се, че тя поклаща лекичко глава. Паниката в жеста ѝ го отрезви и той се отпусна обратно на мястото си:

Защо Лиля не искаше да се приближи? За да не доразвали празненството? Заради негласното правило господарите и слугите да

странят едни от други? Или защото мъжът имаше пълното право да танцува с нея?

Той изруга под носа си — заради момичето, заради пияния Джейдан, който явно го отбягваше, и заради всевиждащия Ери на другия край на масата.

Може би все-пак се беше издал. Ери беше забелязал нещо, защото подигравателната му усмивка липсваше. Той също наблюдаваше танцуващите, а след това изпитателно погледна Рийн и веждите му многозначително подскочиха.

Хм, това заради непознатия ли беше, или заради Лиля? — зачуди се момчето.

— Какво, да не загуби търпение? — гласът на Джейдан го накара да осъзнае, че още стои, сякаш всеки момент ще се надигне от пейката. Непознатият пак го зяпаше. Хилеше му се и подскачаше в кръг заедно с Лиля.

Защо никой от братята му не реагираше? Кой беше този? Какво пак не му бяха казали?

Рийн избута въпросите от ума си и насочи вниманието си само към Джейдан. Тайната беше по-важна.

— Мислех, че при теб ще е весело.

— Така ли?

— Ами... Виж, всички освен мен се забавляват — не можа да се удържи, посочи точно към танцуващите двойки.

— Аз пък мислех, че си дошъл да ме питаш нещо.

Лукаво пламъче блесна в очите на Джейдан и Рийн осъзна, че го бяха хванали. Отпи глътка ейл, колкото да измисли какво да каже.

— Ако попитам, ще ми отговориш ли? — изрече нехайно, сякаш наистина нямаше значение.

Мъжът до него престорено въздъхна и се наклони към ухото му:

— Ери ти е като баща. Ако той смята, че не трябва да знаеш, аз също ще си мълча.

Рийн отвори уста да му възрази:

Ери не му беше баща, просто го беше довел в тази къща! Беше избил семейството му и го беше отвлякъл!

— Той го прави за добро, Рийн, не за лошо. Сам ще ти каже, когато си готов.

„Когато си готов“, все това му повтаряха!

Е, Ери беше убил родителите му, само защото иначе те щяха да убият белязаното, „прокълнато“ бебе, което им се беше родило. Беше го спасил. Нали?

Момчето несъзнателно забодя поглед в чашата си, също като Ери. В онзи момент наистина изглеждаше като негов син.

Какво ли щяха да направят уплашените им слуги, ако узнаеха за руните по гърбовете им? Какво ли би направила Лиля?

— Не можеш да ме напиеш. Цял живот съм тренирал — Джейдан го сръга с лакът.

Рийн се усмихна едва-едва. Планът се беше провалил.

Той понечи да се изправи.

— Не, остани — дръпна го обратно възрастният мъж. — Добре дошъл си.

Някаква бащинска загриженост струеше от него, въпреки зачервения нос и дъха на алкохол, оплетен в думите му. Ех, защо Джейдан не го беше довел в дома на Ерми, вместо Ери? Рийн винаги го беше харесвал повече от другите си братя.

Момчето почти се усмихна в отговор. Щеше да остане. Знаеше, че е по-добре да остане. Ала тогава Лиля се изплъзна от ръцете на непознатия и хукна към вратата. А мъжът тръгна подире ѝ. И пак — Арне, Кай, Ери, Брануен, Карис — никой не обърна внимание, че в хамбара се разхожда чужд човек.

И закача девойка от селото! Закача Лиля!

Момчето с мъка потисна порива си да хукне веднага натам. Джейдан чакаше да каже нещо.

— Явно не съм един от вас, чичо Джейд. Нямам място тук — в думите прозвуча повече обида, отколкото му се искаше да покаже.

Ала цялата есен беше отишла на вятъра.

Без да бърза, допи остатъка от ейла си. Прескочи пейката и бавно се запъти към изхода. Дразнещо бавно, искаше му се да тича.

Джейдан гледаше в чашата си. Ери гледаше в чашата си. Момчето откряхна вратата и най-сетне излезе навън.

Лиля я нямаше никъде. Само фигурата на непознатия изпъкваше на светлината на факлите. Кой беше този и защо трябваше да хареса точно Лиля?

Човекът го погледна.

— Най-сетне, момче — каза му.

Не съм ти никакво момче. Почти на шестнайсет съм — възропта в ума си Рийн, ала не проговори. Оглеждаше дрехите на мъжа за скрито оръжие. Самият той винаги носеше нож, закрепен на лявата му китка, но сега не посегна към него. Явно братята му бяха поканили този човек, иначе нямаше как да е в селото.

Точно тук Рийн се лъжеше.

— Какво искаш? — реши, че е безопасно да го приближи.

Мъжът беше набит, малко по-нисък от него. Усмиваше му се с плътните си, леко нацупени устни.

— Рийн? — беше въпрос.

Откъде този знаеше името му?! Момчето се вгледа внимателно в лицето отсреща. Разрошените тъмни кичури му напомняха малко за Ери.

— Как влезе тук? Кой си? — попита строго и пристъпи още крачка по-близо.

Мъжът му се стори някак разочарован:

— Хайде, Рийн, мисли! — гласът му прозвуча и заповедно, и умолително. — Познаваш ме, нали? Ти поне ме помниш! — човекът го хвана за ризата.

Рийн нямаше как да удържи гнева си, а и не искаше. Реагира светкавично. Сграбчи едната му ръка. Застъпи ходилото му и го препъна. Отпусна цялата си тежест върху коляното му. Блъсна го с все сила в стомаха, извъртя се и го събори в снега.

Беше само с едно неуловимо движение. Пресният сняг се разлетя, вдигна се като пера на мъртва птица. Но ръцете на непознатия го повлякоха, стегнаха болезнено тялото му, пречеха му да диша. Рийн се изненада. Леден скреж посипа лицето му, когато двамата се строполиха един върху друг. Гърдите му пламнаха, останали без дъх. Момчето яростно се забори да надделее, но онзи беше неестествено по-силен. Нечовешки бърз.

Двубоят настърви Рийн, както ставаше всеки път. Болката нямаше значение, нито студът. Усети кръв по устната си и я облиза. Всеки следващ удар му доставяше още по-дива наслада.

Юмрукът му се вряза злобно в меката плът на шията — заради това, че мъжът беше докосвал Лиля! Втори удар, с коляно в слабините — заради това, че я беше смутил! И пак, и пак, без да спира — заради

разочарованието му, заради Ери и Джейдан, и всичките му проклети братя!

Едва си поемаше въздух, но продължаваше да сипе удари. Блъсни го отстрани, под ребрата! В ключицата! В гърлото! Над стомаха, точно между гърдите!

Снегът хвърчеше на облаци, вихреше се като прах с движенията му. Полепваше по разгорещеното му тяло.

Изкарай му дъха! Оглуши го! Накарай го да загуби ориентация! Да разбере, че ти си по-силния!

Ала човекът сякаш не усещаше болката, която всеки удар трябваше да му причини. Беше отпуснал цялата си тежест, натискаше го към земята. В един кратък момент момчето си даде сметка, че противникът му не напада, а само блокира атаките.

— Рийн! Спри! Престани! — ето какво крещеше през цялото време.

Вбесен, Рийн удари глава в лицето му. Мъжът отскочи и го остави го да се изправи. Между тях плавно се промъкна стелещият се сняг.

Непознатият изви устни в предизвикателна усмивка, а момчето пак се хвърли отгоре му. Издигна се в блещукащия от снежинките въздух, разперил ръце с ветреещи се ръкави. Няколко светли кичура се бяха измъкнали от плитката, гъделичкаха ключицата му. Леденият въздух изсвистя покрай бузите му.

Непознатият се строполи по гръб, когато го възседна през кръста. Ала дори не беше задъхан! По кожата му имаше кръв, но... — Рийн объркано огледа разкървавените кокалчета на пръстите си. — Кръвта беше неговата собствена.

— Добре, ще пробваме друго — непознатият рязко се издърпа изпод тялото му.

В един момент Рийн го притискаше, а в следващия мъжът беше на цели две стъпки, макар още да седеше в снега.

— Ти искаше нещо от Джейдан, нали? Искаше тайната на Онейро — каза му.

Рийн трепна от звука на името: Беше като команда. Беше като огън в кръвта му. Огънят, с който го бяха белязали.

С едно движение се метна отново върху мъжа, притисна раменете и врата му с коляно, за да издърпа ризата му. Плата се съдра с

глух звук. По голата кожа на гърба на непознатия — гладка и бяла, без белези, без нито едно петънце — закапаха снежинки.

Мъжът не беше Ерми. Не беше един от тях. Откъде знаеше тогава за Онейро?

Човекът в ръцете му изхихика:

— Колко непохватно, Рийн. Но се радвам, че следваш мисълта ми — той само се намести по-удобно под натиска му.

Имаше нещо много познато в това му движение.

— Откъде знаеш това име? — изсъска момчето.

— Почти откъдето и ти. Не задълбавай в подробности — непознатият го отблъсна го с лекота и съблече скъсаната дреха.

Остана гол до кръста в хапещия студ, а кожата му дори не беше настръхнала. По тялото му нямаше нито една подутина, нито следа от злобните удари, които му беше нанесъл Рийн.

— Ти си един от тях — констатира с приглушен глас момчето.

Не знаеше какво да направи. Да побегне? Да извика помощ? Да продължи да се бие? Но имаше ли смисъл?

— Стига вече. Искам да си спомниш името ми! Кой съм аз, Рийн?

Рийн инстинктивно се дръпна, когато онзи посегна към него. Лицето му се сгърчи от гняв:

— Хайде, бий се, нали си непобедим! — изръмжа и скочи пак на крака.

Който и да беше мъжът, той нямаше да се подчини!

Тогава стана нещо, което май вече се беше случвало: Рийн беше стоял и друг път така — яростен, леко приведен, с длани, свити в юмруци. Противникът му беше ниско долу. Само за миг Рийн виждаше кафявите му очи под дългите момичешки мигли. После противникът му се завърташе с крака, опънати на педя от земята. Подкосяваше го и Рийн губеше равновесие. Залиташе. Падаше, а тялото му беше като приковано, не можеше да помръдне.

Хладен метал пробягваше по кожата му, опарваше шията му. Пред очите му бяха ухилените плътни устни.

— Агот, достатъчно — долиташе глас.

Но не този нежен женски глас, не. Трябва да е бил гласът на някой от братята му...

Познатото отмина. Реалността се върна с острие до гърлото му. Собственият му нож, който така и не беше извадил от канията на китката си!

— Има една легенда — устните на непознатия доближиха ухото му и натискът на острието се засили. — Ако спечелиш сърцето на някой Онейро, ще вземеш Силата му. Ако пък спечелиш доверието му, ще откраднеш вечния му живот. Това е тайната.

После мъжът се втренчи в черните му очи. Чакаше. Чакаше Рийн да каже нещо.

— Агот! — нетърпеливо произнесе женският глас.

Рийн не помнеше да е чувал нито гласа, нито името.

— Кой си ти, Агот? — просъска. Само този въпрос се въртеше из мислите му.

Надвесеното лице се свъси. Разочарованието пак се върна под момичешките мигли. Ножът се отдели от врата на Рийн, плъзна се по-надолу.

Кипяща болка прониза рамото му и Рийн изкрещя.

Беше толкова... познато.

Агот го пусна и се изправи, а зад гърба му се показва жената, която явно го беше викала.

Наистина не беше Лиля. Ах, какво облекчение!

Тя сграбчи ръката на Агот и го поведе нанякъде.

Рийн седна в снега, скърцайки със зъби от болка. Пое си дъх и измъкна рязко ножа от раната. Гледаше ги как тичат през полето. Приличаха на призрачни сенки, едва докосваха земята.

Ако бяха Онейро, защо му бяха доверили тайната си? Ако бяха Онейро, защо го бяха оставили жив?

После Рийн осъзна, че не може да си спомни името на мъжа. Дори лицето му не помнеше добре, сякаш не беше стоял на един дъх от него, сякаш никога не беше чувал или изричал името му!

Притисна раната и горещата кръв заструи по китката му. Беше дясното рамо. Отляво сърцето му биеше глухо, в ритъм със стъпките на отдалечаващите се мъж и жена. Широките им, плавни подскоци скоро ги скриха в мрака на изпъстреното с жарави поле.

Дълга сянка и се проточи в краката му. Рийн се извърна. Беше Лиля.

Лиля... — спомни си, че беше излязъл, за да я защити. — Какво ли беше видяла? Какво ли беше чула?

Косата ѝ пламтеше на светлината на факлите, но лицето ѝ тънеше в мрак. Рийн я зяпна безмълвно. Не можеше да измисли какво да ѝ каже. Бум-бум! Бум-бум! Сърцето му думкаше, факлите пращяха тихичко. От усилието да стои обърнат в нейна посока, чертите му се изкривиха от болка. Тогава тя забеляза кръвта:

— О! — нещо средно между писък и шепот се изплъзна от устните ѝ. Направи неволна крачка напред, после се върна.

— Лиля — повика я Рийн. Досега не беше изричал името ѝ.

Тя се изпъна като струна. Наведе се отдалеч към него и полата ѝ се люшна като камбана.

— О! — пак изписка тихичко. В гласа ѝ се долавяше плач.

— Не се плаши! Всичко е наред! — този път дори не се замисли какво да ѝ каже. Тя беше уплашена.

— Ранен си. Има кръв.

Беше толкова хубаво да говори на него. Да се страхува за него — за момент Рийн пак остана безмълвен.

Момичето се обърна несигурно към хамбара.

— Лиля! — произнесе по-силно той.

От това болеше. Но раната не беше сериозна. Целеше да го спре, не да го убие. Почти беше сигурен.

Момичето спря пред вратата.

— Ела — помоли я Рийн.

Бяха сами навън. Не беше за изпускане.

Лиля се огледа. Направи няколко крачки и послушно приклекна в снега. Рийн се беше вторачил в лицето ѝ.

Очите ѝ бяха светли и пъстри, също като пролетна гора.

Клепачите ѝ трепнаха свенливо към раната на рамото му, към капките кръв в снега. После за миг към очите му.

Двамата мълчаха. Момчето чуваше затаеното ѝ дишане.

Косите паднаха пред лицето ѝ. Той протегна ръка и ги докосна лекичко.

Устните ѝ се разтегнаха в усмивка. Разтвориха се. Нямаше как да не се наклони към тях. Нямаше как да не ги целуне.

Лиля трепна, дъхът ѝ опари замръзналата му кожа и се сля с неговия дъх. Беше първата му целувка. Той не можеше да спре да се

усмихва. Искаше да го направи пак.

— Помогнете! — изписка Лиля и се наведе към раната му.

Рийн се обърка. Нима тя не искаше да я целуне? Нима се страхуваше от него?

Някой тичаше по натрупалия сняг. Вратата на хамбара бавно се затваряше. А той дори не беше чул кога човека е излязъл.

Беше Джейдан. Лиля се дръпна, направи му място и мъжът приклекна до Рийн.

— Ранен е. Някой го нападна, но не го познах — заобяснява тя.

Още беше уплашена, но очите ѝ не спираха да му се усмихват. Очите ѝ бяха пълни с обещания.

Джейдан дръпна ръката му, за да огледа раната. Май не ги подозираше.

— Не е дълбока. Само малко боли — каза Рийн на Джейдан, като гледаше Лиля. Искаше тя да знае колко е смел.

Хм... Дали беше видяла как непознатия го беше надвил? Надяваше се да го е пропуснала.

Джейдан го подхвана за здравото рамо.

— Тичай вътре, малката. Извикай Ери — олюлявайки се лекичко, той поведе момчето към къщата.

Докато Лиля бързаше по отъпканата пътека, Рийн пак огледа полето. Беше пусто. Само загасващите жарави примигваха в нощта.

В хамбара Лиля изтръска снега от раменете и косата си и тръгна покрай насядалите мъже. Страхуваше се, че щом я погледне, Ери веднага ще разбере какво е правила навън.

— Господарю Ери — повика го.

Сигурно лицето ѝ пламтеше, а по устните ѝ ясно личеше целувката на Рийн.

— Господарят Джейдан ви вика в къщата. Господарят Рийн е ранен — въпреки страха, тя изпита удоволствие да изрече на глас името на Рийн.

Ери наистина я загледа. Лиля се поклони и отстъпи. Мъжът най-после се изправи, прекрачи пейката и се отдалечи.

Рийн беше ранен. Преди това момичето, мъжът, с който танцуваше то и Рийн бяха излезли навън. Дали Рийн се е сбил заради момиче — зачуди се Ери и забърза към къщата.

Рийн веднага разказа на Джейдан за непознатия мъж. Вече не беше съвсем сигурен дали наистина е чул името му.

— Мисля, че беше Онейро.

— Какво? — Джейдан се огледа.

— Мъжът, който ме нападна. Видя ли го вътре, в хамбара? — Рийн нарочно пропусна „танцуваше с Лиля“. — Беше твърде бърз. Твърде силен. И знаеше за тайната.

— Какво? — пак попита Джейдан. После възрази. — Глупости! В хамбара нямаше чужди хора.

Речта му беше леко провлачена и му трябваше време, за да схване за какво говори момчето.

— Не беше Ерми! Проверих — ядоса се Рийн.

— И как реши, че...

Момчето го прекъсна:

— Ако някой Онейро те обикне, или ли се довери — процеди през зъби, вперил очи в подпийналия мъж.

— И ако го признае — продължи слисано Джейдан, а после тръсна глава. — Не, те нямаше да те оставят жив. А и не ползват оръжия, доколкото знам. Прободе те с нож, нали?

Със собствения ми нож, мътните да го отнесат! — възропта мислено Рийн. За нищо на света нямаше да го признае.

— Тогава кой е бил? — сопна се гласно и закри по пътеката. — Минал е през къщата. Дошъл е чак до хамбара, дори е влязъл вътре без никой да се усъмни!

— Я чакай малко! Кой ти каза това? — сега и Джейдан изглеждаше ядосан.

— Намерих вратата на къщата отворена, имаше сняг по пода — не можеше да повярва, че Джейдан не е видял мъжа. Дори и подпийнал. Нямаше начин!

— Не това, не ме прави на глупак!

Рийн замълча, без да го разбира.

— Кой ти каза тайната, Рийн? — от пианския му говор не беше останала и следа.

— Казах ти. Онзи мъж.

— Някакъв невидим мъж уж е бил в хамбара! — избухна Джейдан. — Двамата сте си споделяли тайни! А, да, сбили сте се, нали

така? Преди или след като си побъбрихте? Не ми пробутвай небивалици, момче! Сам ли се прободеш?

Той посочи ядно към раната му. Остави го да върви сам и тръгна напред по пътеката. Размахваше ръце, докато говореше:

— Бесове! Сега Ери ще реши, че аз съм ти казал!

— Че си казал какво? — долетя гласът на Ери зад гърбовете им.

Въпреки болката в рамото, Рийн се изкиска. Едва сега си даваше сметка, че се беше добрал до тайната. И беше целунал момичето.

Някъде пред него Джейдан изруга.

[1] Дванайсетте ноци — визира се езическият празник Юл или Ил, отбелязван по време на Зимното слънцестоене. ↑

[2] Песента е взимствана от скандинавския фолклор, превод на автора. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— За да разбереш какви са Онейро, трябва да си ги срещал — повтори за кой ли вече път Ери.

Рийн си замълча. Смяташе, че Ери както винаги преувеличава. А и онзи мъж, който го беше ранил пред хамбара — момчето машинално докосна рамото си — онзи мъж не беше обикновен човек. Той изобщо не беше човек.

Хората кървяха. Дори от обикновено одраскване. Всеки удар оставяше по телата им ясни следи. Ръцете му останаха подути и тръпнеха от болка цели четири дена след сбиването, а мястото, където онзи го беше пробол, зарасна съвсем наскоро. Все-още усещаше неприятно придърпване, ако протегнеше ръка.

Но Ери се оказа прав.

Вече пети ден кръстосваха замръзналата гора. Бяха на лов, макар самите те да бяха примамката. Търсеха Онейро.

— Ще го усетиш — беше казал Ери на тръгване. — Ще ти се прииска да заобиколиш. Да тръгнеш в друга посока.

И ето: когато Рийн понечи да направи още крачка, умът му възропта, а тялото му като по команда отстъпи от правата линия. Това беше безпогрешен знак, че Онейро са близо.

Не успя да се зарадва, както мислеше, че ще стане. Натискът в съзнанието му беше толкова силен, толкова реален, че едва можеше да различи собствената си воля от натрапената. Тогава най-сетне разбра: мъжът, който го беше ранил пред хамбара може и да не беше човек, но не беше и Онейро.

Прииска му се двамата с Ери да спрат, за да поговорят за това. Можеха да се върнат до закътаната поляна, през която бяха минали. Можеха да нападнат огън и да се стоплят там. Беше съвсем близо.

Той се протегна към спътника си, побутна го, за да му го каже. На свой ред Ери също се протегна към Рийн. С едната си длан ловко запуши устата му и прекъсна думите само миг преди да ги е изрекъл. С другата бе долепил показалец до устните си:

„Тихо!“

Рийн се опомни. Усещането беше като да се събудиш от внезапна плесница — едновременно възмутен и виновен. Разбира се, че ще му се прииска да се отклони! Нали Ери го беше предупреждавал! Нали му беше обяснил!

Срамът обагри страните му в алено и момчето наведе глава. Червеше се също като девойка! Братята му дълго щяха да си правят майтап!

Момчето побърза да избута емоциите далеч от ума си. Срамът, гневът — бяха само мимолетна слабост. Беше по-силен от тях.

Пръстите на Ери още натискаха устните му. Рийн кимна. Лицето му бавно връщаше естествения си цвят. Мъжът отсреща го гледаше с недоверие, но накрая все-пак го пусна. Обърна му гръб и пое право напред. Рийн нямаше друг избор, освен да последва примера му.

Още с първата крачка светът около тях сякаш въздъхна и после застина. Сред неподвижните дървета се прокрадваха талази от мрак. Притъмняваше бързо, а тишината стана толкова плътна, че ушите им запищяха. Всяко вдишване звучеше пронизително. Случайно настъпените съчки изпукваха като гръм. Но най-лошото бе усещането, че някой ги наблюдава. Някой, когото не можеха да видят, но знаеха, че е там. Усещаха полъха от движенията му. Прокрадваше се, играеше си с тях.

По лицето на Рийн изби ледена влага. Парата на дъха му го заслепяваше и галеше страните му като злонамерен призрак. Тънките й пипалца го бутаха назад.

Ери го изгледа косо и после мъничко се отклони от посоката, в която вървяха. Облекчението, което изпита Рийн при първата крачка встрани беше неописуемо. Представи си удоволствието от всяка стъпка по обратния път.

Искаше го! Бленуваше за него!

Вятърът се завихри около двамата Ерми. Изсъска в ушите им и с кикот надвисна високо в треперещите клони.

Онейро бяха близо.

Рийн застина. Беше парализиран от ужас, а дори не беше зърнал причината за този страх. Ери се наклони към ухото му:

— Справяш се добре — окуражи го.

Когато не се движеше, Рийн можеше да мисли малко по-трезво.

— Не съм готов — прошепна на Ери и заклати виновно глава.

— Напротив, справяш се. Първия път е най-трудно — мъжът го дръпна след себе си.

Държеше го за лакътя с познатия покровителствен жест, който момчето мразеше толкова много. Но сега изобщо не го беше грижа! Та нали и Ери се спираше след всяка направена крачка, сякаш трябваше да събере смелост за следващата.

Страхът витаеше покрай тях като зъл призрак. Нещо студено докосна рамото на Рийн и дълбок, дивашки ужас изтри всяка трезва мисъл от главата му. Мускулите му се вкамениха. А умът му хукна през гората с писъци.

Изрисува рисува демони, протягащи се зад гърба му! Костеливи ръце, които сграбчваха краката му! Светещи очи в мрака! Шепот от отвъдното!

Махай се! — съскаше чуждият глас в главата на Рийн и по някаква налудничава причина звучеше точно като неговия собствен. Беше напълно съгласен с него и най-лошото бе да знае, че няма начин просто така да си тръгнат.

Ерми не престъпваха клетвата си.

Момчето стисна зъби и се затича. Под стъпалата му се врязваха съчки и всеки път, със всяка направена крачка той беше все по-слисан, все по-изумен, че земята още не е пропаднала под краката му. Жилавите клони се впиваха в тялото му и го препъваха, но незнайно защо пак го пускаха да продължи. Краката му сами се извъртаха, губеха посоката. После нещо сграбчи наметалото му и го дръпна обратно.

Сърцето му сякаш подскочи и изхвъркна от гърдите му, когато се строполи на задните си части. От усилието да го спре Ери беше на колене в калта. Още стискаше тънката кожа на наметалото му между пръстите си. Мъжът посочи към далечината само с брадичка.

НЕ ПОГЛЕЖДАЙ! — изкрещя панически гласът в съзнанието на Рийн. — МАХНИ СЕ от тук!

Той обърна първо глава, накъдето сочеше Ери. После някак успя да вдигне очи. И ги видя!

Тях. Онейро.

Между белеещите се стъбла на брезите, ужасно близо според парализирания му ум, имаше три човешки фигури. Усети как омразата му се раздвижва във вените, ала дори и тя не разсея превзелия го вече

ужас. Ери стисна до болка ръката му, после сграбчи челюстта му и се втренчи в очите му, сякаш опитваше да го вразуми. Сякаш Рийн пицеше и плачеше като малко момиченце.

— Сега — каза му само с устни. — Хайде.

Уви, Ери беше прав. Вътре в главата на Рийн някой наистина ридаеше от необясним ужас. А Ери го знаеше, защото същите вопли превземаха и неговия ум. Всеки път, колкото и пъти да го беше правил, Силата на Онейро го помиташе.

След малко Рийн кимна. Спомни си на какво го бяха учили: когато стигнат до мястото, ще свърнат встрани. Ще вървят без да спират, без да говорят. Без да се оглеждат.

Ери се изправи, след него се надигна и Рийн. Изглеждаше му толкова налудничаво да им обърне гръб и да не се затича, но някак успя да се въздържа. Мисълта, че най-сетне си тръгват, единствена го крепеше.

Вървяха дълго. Много дълго. Ходилата им тръпнеха заради влагата, пръстите на ръцете им се вкочаниха. Страхът се отцеждаше бавно, със всяка отдалечаваща ги от Онейро крачка. Оставяше в ума на Рийн чиста, трептяща омраза към непобедимите и зли богове, които го бяха накарали да хленчи и да трепери само с присъствието си.

Беше вярвал, че е готов да се бие с Онейро, че е смел, че вече знае всичко, което му трябва. Ала Ери беше казал истината, Рийн най-сетне разбираше. Никой не можеше да ги победи.

Вървяха без да се оглеждат. Не трябваше да говорят. Рийн и не искаше. Денят плавно се смени със здрач, но вече в липсата на светлина нямаше нищо плашещо. Луната заблестя върху тъмното небе, наблизко се обади бухал. После Ери спря на някаква поляна и започна да събира съчки. Унесен в движението напред, Рийн едва не се блъсна в гърба му.

Дърветата бяха мокри и повече вдигаха дим, отколкото горяха. Но слабата топлина, която хвърляха върху премръзналите им тела прогони и последните следи от транса, в който умовете им бяха изпаднали.

Ловът беше свършил. Бяха се провалили — повтаряше си момчето.

— Ти се справи добре — наруши пръв мълчанието Ери.

Рийн заби поглед в земята. Не споделяше мнението му.

— Днес ти спаси някого. Не го забравяй — настоя мъжът.

— Как? — най-сетне вдигна очи Рийн. Страните му отново бяха алени.

Ери се ухили на гледката:

— Ти знаеш, че Онейро носят смърт. Носят нещастия. Но знаеш ли как избират жертвите си? — попита.

Момчето криеше лицето си зад дългите златисти кичури.

— Искаш да си смел, да не изпитваш никакъв страх. Или поне да не го показваш — мъжът се изсмя презрително. — Рийн, разбери, макар да си Ерми, ти си човек. Смелостта е въпреки страха. Смелостта е в спазването на клетвата ти.

Това беше последният урок, най-трудният. Щеше ли Рийн да разбере? Дали не беше твърде горд, за да го стори?

— Ние взимаме злото върху себе си, хлапе. Не всичките беди, няма как да стане — Ери разпери театрално ръце. — Ала когато Онейро търсят поредната жертва, ние ги примамваме. Предлагаме себе си и всеки път е страшно.

— Мислиш, че спасяваме някого?

Той дори не беше доближил до Онейро, а страхът го беше победил! За какво тогава му беше онази тайна? С братята му бяха безсилни, не можеха да сторят нищо, камо ли да ги убият!

— Знам го. Виждал съм го — мъжът до него сякаш наистина смяташе, че ловът им не е бил провален.

Рийн отметна кичурите от лицето си:

— И как точно става?

Ери гледаше припукващия огън, търсейки правилните думи, за да му обясни. Това наистина беше последната тайна. Ери броеше за начало на зрелостта първата среща с Онейро, а не третия Огнен ритуал. Онова бяха само думи, това тук беше истинско.

— Те някак умеят да четат умовете ни — каза. — Намират нещата или хората, които са важни за нас. Понякога просто ги унищожават. Друг път ни показват какво ще е, ако ги загубим.

И двамата замълчаха — хлапак и възрастен мъж, седнали до огъня. Изглеждаха като баща и син, собствените им слуги ги смятаха за такива. Ала те не бяха.

Бяха учител и ученик, съмишленици в повечето случаи. Понякога бяха съперници. Бяха братя.

Ери не му беше баща, Рийн не му беше син. Той скри от Ери внезапния си страх, а Ери се престори, че не забелязва нищо. Чак сега момчето съзнаваше, че ще пострада друг човек. Някой, който дори не беше с тях в гората. Беше очаквал Онейро да ги нападнат. Да ги бутнат от някоя висока скала, някой от двамата да се подхлъзне по склоновете. Да насъскат диви животни по дирите им, дори да подпалят гората.

Ери долови преднамереното безразличие в последвалия въпрос:

— Какво ще стане сега?

Да. Какво щеше стане? Беше логично момчето да го попита, но имаше още нещо. Ери интуитивно знаеше, че този отговор трябва да е много важен за Рийн.

— Е, не казвам, че е безопасно. Те ще нападнат по един или друг начин, вероятно вече са го сторили. Но хората, на които ние държим, най-близките ни, са силни. Те са Ерми. Всеки от нас може да се грижи за себе си. А дори да не успее, ще се върне. Ще се роди пак. Нищо няма да е непоправимо.

— Аха — насили се да каже момчето, но мислите му бяха далеч, в селото. При момичето, което по думите на Ери, беше в опасност.

— Това е една от причините да те държа настрана от чужди хора. Затова оставаме заедно и нямаме семейства, нямаме деца — Ери сякаш четеше мислите му. — В това е силата ни, Рийн. Това е единствената възможност.

— Да — пак промърмори момчето. — Ами...

Чудеше се как да попита, без Ери да се усети. Както и да въртеше думите в ума си, не намираше заобиколен път.

— Какво? — подкани го мъжът.

Рийн го погледна. Лицето му беше спокойно, без сянка на каквато и да била тревога. Очите му първо се спряха върху тези на Ери, после се обърнаха към огъня:

— Нападали ли са някого от селото?

Ери се досети: И преди се беше случвало. Отново на Рийн.

Хм, дали не беше онова момиче, заради което се беше правил на мъж пред хамбара? Ако Онейро я убиеха, проблемът щеше да е решен. А Рийн щеше да си вземе поука.

— Ако е ставало, не е било по наша вина. Даже напротив. Там е най-сигурното място за обикновените хора. Онейро преследват нас и забравят за тях. Повярвай ми.

Ери казваше истината, но разбира се, не цялата истина. Момчето само щеше да я научи.

— Какво точно правят? Как го правят?

Верен на детайлите, Рийн искаше всички подробности. Те нямаше да му донесат спокойствие, напротив — Ери направи гримаса. Все-пак, не искаше момчето да страда излишно.

— Прилича на онова, което се случи днес. Само че без страха. Просто изведнъж вярваш, че трябва да направиш нещо. Обикновен човек дори няма да усети разликата.

Зад пропукващата се маска на обикновено любопитство, Рийн се почувства още по-уязвим. Кое беше по-страшно — гневът на Онейро или гневът на Ери, ако разбереше за Лиля? Първите определено печелеха.

— Ще тръгнем ли обратно утре? — нека Ери мислеше каквото си иска, нека го подозираше. Вече нямаше чак такова значение.

— Можем да ги потърсим пак, ако искаш. Този път бяха трима, затова бяха толкова силни. Но когато са сами, е много по-лесно. Сам ще се убедиш.

— Не, не! — отсече момчето, а Ери го изгледа. Не беше очаквал да се откаже от лова. — Искам първо да се убедя, че всички у дома са добре.

— Те са добре... — ухили се Ери.

— Моля те — прекъсна го Рийн. — Нека се върнем.

В мислите си Ери изруга: Беше повече от увлечение.

На сутринта под сиво-черните очи на Рийн имаше тъмни дъги, сякаш не беше мигнал. Той тичаше по пътеките, не искаше да спира за отдих. Не губеше време да заобикаля трудно проходимите места. Вървеше доста по-напред от Ери и току се извъръщаше нетърпеливо.

Когато Ери го принуди да пренощуват, вместо да пътуват по тъмно, Рийн едва сдържа недоволството си. Седна на една издадена над стръмнината скала и демонстративно се втренчи в хоризонта.

На поне половин ден път, и то в хубаво време, далеч в низината мигаха светлинките на селото им. Пак застудяваше. Ери разпали огън, над който изпече твърдо тесто, увито на края на няколко жиливи пръчки. Занесе две от тях на потъналия в мрачни мисли хлапак, ала не го заговори. Двата бяха наясно, че Рийн е пренебрегнал забраните, а Ери знае за това. Щяха да се разправят в селото.

Тази нощ момчето отново не успя да заспи. Седеше на скалата и обмисляше вариантите: на първо място трябваше да се откаже от Лиля. Вече се беше отказал. Дори и преди да срещне Онейро знаеше, че няма бъдеще с нея. Тя щеше да се омъжи за някой от ратаите в селото, да роди деца, а той беше Ерма и щеше да живее според клетвите си. Беше свързан с тайни, за които Лиля даже не беше сънувала. Онази целувка пред хамбара беше просто откраднато удоволствие, нищо повече. По-големият проблем беше, как да изтрие мисълта за момчето от главата си, за да я опази жива. И на второ място: как да я защити от Ери и братята си. Ако разбира се, беше останало нещо за опазване.

На следващата сутрин зимата напомни с пълна сила за себе си, а уж беше към края си. Студът вледени земята, прихлупи небето. Колкото и да бързаше Рийн, стигнаха едва привечер. Полетата край селцето бяха пусти, само димът се виеше над затрупаните комини. В яркожълтата светлина на факлите се стрелкаха ситни снежинки.

Две котки пробягаха в мрака, току през краката им. През дървените стени на конюшните се чу пръхтенето на дремещите коне. Когато двамата с Ери приближиха оградата, кучетата радостно залаяха, размахаха опашки, ала нито една врата в селото не се беше отворила. Това не беше добър знак.

Момчето прекоси двора на господарския дом, без да обръща внимание на подскачащите в краката му любимци. Трите черни песа го следваха до вратата и излаяха жаловито подире му. Рийн стигна другия край на стаята и бързо надникна през задния вход. Видя огньовете на брега на езерото, точно както си го беше представял:

Погребение. Онейро наистина бяха нападнали.

Рийн хвърли тежката торба и се затича. Не можеше да откъсне очи от светлините. Салът гореше и бавно отплуваше по ледената вода. Хората, с факли в ръце, стояха безмълвни и гледаха подире му. Най-отзад в тълпата, с кафеникавите си дрехи се открояваха братята му. Момчето машинално преброи силуетите — един, два, три, четири, пет! Не беше никой от тях. Не знаеше да се зарадва ли...

Изскочи пред лицата им и отвори уста, ала не му достигаше въздух. Мъжете го наобиколиха, заобръщаха се към пътеката.

— Къде е Ери? — питаха го.

— Тук е. Идва — той опита да види кой стои най-близо до брега. Дали не беше майката на Лиля?

С глух звук салът започна да потъва. Ярките въглени присветваха за миг под водата и изчезваха към дъното. Вече нямаше нищо за гледане, тълпата се разлюля. Хората тръгваха по пътеката към групата на господарите, които стояха в самия ѝ край.

— Кой е? — попита настойчиво Рийн, вперил очи в тъмната вода. — Кой е мъртъв?

Сърцето му думкаше. Разблъска братята си, за да стигне най-сетне брега.

— Алда. Алда умря — каза Карис.

— Алда?

Прималя му от облекчение. Беше чакал да чуе всяко друго име, беше подготвен да загуби най-близките си. Но Алда? Тя беше просто старицата, която през цялото му детство седеше на припек пред навеса за конете и се взираше в него като омагьосана. Спомни си как от мътните ѝ старчески очи го побиваха тръпки, но след време беше усетил и друго, освен любопитството ѝ. Алда го беше гледала почти с нежност.

— Тя е добре сега. По-добре от преди — каза, сякаш се убеждаваше.

Изпита внезапна тъга заради смъртта ѝ. Необяснима тъга.

— Така е — обади се замислено Карис.

Ери най-сетне дойде, запрегръща се с братята им.

— Хайде, Рийн. Тази вечер ще разказвате — смигна му Джейдан и го побутна обратно към къщата.

Когато не тръгна с тях, а изостана в тълпата, Ери го изгледа строго. Рийн слезе чак до брега, но Лиля я нямаше в малките групички от по две-три слугини, които вървяха под ръка и си шушукаха. Тълпата отмина, без да я забележи никъде. Момчето се облегна на първия по-едър камък и зачака очите му да свикнат с настъпилата тъмнина. Водата се плискаше току до краката му, ситните снежинки трупаха по чакъла с едва доловимо барабанене.

Трябваше да я види, преди да се прибере. Трябваше да се увери, че е тя е добре, само толкова, после щеше да я забрави.

До ушите му долетя хлип. Рийн заоглежда брега, но израслите досами водата папури му пречеха. Тръгна по посока на звука. Вторият хлип прозвуча значително по-близо, а на фона на тъмното езеро се показва бял силует.

— Хей! — обади се Рийн.

Фигурата помръдна. Само три-четири широки крачки му трябваха, за да стигне до нея.

— Хей! — повтори момчето, вече с облекчение.

Беше Лиля. Свита върху любимата ѝ скала, която се врязваше сред папурите и водата.

— Плачеш ли? — попита глупаво Рийн, макар да беше очевидно.

Тя се беше свила под износената вълна на наметалото си, трепереше. Той практически реши, че е от студ. Посегна към нея, но не посмя да я докосне. Вместо това свали своето наметало и зави премръзналото момиче.

— Чу ли ги? — обади се с разплакан глас Лиля.

Рийн се обърка:

— Кого? Какво да чуя?

Дали в селото бяха говорили за тях? За него и Лиля? Бяха ли ги видели онази нощ, пред хамбара?

— Тя е мъртва и вече могат да говорят — момичето изхлипа пак.

Явно ставаше въпрос за Алда. Добре — Рийн се поуспокои малко.

— Кои са „те“ и за какво говорят? — той приклепна до Лиля.

— Ами... — проточи тя.

— Какво има? Защо плачеш?

Тя отново не отговаряше и Рийн започна да се ядосва:

— Добре ли си? — зададе той по-важния въпрос.

— Да — измънка Лиля.

Рийн си отдъхна — явно наистина плачеше заради Алда. Всичко беше наред. Вече можеше да се прибере при братята си, да се изправи пред гнева им и да си понесе наказанието.

Вместо това посегна към момичето:

— Хайде. Ела.

Накара да се изправи и я поведе по-далеч от езерото. Беше ѝ студено, на него също не му беше добре без наметало под трупация сняг. Наблизо имаше заслон. След известно колебание Рийн прегърна момичето през талията, а със свободната си ръка я пазеше от клоните на храстите.

— Тя е родила дете на един от господарите — обади се Лиля. Вече не звучеше разплакана.

Този път Рийн веднага се сети, че говори за Алда.

— На кого? — попита предпазливо.

Известно време тя крачеше без да говори.

— Ами... Той отдавна е мъртъв — проточи накрая. Явно не това беше важно за нея.

— Чувала ли си името му? — настоя Рийн.

Щеше да го използва в спора с братята си. Щеше да е добър коз, за да я предпази.

— Казвал се е като теб... Рийн.

Стомахът му се преобърна. Пръстите му се сключиха около тънката момичешка талия и Лиля изохка.

— Извинявай — Рийн рязко дръпна ръката си.

— Ти не си като него, като онзи Рийн. Нали? — гласът ѝ изтъня накрая.

Та той беше онзи Рийн!

— Рийн?

Беше с цяла глава по-ниска, наложи ѝ се да се повдигне на пръсти, за да препречи погледа му:

— Рийн?

Той не можеше да спре да мисли за Алда и бебето. Не успяваше да издаде нито звук.

— Господарю! — каза Лиля, но не звучеше никак почтително.

Той мълчеше. Опитваше се да не я гледа.

— Господарю Рийн! — Лиля свали наметалото му.

— Недей, замръзнала си — хвана ръцете ѝ той, но тя поклати глава.

— Не наметалото ти ми трябва, господарю!

Поклони му се. От този жест го заболя повече, отколкото ако го беше ударила.

— Аз... — започна несигурно момчето. — Аз не знам какво да направя.

— Ти си господар тук, ти решаваеш — възрази момичето. Отстъпи още малко.

Той ѝ се усмихна горчиво: Де да бяха само братята му!

— Ако можех да се махна, да избягаме — Рийн ѝ протегна ръка, защото тя се беше дръпнала още с крачка. — Само като си помисля как

се омъжваш да друг и... Онази вечер, мъжът, с който танцуваше. Искях да го убия! Мислех, че ти е годеник, че го обичаш! Аз...

Тя се хвърли на врата му и Рийн замълча, изненадан от близостта ѝ.

— Все ще измислим нещо, нали? — Лиля опря лице на гърдите му.

Той не искаше да я лъже. Не искаше да лъже и себе си. Беше безсилен пред волята на Онейро.

— Ако трябва да избирам, искам да си жива и да си добре. Дори да трябва да се откажа от теб.

Тя шумно преглътна. Спомни си приказките за неразумния Тови, за глупавия Етан, за клетата Лида. Всички имаха лош край, всички бяха мъртви.

— Дойдох, за да се сбогувам — прошепна момчето.

В господарския дом не пристъпваха жени.

Тя се сви в прегръдката му. В гърлото ѝ бе заседнала горчива буца.

— Трябва да поговорим, преди да... — Рийн вдигна наметалото си и пак загърна раменете ѝ.

Преди да се разделят.

Лилia най-после можа да изхлипа. Усети как устните му докоснаха слепоочието ѝ, зави ѝ се свят от удоволствие и от мъка. После Рийн я поведе нанякъде. Тя тръгна като сомнамбул. Краката ѝ бяха омекнали и се наложи момчето да я прегърне, за да не падне в снега.

Беше толкова приятно да я докосва.

Пред тях се показва малката хижа, която ратаите използваха само през лятото. Щеше да ги предпази от влагата, макар вътре да не беше кой знае колко по-топло. Лилia продължаваше да трепери и Рийн заразтрива ръцете ѝ, гърба ѝ, взе в шепи лицето ѝ.

— Замръзнала си — промълви, когато тя сложи хладните си длани върху неговите.

Рийн дъхна на пръстите ѝ, за да ги стопли. Момичето се беше прилепило до тялото му, беше заровило лице във врата му. Той изпъшка:

Беше по-хубаво, отколкото си го беше представял. Как е могъл изобщо да вярва, че ще е лесно да се откаже от нея?

За да си събере мислите, започна да изтръсква снега между двете наметала, но Лиля хвана краищата им и ги събра зад гърба му. Изкиска се, още с мокри от сълзите очи. Двамата бяха като в пашкул, лицата им се допираха. Рийн я прегърна под избелялата вълна на наметалото ѝ. Отчетливо усещаше къде гърдите ѝ се допират в корема му. Бедрата ѝ се мушнаха между двата му крака.

Ще постоя само малко така, а после ще я върна вкъщи — повтаряше си и не смееше да помръдне.

Лиля изви шия, вдигна се на пръсти. Езикът ѝ пробяга по устните му. Той я стисна по-силно, впи се в ханша ѝ, за да я задържи до лицето си. Ахна, когато студените ѝ пръсти се плъзнаха под ризата му и осъзна, че докато тя не поискаше, нямаше да я отпрати.

Имаха още малко време, после щяха да поговорят.

Студът отстъпи място на внезапна горещина. Коженото му наметало някак се озова под телата им. Полата на Лиля се беше усукала, голите ѝ колене се впираха в хълбоците му. Тя повдигна ризата му и зарови лице в гърдите му. Рийн инстинктивно измъкна ръце от ръкавите, после съблече дрехата, която само му пречеше.

Тази нощ щеше да направи всичко, стига Лиля да поискаше. Всичко.

Пръстите ѝ пробягаха по гърба му. По белезите. Задържаха се на грапавините.

Е, щеше да направи почти всичко.

— Чакай... Недей — обади се Рийн с дрезгав глас.

Момичето лекичко се повдигна, измести се по-встрани.

— Ш-ш-ш — обади се тихичко.

Той опита да я придърпа обратно, за да не види знаците по гърба му. Но Лиля не можеше да знае защо Рийн внезапно се беше уплашил. Тя дръпна връзките на собствената си риза и свенливо я смъкна до кръста си. Рийн я гледаше като омагьосан.

Не я спря, когато се прилепи до гърба му и гърдите ѝ докоснаха руните. Лиля обсипваше белезите му с целувки:

— Вярвай ми. Само аз ще знам за това.

За пръв и последен път в живота си той затвори очи и повярва някому. В онази нощ беше способен да седи щастлив на пода на студената хижа, разголил всичките си тайни пред това момиче. В онази нощ той искаше Лиля да знае за тайните му.

Снегът навън беше спрял. Селото отдавна спеше.

— Трябва да тръгваш. Ще те чакат — мълвеше нежно, но ръцете му не я пускаха.

— Да, да... Още малко — казваше тя.

Тя обещавахе да си тръгне. Той обещавахе да я забрави. Нито един от двамата не изпълни обещанието си.

Дръзкият Рийн.

Неразумната Алда.

Непокорната Лиля.

Тези приказки винаги имаха лош край.

ПЕТА ГЛАВА

Факлите в снега отдавна бяха загаснали. Само луната хвърляше перлен блясък по затрупаните покриви на селото. Беше най-тъмният и студен час на нощта — петлите още спяха, а гората искреше като омагьосана, цялата в скреж.

Покрай изплетените от клони стени на хижата премина силует. Единственият намек за приближаването му беше скърцането на пресния сняг под подметките му, но то не беше достатъчно силно, за да събуди Рийн. Човекът се движеше уверено в сенките. Не се прокрадваше, не искаше да скрие приближаването си, просто умението да остава незабелязан се бе превърнало в негова втора природа.

Беше без наметало, а дрехите му бяха привързани с тънки кожени ленти плътно към ръцете и краката му. На колана му висеше камшик, от другата страна беше затъкнал дълъг цели две педи нож. На пръстите му проблясваха бойни халки — дървени, с желязо само в горната част, където не се допираха в кожата.

Ери се беше подготвил за сблъсък. Както винаги, когато ставаше въпрос за Рийн.

Не че момчето би го нападнало умишлено, не — разсъждаваше той, докато приближаваше хижата. — Беше го възпитал добре. Знаеше го. Рийн никога не би вдигнал ръка срещу който и да било от братята си.

Всеки път, когато налагаше волята си на момчето, Ери усещаше някаква неконтролируема съпротива. Рийн беше като зло куче, което е понесло твърде много удари. Настървено, вместо да бъде пречупено.

Сякаш духната от вятъра, рогозката, която висеше пред входа на хижата и служеше и за завеса, и за врата, се залюля. В същия миг Ери се наведе и влезе вътре. Още преди очите му да привикнат с тъмнината, слухът му различи равномерното дишане на двама души. Въздухът не бе помръднал от движението му. Пръстеният под заглуши и без друго тихите му стъпки.

Рийн очевидно спеше. И очевидно си беше загубил ума — констатира Ери. Той не обърна внимание на момчето, което Рийн

прегръщаше, в опит да я предпази от студа. Тънкото наметало, което им служеше за завивка, беше твърде тясно, за да покрие и двамата. Рийн лежеше отвит на земята, което беше по-малката глупост.

Мъжът приклепна, стъписан от гледката. Колената му изпукаха при движението надолу. Но и този звук не беше достатъчно силен, за да събуди Рийн.

Ери се взираше в голата кожа на гърба на момчето. В плетеницата от руни, които никой обикновен смъртен не трябваше да вижда. После мъжът най-сетне обърна очи към момичето. Връзките на ризата ѝ бяха разтегнати. В съня тя беше свила китките си към гърдите.

Ери бавно се протегна. Едната му длан затисна устата ѝ, втората прихвана тила. Извъртя рязко главата ѝ, докато не усети как гръбнака изщрака. Дъхът ѝ спря да гъделичка пръстите му.

Беше чиста смърт — без кръв, без следи. Дори не беше имала време да се събуди.

Едва тогава Рийн се размърда. Последният звук беше достатъчно силен. Познат. Точно пред очите му Ери клечеше зад Лиля. Нямаше нужда да погледне, за да разбере какво се е случило. Какво беше проспал!

Той седна на пода, втренчен безизразно в Ери. Грабна ризата си и я нахлузи. Беше като инстинкт — руните на гърбовете им винаги трябваше да са скрити.

Ери не казваше нищо, не се и помръдваше. Чакаше Рийн да си събере мислите. Ясно долавяше заплахата, която се излъчваше от тялото на момчето — като от изненадан в леговището му звяр.

Рийн дълго не проговори. После, след доста време, най-сетне отмести дивия си поглед от Ери и погледна безжизненото момиче. Раменете му се прегърбиха като под невидима тежест.

Ери реши, че е минало достатъчно време. За втори път посегна към Лиля и подпъкна едрите си длани под тялото ѝ. Трябваше да я махнат от там. Да я скрият.

Рийн с все сила го блъсна през пръстите:

— Не я пипай!

Лицето му беше безстрастно. Само вената над скулите му потрепваше издайнически.

Ери се дръпна, ала този път не скри гнева си, остави го да се изпише по лицето му. Рийн стоеше приклепнал, като хищник над плячката си. Ери се насили да му обърне гръб, макар инстинктите му да крещяха да не изпуска момчето от погледа си.

Рийн никога не би нападнал който й да било от братята си. Никога, при никакви обстоятелства — повтаряше си мъжът. Но си отдъхна, когато излезе пред хижата.

Рогозката отново препречи входа. Рийн се отпусна на земята. Покри лицето си с длани и чак тогава осъзна, че трепери. Умът му работеше бавно, като упоен с твърде много чай от маточина. Също като след всеки Огнен ритуал, по тялото му се разпростираше някаква неконтролируема, изгаряща болка. Само че този път тя не идваше от гръба към гърдите му, а се движеше в обратна посока. Сърцевината й беше вътре в него, стискаше дробовете и гърлото му, замайваше ума му.

Един единствен инстинкт се откри в натежалата му глава, в хаоса от неясни думи и усещания: трябваше да махне Лиля от там. Да я скрие. Пое си дълбоко дъх, тялото му се заклати напред-назад. Само за няколко мига. Знаеше, че Ери чака. Чуваше даже дишането му през тънките стени от клони.

Излезе напълно облечен от хижата — с изпънати дрехи под коженото му наметало. Нито един кичур от светлата му коса не висеше свободно. В ръцете му Лиля изглеждаше така, сякаш беше заспала. Беше пристегнал връзките на дрехите й, дори беше сплел косите й. Наметалото й плътно покриваше скромната момичешка рокля.

Без дори да погледне към Ери, Рийн закрачи към езерото — обратно по пътя, по който я беше довел. Пак пазеше клоните да не издраскат лицето й и пак сърцето му беше свито, защото трябваше да я остави. Предишният път си го беше обещал, сега просто друг избор нямаше.

Ери вървеше няколко крачки по-назад. Стъпваше в дирите му. Беше без наметало. Въоръжен. Това трябваше да означава нещо, но в момента умът на Рийн беше замръзнал като бреговете на езерото, пред което стоеше. Мислите му се плъзгаха, едни и същи, без да ги проумее:

Ако не беше намерил Лиля снощи.

Ако не я беше довел в хижата.

Ако не беше заспал.

Ако Ери не бе дошъл да го търси.

Небето беше обсипано със звезди. Луната се беше преместила и избледняла, но още хвърляше седефен блясък по любимия камък на Лиля, сред папурите в езерото. Рийн остави на него момичето. Смътно съзнаваше, че Ери го наблюдава и се премести така, че да го загърби. Присъствието на Ери го дразнеше. Пречеше му да се владее.

Извади от джоба си няколко тънки, плетени от коприва въжета, и започна да омотава тялото с тях. Беше ги взел от хижата. Знаеше какво трябва да направи.

През цялото време стоеше така, че да не вижда мъжа зад гърба си. А Ери да не може да зърне Лиля. Не искаше той да я доближава.

Най-сетне Ери се махна. Рийн повече усети, отколкото чу как той се скри по пътеката между храстите.

Събра от брега тежки, обли камъни и ги напъха в омотаното наметало, преди да завърже въжетата.

Тя беше толкова топла. Сякаш спеше.

Държа дълго длан над сърцето ѝ, но не усети да бие. Преди да покрие лицето ѝ с качулката, допря устни в нейните. Не почувства дъха ѝ.

После се качи на хлъзгавата скала. Вдигна увитото тяло и мина бавно покрай папурите, чак до самия им край. Радваше се, че Ери не се е върнал. Искеше да е сам в това.

Водата беше черна и дълбока, звездите се отразяваха в нея. Рийн приклепна, ръцете му се потопиха и водата задърпа Лиля от пръстите му.

Той просто я пусна.

Трябваше.

Белият вързоп изчезна надолу. Няколко мехурчета се появиха на повърхността, малки вълни се плиснаха по камъка. Рийн се взираше оглупяло в дълбините, неспособен да се изправи. Водата сякаш дърпаше и него.

Третите петли се заобаждаха от клетките в селото. Мъгливата светлина на неизгрялото слънце открояваше първите цветни петна: сини минзухари по белия бряг на черното езеро.

Ери се показва иззад храстите с наръч клонки в ръце. Замел е следите пред хижата — помисли момчето. Разтвори вдървените си

пръсти и към водата полетяха сини цветчета — за Лиля, няколко и за Алда. В една и съща нощ и двете бяха погребани в езерото.

— Какво правиш, глупако? — подвикна Ери.

Дълбоко в душата на Рийн нещо зло изръмжа при звука от гласа му. Той тръгна обратно по хлъзгавата скала.

Никога не би могъл да вдигне ръка срещу него, дори и да искаше — осъзна, докато вървеше по камъните. Вирна брадичка, приближи се на дъх от лицето му. Понеже го бе надминал по ръст, се наложи Ери да вдигне глава.

— Каквото трябва — каза Рийн.

— Цветята само ще те издадат — констатира Ери.

Рийн направи гримаса: Ери трябваше да млъкне. При всяка негова дума нещо непознато и диво ръмжеше в гърдите му.

— Пред кого? — усещаше ръцете си като огромни, смъртоносни лапи.

Ако само замахнеше...

— Хората ще я търсят.

Ах, да. Щяха да я търсят. А тя беше мъртва.

Вътре в него звярът драскаше. Жадуваше за мъст.

— Точно така. Да беше помислил, преди да я убиеш — каза на Ери.

Усилието да се сдържа му донесе почти физическа болка. Даже представата за това, че могат да бъдат разкрити, му носеше небивало удоволствие.

Побърза да притвори очи и да загърби Ери. Отдалечи се. Така звярът не ръмжеше толкова силно, че да заглушава мислите му. Когато беше по-далеч, можеше да разбере, че Ери е само оръдие в ръцете на онези Онейро.

Те бяха видели любовта му към Лиля и бяха нападнали! Бяха му я отнели — не Ери, а именно те! Нима Ери не усещаше волята им в ума си? — Рийн поклати глава. — Ери, който беше толкова опитен, който стотици пъти им се беше опълчвал.

Камшикът на Ери изплющя зад ухото му. Режещият ремък стегна врата му и го събори.

— Ти, глупаво копеле! — процеди мъжът. — Ти я уби! Не аз, а ти! Обясних ти хиляди пъти защо не трябва!

Беше прав, разбира се — сърцето на Рийн се стегна също като примката — сам беше пренебрегнал всички забрани и сам бе обрекъл Лиля.

— Аз я обичах — можа само да издиша, докато Ери стискаше ремъка. Задърпа с две ръце каишите от врата си. Въздухът му свършваше.

Ери го сграбчи за дрехите и грубо го вдигна на колене. Камъните бяха студени и остри под краката му.

— Аз я обичах... обичах — повтаряха беззвучно устните на момчето.

Тъмните му очи плувнаха в сълзи. Той се отпусна на леда, престана да се бори.

Ери го разтърси, лицето му се изкриви от злост:

— Нима? Значи си слабак! Глупак! Толкова години съм те учил! А ти не можеш да се контролираш! Да си държиш вдигнати гащите и езика зад зъбите!

Едната ръка на Рийн се вдигна сама. Чудовището вътре в него се изхили. И фрасна Ери с все сила в челюстта.

Ято подплашени дроздове излетяха от близките храсти. Ери залитна. От устата му се стичаше кръв.

— Копеле! — изрева смаяно той и нападна със свити юмруци.

Звярът в гърдите на Рийн ликуваше, опиваше се от гнева на Ери. Но странно — не посягаше да се предпази, или да го удари пак.

— Копеле ли съм, Ери? Не знаех! — Рийн използваше всяка пауза между ударите на Ери. — Утрепал си майка ми и затова не я познавам! А сега уби и нея!

— И теб ще те убия — с едно движение мъжът запрати Рийн върху камъните. — И без това вече си безполезен!

Рийн се плъзна по влажния бряг. Хилеше се безумно, прострян като мъртво животно. Снегът бе осеян с яркочервени капки.

Ери се надвеси отгоре му. Беше се задъхал.

— Хайде, какво чакаш? — изхили се предизвикателно хлапакът и попи с ръкав кръвта, която капеше в очите му. Само я размаза.

Ери измъкна ножа си. В полуделия си ум Рийн отбеляза, че ръцете му треперят. Никога не го беше виждал такъв.

— Мислите ти са отровени — изръмжа Ери. — Сърцето ти не е празно.

Рийн погледна окървавените бойни халки по пръстите му. Никой Ерми не носеше бойни халки у дома. Защо Ери ги беше сложил?

— За да бъдеш Ерми, не трябва да обичаш! Не трябва да страдаш! Разбра ли го най-сетне, Рийн?

Момчето спря да се хили. Зяпна го, както лежеше по гръб на земята, с широко отворени очи.

Никой Ерми не произнасяше току-така името на рода им.

— По-добре да си мъртъв. Да започнеш отначало — гневът му почти се беше уталожил. Очите му гледаха Рийн студено, с фанатична увереност.

„Ери ти е почти като баща“ твърдеше Джейдан.

Ери вдигна ножа. Замахна. А Рийн най-сетне разбра: Ери не беше дошъл да убие Лиля. Тя беше случайната жертва.

Грапавото острие посочи гърдите му, оголени под съдраната риза.

С чии мисли си играеха тези пре-зли богове? С неговите или с мислите на Ери?

На едната си китка момчето ясно усещаше каишите на канията. С цялата тежест на тялото си Ери се приближаваше, напред и надолу. За да го пониже. Зад дръжката, стисната с две ръце, очите на неговия почти-баща го гледаха далечни и чужди.

Това беше. Трябваше само да полежи в снега. Макар да беше Ерми, беше само човек. А хората умираха и започваха на чисто.

Опита да си представи следващия път — как някой от братята му щеше да го доведе в каменната къща до бездънното езеро и кедровата гора. Как от време на време, когато се гордееше с него, щеше да го нарича „сине“. Щеше да му бъде суров, взискателен учител. Немилостив по-голям брат. Щеше да го научи как да бъде Ерми.

Следващия път Лиля нямаше да бъде тук. Нито Алда. Нито спомените му за тях.

Счупеното му сърце пропусна един удар, може би един от последните. Ръцете му се напрегнаха, макар Рийн ги натискаше обратно върху камъните.

Тялото му само се сгърчи настрани в мига, когато острието го застигна. То задра в плата на ризата и по плътта му, но се вряза в чакълестата земя. Не в гърдите му.

Вряза се дълбоко, чак до дръжката. А Ери изкрещя.

Вълна от горчивина заля момчето. Алена, гореща кръв бликаше по китката му. Кръвта на Ери.

„Той ти е почти като баща“ беше казал Джейдан.

Рийн беше тих като вятъра. Беше бърз като точна стрела. И го знаеше. Ножът му не остана ненужен в канията, също както тялото му не бе способно безволево да чака смъртта. Беше лесен избор — или Рийн, или Ери.

Ери сам беше скочил, бе му дал допълнително сила, за да може твърде късото острие на Рийн да прекъсне пулса на шията му.

Онейро си играеха с тях, сякаш животите им не значеха нищо!

Момчето се закашля и пролази встрани. Стискаше кървавия нож в готовност между пръстите си. Застина на четири крака, само на педя от Ери. Сърцето думкаше в гърдите му, плътта му изнемогваше.

Ръката на Ери спря да притиска раната. Отпусна се и шляпна върху камъните. Само рошавите, тъмни кичури на косата му помръдваха на слабия вятрец.

Рийн най-последно събра сили да се изправи. Заобиколи и погледна Ери в лицето.

— О, Ери...

Беше мъртъв. Той се протегна и затвори очите му. Нежно.

Струваше му се, че Онейро го наблюдават иззад стволите на дърветата — като невидими, самодоволни чудовища — докато той се взираше в застиналите черти на мъжа, който го беше отгледал.

— Ще отмъстя за теб — обади се прегракнало. — Ще отмъстя за всички! Ще обърна Онейро един срещу друг, както те направиха с нас!

Вдиша дълбоко няколко пъти, колкото да успокои блъскащия във вените пулс и препускащите си мисли. После изплакна ножа и го прибра обратно в канията — на разположение във всеки момент. Избърса ръцете и лицето си с шепа сняг. За дрехите нищо не можеше да направи, но поне кръвта не личеше толкова върху кафявото.

Наметалото му беше разрязано само в края, където бе попаднал ножът на Ери. Отляво на гърдите му обаче имаше кървава резка. Момчето стегна връзките на тънката кожена наметка, така че раната да не се вижда, и закричи към господарския дом.

Петлите още кукуригаха, селото тъкмо се беше разбудило. Бяла утринна мъгла пълзеше покрай зидовете. Рийн бутна задната врата на

къщата, но не прекрачи прага. Зачака, застанал нащрек, докато братята му не се показаха:

Белокосият Брануен застана най-отзад. Сините му очи не се смееха. Арне и Кай от двете му страни, като пазачи — нали той ги беше довел в този дом. Беше техният почти-баща. Карис, малко по-напред. Камшикът му се подаваше, затъкнат в колана. Мъжът разпери ръце по-далеч от оръжието, точно както беше застанал и Рийн отвън пред вратата. И най-накрая, но най-отпред пристъпи Джейдан.

Рийн го харесваше най-много от всички. Искаше му се той да го беше довел в къщата на Ерми.

Но нямаше ли тогава Джейдан да лежи по очи на брега на езерото?

— Ери е мъртъв — каза им Рийн.

Нямаше реакция. Пет статуи го зяпаха през отвора на вратата.

Спомни си какво му беше казал Ери: всеки от нас може да се грижи за себе си. А дори да не успее, ще се върне. Ще се роди пак. Нищо няма да е непоправимо.

Заля го гняв, когато осъзна, че нямаше дори да помислят да отмъстят за тази смърт. Уви, петимата мъже насреща му щяха да продължат да кръстосват горите, да подмамват Онейро и да отвличат вниманието им от хората. Само толкова! Щяха винаги да бъдат плячка — да умират, да страдат и да търпят!

— Аз не съм един от вас — процеди момчето. — Затова, днес ще си тръгна.

Забеляза ръцете на Карис да приближават камшика. Изви пръсти. Канията услужливо висеше на китката му.

— Тайните ви са в безопасност с мен. Няма да ги издам — побърза да продължи, докато не беше станало късно.

Мъжете го гледаха без да помръдват. Даже Карис.

Усети как раната на гърдите му започва да смъди. Надяваше се да не прокърви точно сега, пред очите им. Щяха да го нападнат като глутница вълци.

— При едно условие: да ме оставите. Да забравите за мен. Не ме търсете — заповяда им — жив или мъртъв.

Петимата мъже пак не отговориха. Ако трябваше, щеше да ги заплаши:

— Ще искате да тръгнете след мен. Да се опитате да ме убиете или пак да ме направите един от вас — той ги обходи с очи. Дръзко, самоуверено. — Не ви съветвам.

Белокосият Брануен отдавна бе прехвърлил шейсетте. Арне и Кай приближаваха четирийсет. Карис беше по-близо по възраст до Джейдан, и двамата някъде към петдесетте.

— Аз съм млад. Силен съм. И знам къде да ви намеря.

Устните на Джейдан трепнаха в едва доловима усмивка. Той харесваше предизвикателствата.

— Ще е жалко този дом да опустее — довърши многозначително Рийн.

Откъм брега долетя женски писък. Някоя злочеста слугиня се бе натъкнала на тялото на Ери. Момчето преглътна конвулсивно.

Торбата му лежеше захвърлена на пода — точно там, където я беше оставил снощи, когато двамата с Ери се върнаха от лова. Беше му жизнено нужна. Пълна с вещи, които щяха да му помогнат да оцелее. Опитва се да не гледа натам.

— Имаш думата ни — обади се Джейдан. И ритна торбата по-навътре в къщата.

Момчето кимна. Те вече не му бяха братя, бяха врагове. Понечи да направи плавна крачка назад. Джейдан се протегна с разперени длани, за да затвори вратата:

Те всички умееха да контролират и телата, и умовете си. Те всички познаваха гнева си. Само едно погрешно движение и касапницата пред къщата щеше да е факт.

Да, бяха петима срещу един. Момчето щеше да загине със сигурност, но щеше да се постарее да вземе колкото можеше от тях със себе си. Ери беше примерът. Родът Ерми не се нуждаеше от безсмислена смърт, затова бе оцелял през вековете. Затова четирима мъже стояха неподвижно от вътрешната страна на вратата, а един протягаше ръка с дланта напред — да се вижда, че е празна.

Рийн се сети за нещо:

— Алда — започна със съвсем различен глас — е родила дете.

Джейдан направи гримаса, не се сдържа. Беше и укорителна, и подигравателна едновременно.

Рийн питаше за детето като баща, не като любопитния хлапак, който беше. Смешното беше, че ако още бе жив, синът му щеше да е

по-стар даже от Карис.

— Детето е мъртво — отговори му кратко. Означаваше: нямаш родственици тук.

Рийн кимна. Вратата глухо се затвори между братята. След миг пред прага на господарския дом вече нямаше никой.

— Хайде, да го догоним — обади се Арне в изстиналата стая.

— Оставете го — рече Джейдан, макар да не вярваше, че ще го послушат. — И без това съвсем скоро ще е мъртъв.

После Джейдан излезе в оградения двор. Най-близо застаналото куче само изквича, миг преди гръбнакът му да бъде прекършен. Второто не разбра какво става, не се дръпна достатъчно бързо. Третото изръмжа, отстъпи, а след това скочи с озъбена паст върху Джейдан. Ножът му вече беше изваден.

Кучетата-пазачи лежаха мъртви на червения сняг. Любимците на Рийн. Беше и отмъщение, и предпазна мярка. Защото всеки Ерми знаеше — единственото, за което можеше да им се вярва, бе Огнената клетва. Всичко друго беше вятър и мъгла.

Лиля! Лиииляяя! — чуваха се първите викове из селото. Търсеха я. Рийн тичаше. Имаше чувството, че щом я викат, тя още е жива.

ШЕСТА ГЛАВА

Сутрешната мъгла бе прорязана от остър звук. Рийн застина. Приличаше на детски писък, но не беше.

Беше квичене. На куче.

Той пак хукна с все сили покрай реката. Колкото повече се отдалечаваше, толкова по-дълбоки и непроходими ставаха преспите край брега. Краката му затъваха, препъваха се в неравната земя отдолу. На няколко пъти падна и се претърколи. Знаеше, че хаби силите си, че е глупаво да се опитва да тича. Дебелата му вълнена риза беше съдрана на няколко места, обувките му бяха влажни. Не беше спал повече от три часа тази нощ и почти не беше мигнал предните две. Студът се беше вкоренил дълбоко в мускулите му. Беше ужасяващо гладен.

Само глупак би тръгнал в този вид из зимната гора. Или самоубиец.

Рийн направи завой към дърветата. Преспите станаха толкова дълбоки, че затъна до кръста. Той изруга и извади ножа от канията, после тромаво приближи най-близката върба и се вмъкна под увисналите ѝ клони. Режеше клоните и жумеше срещу облака снежинки и ледени пръски, който ръцете му вдигнаха. Събра цял наръч, преди да се измъкне от там.

Вече приличаше на снежно чудовище. Качулката му беше пълна със скреж, по дрехите му висяха грамадни ледени буци. На всичкото отгоре сега ръцете му бяха заети и не можеше да пази равновесие, докато газеше из дълбоките преспи. Отдалечи се само на няколко стъпки от върбата и остави клоните.

Добра се с тътрене до водата. Бреговете бяха покрити с тънък лед и той внимателно заобиколи опасните места, където щеше да затъне до кръста. Трябваше да стигне папурите. Папурите щяха да го спасят.

Отрязва върховете на растенията, които се бяха запазили цели, и ги отнесе при върбовите клони. Огледа се на всички посоки.

Тишина. Само реката ромолеше весело по камъните.

Той свали наметалото си и го просна на земята. Затъркаля се върху него, за да се слегне снега отдолу. После пак се ослуша.

Срещу него гората мълчеше, дори зимните птици не се обаждаха.

Съблече ризата си и изтупа всичкия полепнал по плата сняг. Обърна я наопаки. Наметна се с дебелия шал, докато завързваше разкъсаните ѝ нишки. Пръстите му не го слушаха, бяха се вкочанили. Рийн ругаеше полугласно и дърпаше.

Най-сетне! Почти не бяха останали дупки. Беше посинял от студ.

Навлече пак ризата и започна да тъпче ръкавите си с папур. Отрязва тънка лента от долната част на наметалото. Разтегли ръкавите, издърпа ги педя надолу и ги върза на лактите и на китките си, за да задържи вътре мъхчетата. Натъпка цялата дреха и се зае с панталоните. Почисти ги от снега, затъкна в тях края на ризата и я пристегна с кожена лента на още две — три места. По същия начин уплътни и крачолите — с цели шепи от кафявите мъхчета. Накрая свали обувките си от дебела кожа, ушити с косъма навътре. Натъпка ги с папур и пак ги обу.

Огледа се. За братята му смъртта беше най-доброто решение. Знаеше, че вече го търсят.

Придърпа няколко от върбовите клони и отпори още една лента от наметалото. Започна да ги огъва и сплита, пристягаше жилавите пръчки с кожата. Ръцете му трепереха, леденият ветреца се просмукваше чак до костите му. Искаше му се да е по-бърз, но сам си налагаше да изпипва детайлите. Снегоходките щяха да му позволят да измине много по-голямо разстояние, вместо да се опитва да газии в дълбоките преспи.

Най-накрая и двете бяха готови — дълги два лакътя и достатъчно широки, за да го държат върху снега. Завърза ги на стъпалата си и се изправи. Ръкавите на ризата му увиснаха над китките, но Рийн знаеше, че няма да опазят пръстите му от измръзване. Той отпори част от шала и го сцели по дължина. Вълнените нишки се разплитаха от грубото острие на ножа. Уви остатъка от шала плътно върху главата си, така че само очите му да останат открити. После пристъпи внимателно извън обсега на наметалото.

Снегоходките потънаха два-три пръста в снега, но се задържаха стабилно. Рийн се засмя от облекчение. Изтръска педантично

наметалото, за да няма и капчица влага отгоре му, чак след това се уви с него. Завърза стегнато връзките, вдигна качулката над главата си. Накрая усуква дланите си с раздраните парчета от шала, но остави ножа в ръката си.

Нямаше как да използва канията, оплетен в дрехи. Нямаше и да се предаде без бой.

Тръгна по течението реката — надолу и на юг, към по-топлото време, към къщите, скупчени по бреговете. Реката лъкатушеше между хълмовете, но на някои места се разливаше в коварни блатата. Рийн трябваше да я следва от височините и да пресече три хребета, за да стигне най-близкото село. Там се надяваше да намери подслон и храна. По-точно, надяваше се да се промъкне и да открадне нещо за ядене.

От силното следобедно слънце и очите му започнаха да сълзят. Дъхът му се разлиташе в облаци пара. Снегът лепнеше по снегоходките и все по-често се налагаше да спира, за да го изтупа. Рийн се навеждаше, гребваше шепа сняг и я напъхваше в устата си. Стомахът му къркореше, но беше твърде тромав, за да догони някое дребно животно. Камшикът му бе останал в торбата на пода в къщата. Вече съжаляваше за навика си да не го носи закачен на колана, както правеха братята му.

Момчето с тревога забеляза, че белите облаци се движат твърде бързо над първия хребет, който трябваше да пресече. От неговата страна на хълма снегът беше рехав заради дърветата, дълбок едва две педи, а отдолу стърчаха безброй клони, които се закачаха за снегоходките.

Привечер вятърът го връхлетя като хала. Почти беше стигнал билото. Земята горе се оказа заледена и твърда, закрепените за краката му върбови клони се пързалиха по нея. Рийн не събу снегоходките, силният порив щеше да ги отнесе. Огледа се за клон, който да използва за опора, но стръмнината беше напълно бяла и равна. Нямаше нито едно дърво.

Някъде ниско долу се мярнаха две жълтеникави фигури. Само за миг, после виелицата ги скри. Рийн изкачваше склона почти напълно наведен, забивайки ножа като опора в леда. После вятърът рязко спря. На върха беше абсолютно тихо, отсрещният по-висок хълм пазеше завет.

Слънцето потъна зад хоризонта. Беше капнал от умора, но не си позволи да почива. Само движението го спасяваше да не замръзне и го отдалечаваше от селото. Вече не чуваше ромона на реката, беше останала твърде далеч в пропастта. През гъстите клони, отрупани в сняг, не проникваше лунната светлина. Пътят към следващото възвишение беше гъсто обрасъл с дървета, а двата жълтеникави силуета не се забелязваха никъде. Рийн крачеше в мрака и чакаше. Беше сигурен, че някой върви по следите му.

Ако беше животно, щеше да нападне преди да се съмне. Ако бяха вълци, щяха да го пресрещнат скоро. Да го обградят, за да го съборят в снега. А ако бяха братята му...

Отровна стрела точно на разсъмване. Стига да няма клони, които да я спрат. Или щяха да го следват, докато се строполи полумъртъв от изнемога. Те имаха храна, вода и билки, които да им попречат да заспят.

Тогава ги чу — стъпките. Мигом се притаи, сподави дишането си. Опитваше се да види, да не изгуби едва доловимия звук от приближаване.

Две очи го погледнаха в мрака. Рийн стисна по-здраво дръжката на ножа. По гърба му пролазиха тръпки.

Чу се вой. Очите трепнаха като зелени огънчета.

После се показаха рога.

Сръндак! Рийн шумно изпусна дъха си.

Животното побягна, но усещането за дебнеща опасност не се отдалечи заедно с него. Рийн беше сигурен:

Някой го следваше. Наблюдаваше го.

Още с първите лъчи на зората той се провря по-навътре в гъсталаците. Не бяха вълци. Беше някой друг.

Продължи да върви, но силите му се топяха. Заради студа и постоянното виране всеки отблясък го дразнеше, а третият хълм така и не се появи. Рийн осъзна, че в мрака беше пропуснал първото село. Той трескаво заоглежда дърветата, после късчетата небе, които светлееха горе през клоните:

Не можеше да се върне. Някой вървеше по следите му, а той не виждаше достатъчно добре.

Дробовете го боляха, стъпалата му се бяха вкочанили от студ. Пред очите му всичко започна да се замъглява. Когато по обед заваля

мокър сняг, Рийн се влачеше като слепец в белотата. Трябваше да следва реката, надолу и на юг, ала реката я нямаше.

Снегоходките джвакаха в лепкавата киша, събираха я на грамадни буци и затъваха. Рийн нямаше сили да се наведе и да ги почисти. Усещаше присъствието на преследвача, без да може да каже точно къде. Не го чуваше, но знаеше, че е там. Че онзи го вижда. Страхът обаче беше безсмислен — момчето продължи да върви в пелената от сняг. Вече втори ден не си позволяваше почивка, защото знаеше, че после няма да може да направи и крачка.

Стисна за малко очи и продължи слепешката, но още на третата стъпка го одраска клон. С мъка пак ги отвори. Снегът му се стори розов. Небето също. Рийн бутна вейката, която преграждаше пътя му. Беше стигнал някаква широка поляна. Щеше да е по-защитен от стрели сред клоните, но благоразумието му бе изчезнало заедно със страха. Той направи крачка, още една, още една. Пак притвори клепачи, за да си спести болезнения блясък на слънцето. Беше привързал ножа към дланта си, вече не вярваше и на пръстите си.

Едва тогава усети чуждото присъствие.

Надникна изпод ресниците си. Вече всичко имаше червеникав оттенък: на розовата земя лежеше жена, върху тъмночервено наметало.

Умът му беше като отделен от тялото. Докато отчиташе присъствието ѝ, краката му продължаваха да се тътрят.

Жената лежеше върху розовия сняг с разперени като на малко момиченце ръце. Косите ѝ бяха разпуснати. Дълги. Ръждиво червени, като цвета на засъхнала кръв.

С едно единствено грациозно движение жената седна. Без намек за усилие. Тя погледна към Рийн, също както той беше гледал претичалите в краката му зайци.

Умът му уморено осъзна: той беше виждал това лице.

Гледаше я с крайчеца на възпалените си очи и мислеше за онези три лица с неестествено еднакви черти. Лицата на Онейро.

Краката му спряха да се движат. Едри сълзи, чиято сол го изгаряше, се просмукуваха изпод клепачите му. Чуваше единствено дишането си — като сумтене под шала — докато си представяше как се затичва към жената Онейро.

Как прерязва с едно движение шията ѝ!

Как кръвта ѝ плисва!

Рийн се вкопчи в дръжката на ножа. Преглътна.

Представяше си как влачи изподраното ѝ тяло!

Как тя се гърчи, докато я приковава към някой дънер, като храна за вълците!

Как острието му оставя дълги, плитки резки по плътта ѝ, а алени капки трополят в гореща вадичка! Кръв, сладък зов за глутниците!

Представи си, че жената се страхува от него, че пищи и моли за милост! Че се опитва да бяга!

Замръзналите му устни се разтегнаха в скована усмивка. Осъзна, че отново беше тръгнал насреща ѝ. Не можеше да ѝ стори нищо — разбираше го — но можеше да си представя:

Очите ѝ, без живот в тях, помръкнали!

Ръцете ѝ, отпуснати върху снега!

Устата ѝ, застинали в предсмъртен вопъл!

— Момче — чу гласа ѝ.

Беше като ехо, подето от вятъра, прозвуча от всички страни едновременно. Рийн зачака онзи страх, който беше изпитал в гората заедно с Ери.

Усещаше само умора. Безкрайна умора.

— Момче — още веднъж се отрони от устните ѝ и вече нямаше как да се заблуждава, че гласът ѝ е стон на ужас.

Рийн дръпна шала от лицето си:

Нека и тя види усмивката му, нека да го нападне! Той нямаше повече какво да загуби. Вече не.

Ходилата му го носеха право към нея. Имаше чувството, че гази в дълбока вода.

Бавно.

Пресече поляната.

Осезаемият поглед в гърба му изчезна. Ала не и усещането, че не е сам в гората.

Обърна се. Жената Онейро я нямаше.

Отново не почувства безпокойство. Нямаше страх, само пустота. Разбираше, че няма да оцелее. Нямаше начин да преживее нощта.

През последния час на деня очите му съвсем се разраниха. Нямаше особена разлика дали ги държи отворени или не, и в двата случая не виждаше. Рийн залиташе между дърветата с протегнати ръце. Завързаният в дланта му нож се заплиташе в ниските клони, а

той вече не чувстваше дръжката му между пръстите си. Студът в стъпалата му беше като болезнено парене.

Ботушите му се заплетоха в корените и Рийн се строполи по лице. Ръцете му затънаха до раменете, когато опита да се изправи. С усилие издърпа стъпалото си от препятствието и чу как коженият ремък се скъса. Едната снегоходка се изхлузи, другата беше загребала толкова сняг, че бе невъзможно да я извади от прясната. Той зарита и задърпа заклещения си крак.

Най-сетне се освободи! Инерцията го просна с глава в снега. Опита се да лази на четири крака, безпомощен като бръмбар по гръб. Наметалото му се заплиташе между ръцете и краката, качулката захлупваше главата му. Не можеше да диша, а снегът се провираше през дупките на шала. Момчето някак пролази до дънера, после разкъса със зъби парчетата плат, които покриваха пръстите му. Ножът падна и потъна дълбоко в прясната. Рийн опита да види къде, но пред очите му имаше кървава пелена. Слънцето отдавна се беше скрило.

Той задраска с нокти по замръзналото дърво. Изправи се, вкопчен в ствола му. Леденият вятър облиза мокрите му дрехи веднага, щом се надигна над равнището на земята. Студът проникна чак до костите и го хвърли в нов пристъп на треперене. Не успя да се задържи прав, залитна и падна, този път по гръб.

Дъхът излетя със стон от напуканите му устни. Дива болка се отдели от гръбнака му и Рийн изохка за втори път, но с някакво удоволствие.

Щеше да полежи само малко — каза си — да събере сили. Щеше затвори очи, само за миг.

Снегът валеше на едри, мокри парцали. Засипваше го. Засипваше цялата притихнала гора. Само шумът от нечий приближаващи се нозе нарушаваше тишината:

Скръц — скръц. Скръц — скръц.

Един човек, все по-близо. Стъпките спряха и Рийн замаяно се извърна в посоката на звука. Стена от ледена киша опря бузата му.

Скръц — скръц — още две крачки.

Беше сигурен, че ако вдигне ръка, ще докосне преследвача. Чуваше шумоленето на дрехите му.

В тъмnochервения фон пред зениците му се откри черен силует и закри сиянието на розовата луна. Фигурата беше приклепнала над

главата му.

Преследвачът имаше къси, разрошени коси — Рийн отвори широко очи, но силуетът се разпадна в непрогледната тъмнина.

Ухаеше на... Ери. На дим, на липов чай и щавена кожа. На каменния зид на къщата, когато беше стоплен от огъня. На вековни кедри.

Дълбоко в мислите си Рийн се усмихна. Спря да се бори:

Нямаше смисъл, той беше загубил. Беше мъртъв. Братята Ерми най-сетне го бяха настигнали.

СЕДМА ГЛАВА

Рийн почти беше наясно, че сънува. Лежеше върху нещо твърдо като скала и му беше ужасно горещо. Около него скимтяха кучета. Квичаха. При всеки техен звук той опитваше да стане, но сънят не го изпускаше от лапите си. Над главата му безлики хора с факли в ръце влачеха нанякъде сал, а той лежеше долу, върху сала. Салът гореше, а той лежеше в средата му! Чу още едно изквичаване, също като детски плач. Тогава осъзна:

Погребваха го в езерото! При Лиля!

Рийн седна, докато още сънуваше. Отвори очи. От двете му страни го обгръщаха пламъци! Той изкрещя и падна обратно по гръб. Панически се задърпа от кладата. От внезапното изправяне главата му се замая и беше принуден да клекне. Подпря се в ъгъла на две полуразрушени стени.

Това не можеше да е господарската къща. Отсрещният зид беше напълно съборен, а ниският покрив едва се крепеше, килнат и прорязан от множество дупки, почти изгнил от снеговете и дъждовете. Гледката навън изобщо не му беше позната — храсталаците стигаха току до разрушената стена, а далеч зад тях се извисяваха борове.

Рийн осъзна, че огънят не беше пожар. Гореше в две успоредни клади, между които беше лежал допреди малко. Той се пресегна към пепелта:

Явно беше запален отдавна, защото имаше доста жарава.

Преглътна мъчително и се завлачи към снега. Усещаше гърлото си като пресъхнал кладенец. Щом стигна разрушената стена, зажумя от белотата навън. Едва тогава студът го накара да осъзнае, че е почти напълно съблечен.

Момчето трескаво се заоглежда за дрехите си. Видя ги на купчинка между двете клади, без да има спомен как са се озовали там. На купчината камъни, точно пред очите му, лежеше мъртъв заек. Рийн протегна ръка. Беше още топъл, явно някой го беше подхвърлил наскоро тук.

След кратко колебание взе заека. Козината му беше чиста и бяла, даже около муцуната, но това не значеше, че не е бил отровен. Опипа гръбнака му — почти можеше да е сигурен, че е прекършен. Пак му се зави свят и заекът се изплъзна от пръстите му. Рийн напъха в устата си още сняг. Беше ужасяващо жаден! И гладен!

Усети как студеният сняг се спуска по гърлото му, после навътре през гърдите му, и потрепери от студ. Върна се с пълзене между кладите. Дрехите му се оказаха изсъхнали и топли, включително ботушите. Даже ножът му беше напъхан грижливо в канията.

Мъртвият заек лежеше до дупката в стената, където го беше изпуснал. Рийн се подвоуми, но накрая го грабна и го замъкна до огъня. Опита да поразсъждава:

Който и да го бе довел тук, се беше погрижил да не замръзне и да не умре от глад. Беше оставил оръжието му. Момчето реши, че няма смисъл спасителят му да го убива с отровен заек, ако е разполагал с достатъчно други възможности. И без чужда помощ щеше да е мъртъв, ако беше останал в гората.

Устата му се напълни със слюнка, докато бързаше да одере козината. Едва се сдържа месото да се поопърли и започна да го тъпче в устата си. Задъвка на две — на три. Оскъдната мазнина на заека беше балсам за напуканите му устни. Рийн мъчително преглътна първата хапка, после още една, и още една. Месото се плъзгаше като остри камъчета към стомаха му.

Само след няколко преглъщания силен спазъм го накара да се превие на две.

Беше толкова гладен!

Рийн падна на колене и започна да плюе горчив стомашен сок заедно с месото. Задави се. В очите му избиха сълзи.

Заекът лежеше върху въглените, щеше да изгори. Пъшкайки, Рийн го дръпна от там и се опита да преглътне още една хапка, този път по-бавно. Ала стомахът му съвсем се разбунтува, не искаше да приеме храната.

Момчето изхленчи на глас между два пристъпа на гадене. Виеше му се свят. Острата болка в корема му го принуди да се затъркаля по земята. Сълзи се стичаха по бузите му.

Рийн осъзна, че плаче. Спря да тъпче месо в устата си. Сви се на кълбо. Със шокираща яснота осъзна колко окаян беше.

Слаб. Болен. Съвсем сам!

Гърбът му разтресе в ридания и той притисна устата си с шепи, за да ги заглуши. Но всъщност нямаше кой да го чуе. Не беше останал никой, пред когото да пази достойнството си.

Лиля беше мъртва!

Дланите му трепнаха, когато си спомни белия вързоп, който потъваше в езерото:

Братята му го бяха прогонили! Беше убил Ери със същите тези ръце, с които беше прегръщал Лиля, а след това беше тъпкал камъни в пелерината ѝ!

Рийн отпусна шепи и зариде на глас. Плачеше за първи път, откакто беше петгодишен и бяха прогорили наново белезите му. Със същата болка и недоумение към света, каквито беше изпитал на онзи далечен бряг. Тогава неумолимите ръце на братята му го бяха притискали в пясъка, а сега в тялото му нямаше и капчица сила, за да се изправи сам.

— Трябваше да изпиеш кръвта — обади се мъжки глас.

Рийн се превъртя настрани. В прохода на стената стоеше момче, не мъж.

— Какво искаш? — Рийн напрегна мускули, издърпа се на ръце, за да седне.

Момчето прекрачи през дупката:

— Като начало, бих желал да запомниш името ми.

Рийн го изглежда изпод вежди. Извади ножа от канията:

— Не се приближавай.

— О, да, имаш нож. Знам.

Рийн насочи острието към хлапака, но явно не успя да го притесни. Онзи приклепна само на ръка разстояние:

— Здравей, Рийн. Виждам, че си се събудил в прилично здраве. Няма защо да ми благодариш.

— Не се приближавай! — изръмжа Рийн.

— Или какво? Ще повърнеш отгоре ми? — момчето се дръпна, ужасено наужким. — Или ще се разреवेश?

Рийн замахна с ножа, но онзи се оказа по-бърз. Отскочи с лекота.

— Виж сега, тези дрехи са ми единствени. Не може да ги кълцаш, нито да повръщаш отгоре им. Просто няма да е възпитано. И по въпроса за повръщането...

— Какво искаш? — прекъсна бърборенето му Рийн.

Момчето вдигна очи от вътрешността на наметалото си, където ровеше за нещо. Светкавично се пресегна и изтръгна ножа от пръстите на Рийн. Беше го хванал за острието. После приклепна и разтвори дланта си. По ръката му нямаше кръв, нямаше даже следа от порязване.

— Аз съм Агот. А-г-о-т. Агот. Би ли бил достатъчно любезен, за да запомниш името ми, Рийн?

В кафявите му очи, обрамчени с дълги ресници, проблесна гневно пламъче:

— А, и ако така и така ще си правиш труда да запомняш, да добавим още нещо. Аз съм приятел. П-р-и-я-т-е-л. Ще успееш ли да го набиеш в дебелията си глава?

Известно време Рийн го зяпаше:

Явно хлапакът го беше довякъл тук. Беше му оставил храна. Да, беше прав за кръвта, трябваше да я изпие, но изобщо не се беше сетил. Вместо това бе изхабил малкото сили, които му бяха останали.

— Добре. Какво искаш, Агот? — промърмори уморено.

Хлапакът изглеждаше доволен:

— Ето, така е много по-добре. Следващото, за което ще те помоля, е да спреш да повръщаш. И малко ми е любопитно: какво направи, за да те погнат другите?

Рийн също се изхили, но в гласа му нямаше веселост:

— Кои „другите“?

— Защо Кай и Арне те преследват?

Рийн се сепна: Значи бяха Арне и Кай. Не Джейдан!

— Какво? Откъде...

— Да, да, да — прекъсна го другият. — Познавам ги. Няма да ти обяснявам, защото и без това няма да го запомниш. Кажи ми какво стана и аз ще ти дам това.

Агот вдигна ръката си, в която държеше малък кожен мех.

— И за какво ми е?

— И за какво ми е, Агот — повтори думите му момчето и вдигна вежда, сякаш чакаше нещо. — Повтаряй името ми, Рийн. Повтаряй го постоянно.

Рийн мълчеше и го зяпаше. Реши, че е луд.

— Моля — каза Агот настоятелно.

Рийн поклати глава, но прочисти гърло и каза:

— И за какво ми е това нещо в ръката ти, Агот.

— Виждам, че ще се разберам — кимна сериозно хлапакът. — Сега за това — той разклати малката кожена торба между пръстите си. — Тъй като си глупак и не изпи кръвта на заека, а тръгна да си готвиш обяд... И както можеше да се очаква, само го похаби.

Агот се ухили на гневната му физиономия:

— Сериозно, как можа да не се сетиш? Не си ял от пет дни, тъпчо.

— От пет... Чакай, откога съм тук?

Агот направи подканящ жест с ръка.

— Откога съм тук, Агот — натърти Рийн името му.

Момчето кимна:

— Спа цели два дни. Не бях през цялото време тук. Арне и Кай те търсеха и трябваше малко да ги объркам — в очите му затанцуваха весели пламъчета.

— Кучетата с тях не струват — продължи да бърбори той. — Едно голямо рижаво и някакво дребно подобие на лисица. Защо не са взели твоите кучета?

— Не знам — промърмори замислено Рийн и си спомни квиченето. Видя, че Агот чака и въздъхна. — Не знам, Агот.

Знаеше. Братята му бяха убили трите черни кучета. Неговите кучета!

— И така. Какво направи, Рийни? — хлапакът приседна любопитно насреща му.

— Агот — започна с името му, защото нямаше желание все да повтаря. — Аз убих...

Когато го произнесе, стомахът му пак се преобърна.

— Кого?

— Ери. Познаваш ли го?

Той обичаше Ери. Мъжът му беше почти като баща. Беше го отгледал, а сега му липсваше.

— Еха — прошепна Агот и сбърчи вежди. — Дори не биха си го помислили. Разбира се, знаеха, че си беля и трябва да внимават. Но чак пък да убиеш някой от тях!

— Какво искаш да кажеш? Агот.

— Че си трън в гащите, братле, това искам да кажа. Ери го знаеше, всички внимаваха с теб. Помня как се разправяха какво ще те правят, когато Ери те доведе. Бях малък, но виждах как те гледат, как следяха какво правиш постоянно.

Този наистина го взимаше за глупак! Как можеше да помни това, когато дори не е бил там? Как можеше да знае какво са си говорили братята му преди шестнайсет години? Или просто налучкваше? — Рийн трескаво запрехвърля лицата на ратайските деца в ума си, малкото имена, които знаеше:

— Хайде, ъ-ъ-ъ... Агот, стига, ти си по-малък от мен — възрази на единственото, което му се струваше още по-нелогично.

— Защо уби Ери? — не му обърна внимание Агот. Кафявите му очи се впериха в неговите.

Настана тишина.

— Защо реши да го убиеш, Рийн? — настоя момчето.

— Не съм го решавал. Агот, аз... Не исках, даже не знам как стана!

Хлапакът насреща му не проговаряше. Наклони глава. Чакаше.

— Той — започна отбранително Рийн, после се поправи — изборът беше или той, или аз.

Спомни си ножа на Ери, насочен в гърдите му. Студените му очи зад оръжието.

— Кофти — изкоментира Агот.

Рийн го погледна:

— Агот?

— Хм... да?

— Кой те праща, Агот? Братята ми ли?

Този път смехът на момчето прозвуча съвсем искрено. То заразвързва наметалото си, после съблече ризата си. Демонстративно застана гърбом към Рийн:

— Както виждаш, аз не съм Ерми.

Рийн загледа гладката кожа на гърба му. Казваше истината.

— Не съм пратеник на братята ти.

Той му метна малкия мех с течността, която преди това му беше предлагал. Рийн я хвана във въздуха.

— Ето. Заслужи си я — и защото Рийн вдигна озадачено вежди, добави — ще успокои стомаха ти.

— Какво е?

— Отвара. Досещах се, че си глупав и ще похабиш сладкото зайче. Имаш нужда от течна храна, не от печено месо. Тъпчо.

Рийн все-още не се решаваше да отпие.

— Искаш ли пръв да я опитам? — Агот протегна ръка. — Дай я насам.

Рийн му подаде меха. Агот се изкикоти, развърза го и отпи. Примлясна и облиза устните си:

— Ето. Сега вярваш ли ми?

— Не — отвърна Рийн, но посегна към кожения мех и отпи няколко глътки. Избърса устата си и направи гримаса. Течността беше горчива.

— Всичката — подкани го другият и погледна към дупката в стената. — Арне и Кай още те търсят. Трябва да те махна от тук.

Рийн повдигна меха и пи още. Остави само малка глътка на дъното. Догади му се, но само заради горчивия вкус. Стомахът му къркореше, но го усещаше по-добре от преди. Спазмите ставаха все по-слаби.

Агот стоеше до входа и гледаше навън. Още беше гол до кръста. В гръб напомняше на Ери — имаше същата разрошена коса и понабития, мускулест силует. Само руните липсваха.

Стаята пред очите му се завъртя и Рийн се подпря на една ръка, за да не се свлече по стената.

— Агот — успя да промърмори. Устните не го слушаха. — Какво имаше вът...

Момчето вдигна дрехите си от пода. Гледаше го замислено. Ръката на Рийн престана да го държи, гърбът му се свличаше по грубия зид.

— Какво ми даде да пия, ти... — не довърши. Беше като упоен.

Агот затегна връзките на наметалото си и приклепна до него:

— Чаят ще успокои стомаха ти. И ще те приспи — той вдигна рамене. — Съжалявам, Рийн, но трябва да те махна от тук, а ти не можеш да ходиш бързо.

— Ти... — изломоти Рийн с неподатливи устни.

— Щеше да искаш обяснения, да се дърпаш. Не мога да те нося, ако си буден.

— Ти... — направи още един опит да проговори Рийн.

Мракът вече се спускаше пред очите му. Чу гласа на Агот отдалеч, докато тежкия сън го отнасяше:

— Рийн! Рийни! Моля те, помни. Аз съм Агот. Агот! И съм приятел.

Рийн падна в несвяст върху камъните. Само след четвърт час Агот крачеше към борове на хоризонта, праметнал увисналото му тяло през рамото си. Тежестта на заспалото момче вдълбаваше стъпалата му в преспите, но въпреки това Агот почти без усилие напредваше през снега. За пръв път от много дни и нощи насам той изпитваше нещо, приличащо на вълнение.

ОСМА ГЛАВА

Само на половин ден с каруца на изток имаше село. Беше старо, разраснало се селище с мегдан и пет широки пътя, които се събираха в него. На площада имаше хан, където замръкналите по-заможни пътници можеха пренощуват, имаше и чешма, от която да напоят конете си. В къщите на площада също щеше да се намери подслон — те бяха достатъчно широки, без да са богаташки, за да не искат собствениците им да спечелят някоя и друга пара. Две от тези къщи имаха даже стъкла на прозорците, а не само капаци, които да спират вятъра. Вътре светеха маслени лампи.

Агот ги подмина, като надничаше любопитно. С удоволствие би пренощувал в някоя, макар джобовите му да бяха празни. Нямаше да е трудно да убеди стопанката, че ще ѝ плати на сутринта. А когато слънцето изгрееше, жената дори нямаше да го помни.

Той се подсмихна, не съвсем сигурен дали този факт му харесваше или не, и продължи по улицата, която излизаше на височините. По склона бяха накацали малки дървени къщички, а стъпаловидните им дворове бяха затрупани със сняг. Заради снега в селото беше светло. Луната блестеше ярко и земята под нея сияеше, но на улицата миришеше остро на дим и помия. Агот сбърчи нос и заоглежда хълма.

Да, ето — далеч пред него във въздуха се забелязваха искри. Бяха малко и някак вяло проблясваха сред белотата на покривите, но за онзи, който знаеше какво да търси, бяха сигурен ориентир. Ита още беше в селото.

Той намести упоения Рийн на рамото си и почти затича към хълма. Тъмнината го криеше от любопитни погледи, но дори посред бял ден никой нямаше да го забележи. Увисналото тяло, което се полюшваше на гърба му щеше да предизвика интереса на хората, но никой нямаше да види него, Агот. Дори нямаше да погледне лицето му, да запомни мъж ли е бил или жена странника, който е влачел човек на гърба си.

Къщите свършваха внезапно, после имаше голо поле. А след него, върху обраслото с къпинаци и ниски борчета възвишение, чернееха руините на отдавна изоставена крепост. Селото наистина беше старо. В миналото къщите били скупчени около и в укреплението, но после се бяха изместили към скритата от вятъра низина. Реката течеше през нея, а въздухът там беше осезаемо потопъл.

Зад някога високата стена на крепостта стърчаха останките ѝ. Подивели плодни дървета още цъфтяха през пролетта. Най-ранните вече бяха напъпили — Агот докосна с пръсти ниските клони и се усмихна за втори път. Искриците се издигаха отвъд стената и той закриволичи покрай свлачища камъни и купчини дървета и кал. Знаеше, че същите ярки пращинки кръжат и около неговото собствено тяло. Те се отделяха от плътта му и за очите на онези като него го правеха да изглежда обгърнат в блестяща мъгла.

Архатите. Или Забравените — както той ги наричаше. — Родът Ерми не беше подозирал съществуването им. А що се отнася до другите хора — те дори не подозираха за клана Ерми и за тайните, които мъжете му пазеха.

Снегът се топеше и джвакаше под краката му. Агот ловко заподскача по неравната вътрешност на укреплението. Дори да не беше го забелязала отдалеч, Ита със сигурност щеше да го чуе.

Той си спомни как беше загубил ума и дума, когато Ита за първи път се изпречи на пътя му. Тогава още беше Агот Ерми, по-големият брат на Рийн. Пътуваха към морето заедно с Джейдан и Ери за поредния Огнен ритуал. Четвъртото му белязване. Четвъртата клетва, която така и не даде.

Жената-момиче насреща му му се бе сторила смътно позната, а той дори не се сещаше откъде. Тя беше красива, загадъчно усмихната. Обгърната от светлина.

Агот без колебание беше последвал дребната ѝ фигурка в прикритието на дърветата. Той, който гледаше жените отвисоко и презираше кокетството им! Той, който нямаше да даде сърцето си на никоя! Не беше съвсем сигурен дали жената не е една от злите богове, една от Онейро. Беше сигурен само в едно — че иска да я целуне. Тази мисъл го беше смутила най-много.

Агот се пазеше от женската част на човечеството като от огън. Още когато навърши шестнайсет, Джейдан по-скоро му беше показал, отколкото обяснил, че на света има достатъчно леконравни жени, с които да се позабавлява. Близостта с тях го въодушевяваше на моменти и го обезсърчаваше през повечето време. Жените, които жадно опипваха тялото му под ризата — защото той никога не я сваляше — макар да го прегръщаха пламенно и да му шепнеха нежно, накрая се оказваха доста по-запленени от парите, с които им се отплащаше. Очите им грейваха при вида на среброто в кесията му.

Когато срещна Ита, Агот беше на двайсет. Никога не бе изпитвал трепет при вида на напълно облечена, при това загърната в пелерина жена. Не беше мечтал тя да го погледне, или да го заговори. Не бе изпитвал желанието да я държи в ръцете си и да не прави нищо, само да я прегръща. Сега знаеше защо така непреодолимо беше поискал това. Защо като омагьосан веднага я беше последвал и защо никой от братята му не бе забелязал.

Нито един от всевиждащите и всезнаещи братя Ерми не усети момента, в който Агот изчезна. Онази нощ, близо до морския бряг, докато на пясъка гореше огън с късчета метал в жаравата, докато познати гласове мълвяха вълшебната клетва, той просто престана да съществува и в мислите им, и в спомените. Изчезна и всеки предмет в господарската къща, който беше свързан дори бегло с Агот Ерми — смъртния, раждащия се отново и отново човек. Изчезна даже камъкът на Агот, скрит сред пустошта, до който водеше неразличима козя пътека.

Ита, в целия си безсмъртен блясък се показва сред зидовете насреща му. Точно такава я беше видял първия път: строгите ѝ сиви очи го погледнаха гордо, а къдриците на черната ѝ коса подскачаха весело на вятъра. Очите ѝ нямаха нищо общо с останалия ѝ външен вид.

— Не започвай да мрънкаш веднага — намигна ѝ Агот.

Макар че я подмина, той се радваше на срещата с някой, който притежаваше способността да го забелязва и да го помни. Заслиза по незнайно как оцелелите във времето стъпала до стар приземен етаж, сега полузатрупан от пръст. Стаята имаше таван, но нямаше истински прозорци. Беше много тъмна.

Ита нямаше нужда от огън или светлина. Тя не беше човек, за да зависи от тях.

— Любима, имаш отчайваща липса на усет за домашен уют — подхвърли Агот и остави заспалия Рийн на пода.

Ита го беше последвала. Стоеше на входа, а в тъмнината летяха ярки искрици. Завихряха се около лицето ѝ.

Агот се приближи и я целуна. Тя се отпусна в ръцете му, мъничка и гальовна като котка. Той се засмя:

— Хлапетото ще замръзне, ако го оставя така на пода. Ще ми помогнеш ли?

Ита кимна, макар пак да се смръщи, щом той спомена Рийн. Но се върна с него до полето и събра съчки за огън, а после ги запали близо до един от отворите в стаята, за да излиза навън дима. Агот скупчи разпиляната по пода слама и намести Рийн отгоре ѝ, достатъчно близо до огъня.

— Ще го завържа за по-сигурно, но първо ми трябват дрехите му — той започна да го съблича.

— Защо? — попита по детски Ита и приклепна до сламата.

— Искам да го видя гол — намигна ѝ Агот.

— О-о-о — проточи момичето и погали голите гърди на Рийн. — Красив е...

— Мислиш ли? — Агот не беше сигурен дали се шегува този път, или ѝ противоречи.

— О, да — тя пак погали Рийн. — И аз бих го погледнала гол.

Агот избухна в смях, докато смъкваше панталоните:

— Стига, Ита! Просто ми трябват дрехите му.

— Виждам — тя кимна сериозно към съблеченото момче. — Само че не ми казваш защо. А аз съм любопитна.

Агот се пресегна и я целуна пак. Устните ѝ бяха като узрели ягоди.

— Мила, трябва да свърша нещо.

Ита го наблюдаваше, докато смъкваше дрехите си. Тези на Рийн нямаше да са му точно по мярка, момчето беше почти с една глава по-високо и не толкова масивно.

Тя хвана ръцете му и се вмъкна в обятията му. Сивите ѝ очи се смееха.

— Ита... — промърмори Агот, но склучи ръце около талията ѝ. Целуна я.

— Скучно е да стоиш сам.

— Да, знам. Сигурно. Обаче...

Тя го пусна и се отдръпна.

— Досаден си — посочи го, сякаш можеше да стане объркване за кого говори.

— Трябва да свърша нещо спешно — Агот започна да се облича. Почти съжаляваше, че няма време за Ита тази нощ.

Но Арне и Кай можеха да се откажат и да се върнат. Да се свържат с другите домове на Ерми. Тогава за Рийн нямаше да има надежда.

— Ще се върна скоро. Дръж го вързан. Доста е буен, когато не спи — усмихна се Агот на сърдитата физиономия, която беше направила.

— Ще ми разкажеш ли после, когато не бързаш?

— Разбира се, любима.

— Запомняй го добре, за да е по-интересно, когато го разказваш. Искам да говориш дълго. Искам да опишеш хората, които си срещнал. И местата. И къщите.

— Думата ти е закон за мен.

— Не всяка дума — усмихна се кисело Ита и отвори прогнилата врата.

Той остави въжетата, които беше приготвил и я целуна още веднъж. Прокара пръсти по гръбнака ѝ.

— Името му е Рийн — кимна към момчето.

Тя се подсмихна:

— Хубаво име. Също като тялото му. Ще го погледам, докато спи.

— Прави каквото искаш, но го вържи здраво.

Агот се заизкачва по стълбите. Тя тръгна да го изпрати и мушна дланта си в неговата.

— Може и да не стане нужда да го връзвам. Може ръцете му да му трябват. Да са заети с други неща.

Тя беше коварна. Агот детайлно си го представи.

— Не се и съмнявам, но все-пак го вържи. И не забравяй, че трябва да се храни. Лека храна, нещо течено.

— Толкова главоболия — промърмори момичето, докато подскачаше по зида.

— Не мисля, че е възможно да те заболи глава, мила.

— Говорех образно.

— Знам.

Тя се спря на края на стената. Агот я прегърна за последен път:

— Ще се върна скоро.

— Колко скоро?

— След три дни. Може би.

Ита го перна по рамото:

— Бъди по-бърз от това.

— Добре — съгласи се Агот с лека насмешка. — Ако те попита за мен...

— Знаеш, че няма.

— Ако все-пак попита...

— Невъзможно е — тя завъртя очи от досада.

— Добре, ако невъзможното се случи, му обясни, че ще накарам Арне и Кай да повярват, че той е мъртъв.

— Кои са Арне и Кай? Красиви ли са? — тя се смееше и дърпаше дрехата му. — Ще ме запознаеш ли с тях?

— Не, Ита, нито един от тях не е красавец. И не се интересуват от жени. В смисъл, не че не се интересуват, но... — Агот се забърка и отсече — няма да те запозная.

— Уф — възропта глезено Ита. — Отивай да ги лъжеш, за да се върнеш по-скоро. Да си сам е досадно.

Той ѝ се поклони и скочи от старата градска стена. Затича се по обратния път.

— Отивам при красивия Рийн! — извика подире му Ита.

Дребната ѝ фигурка се ветрееше на фона на небето, обгърната в експлозия от искри. Беше красива.

Не заради правилните черти на лицето, не заради извивките на тялото ѝ. Красотата ѝ бе като чар — необяснима. Това беше първият белег, че някой се е родил за последен път и скоро всичките му близки ще забравят за него. Имаше и други знаци, но те не бяха така очевидни:

Нежеланието да се обвържеш, да създадеш семейство.

Липсата на потомство.

Ирисите на очите, покрити почти до зеницата от горния клепач.

Усещането за приближаваща смърт. Неизбежна, но не и плашеща.

Способността да виждаш блясъка на Архатите. Желанието да ги докоснеш.

И хората. Хората, които престават да те забелязват. Все забравят за теб, докато си още човек. А после спираш да бъдеш, преставаш да си един от тях. Ставаш скитник. Забравен, незапомнен.

Нямаш нужда от никого. Нищо не те заплашва — нито глад, нито болести или смърт. Танцуваш в бурите, плуваш в ледените води. Лежиш под дъжда и се прегръщаш със вятъра. Смееш се за първи път истински, откакто си бил дете. Също толкова лесно и плачеш.

И това ни най-малко не те смущава.

Но причините, които те карат да чувстваш, стават все по-малко и по-оскъдни. Няма за какво да мечтаеш. Нищо не те очаква, никой не се тревожи за теб. Никой не те обича и не се нуждае истински от присъствието ти.

Архатите предпочитаха да не са сами, затова и обитаваха поголемите селища, но не изпитваха любов. Изпитваха похот и ѝ се наслаждаваха. Споделяха нежността си, ала бяха сами, винаги. Бяха загубили способността си да се привързват.

Агот се разсмя, тичайки, докато мислеше накъде се е запътил, облечен пак в жълтите дрехи на Ерми. Правеше всичко по силите си да спаси момче, което дори не помнеше лицето и името му. Момче, което му беше досаждало през по-голямата част от годините му като човек.

В Рийн Ерми имаше нещо, което си заслужаваше да бъде запазено. Може би беше упоритостта му. Инатът да повтаря едни и същи грешки. Талантът му да пренебрегва забраните. Какво ли беше? Какво ли в Рийн го караше да вярва, че е възможно момчето да пренебрегне законите на света и да запомни поне името му?

А Агот наистина вярваше. И макар да не се вълнуваше истински от съдбата му, щеше да го спаси.

Щеше да намери Арне и Кай, предрешен в кафявите дрехи на Рийн. Щеше да ги подмами по следите си и дори щеше да му е забавно. После, на свечеряване, мнимият Рийн щеше да залита по хлъзгавите пътеки. Братята му щяха да изстрелят доста стрели. В

правилния момент една щеше да го улучи. Трябваше да е достатъчно далеч, за да не могат Арне и Кай да различат чертите му.

Следваше най-забавната част — падането в пропастта. Двамата мъже щяха да дотичат до ръба на урвата. Дори те, които искаха смъртта му, щяха да гледат надолу ужасени. Кучета щяха да скимтят — едното едро и рижаво, другото подобно на лисица. Преследването щеше да е приключило с този последен полет.

Наметалото му щеше да се разпери като жълти криле. Скалите долу, дълбоко в пропастта, през зимата бяха недостижими за живите. Агот щеше да лети с разперени ръце, я вятърът да издува вързаната за врата му качулка. Плясък и пръски от плитката вода щяха да означават края на полета му. После не трябваше дори да помръдва. Арне и Кай дълго щяха да се взират в пропастта с посивели лица.

Най-сетне синият здрач щеше да се обърне на нощ и да го скрие от погледите им. И така, Рийн Ерми щеше да бъде мъртъв. Свободен. Рийн Ерми нямаше вече да съществува.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Още непознати зидове и задушлив дим от огън! Под завивката китките и глезените му бяха здраво вързани. Освен въжетата имаше и някаква тясна, впита по краката му материя, от която го сърбеше кожата!

Рийн изруга.

Забеляза жената, едва когато тя се раздвижи при звука от гласа му. Не би проговорил, ако подозираше, че не е сам. Жената сякаш изникна от нищото — в един миг я нямаше, а в следващия присъствието ѝ изпълни малката задимена стая.

Жената беше красива. Или не, по-скоро беше много приятна за гледане. При други обстоятелства би я наблюдавал с възторг. При съвсем други обстоятелства — реши Рийн накрая. — Не когато лежеше вързан, като животно на заколение! Не когато всяко женско лице извикваше едно единствено име в ума му:

Лиля.

Не когато най-яркият спомен в главата му беше как замръзва в снега, а мъртвият Ери се е надвесил отгоре му! Не когато канията с ножа му липсваше!

Рийн напрегна мускули да се освободи. Очакваше всеки момент мъжете Ерми да нахлуят в стаята.

— Добре дошъл в света на будните, красавецо Рийн — проговори жената. Гласът ѝ бе тъничък, като на дете. — Очите ти са също толкова хубави, колкото и тялото ти — погледът ѝ като допир се плъзна по него и макар да беше завит до брадичката, Рийн се почувства разголен.

Не проумяваше каква е връзката между това момиче и братята му. Погледна роклята ѝ — ефирна и свободна надолу, дълга чак до земята. Врата и раменете ѝ бяха открити, нямаше шал, който да ги пази от студа. Но макар в очите ѝ да липсваше и капчица свян, тя не приличаше на лека жена.

— Можеш ли да говориш, Рийн? Добре ли си? — беше се надвесила, за да докосне челото му.

Момчето наполовина кимна, наполовина се отърси от ръката ѝ. Не беше свикнал на общуването с жени и вниманието ѝ не му хареса.

— Тогава кажи нещо — тя го изгледа строго, сякаш да мълчи беше най-голямата грубост.

— Хм — една част от ума му наистина се зачуди какво да ѝ каже. Останалата бе заета да обмисля бягство.

— Е, и „хм“ е някакво начало — отвърна тя и дръпна стара, прогнила табуретка, за да седне насреща му. Изправи гръб като истинска благородна дама, поправи краищата на роклята си.

В нея имаше нещо, което заставяше Рийн да се тревожи повече за това как изглежда, вместо как да избяга.

— Бих искала да чуя гласа ти. Представям си го плътен, но не груб. Като *tenere*^[1]... Знаеш ли какво е *tenere*, Рийн?

Устните му се разтеглиха в полуусмивка, щом тя пак го погледна със сивите си, сериозни очи. Девојката явно беше образована.

Това обаче не значеше, че трябва да ѝ се усмихва — напомни си строго Рийн — тя го държеше тук вързан и против волята му!

— Хм, да — той сви устни.

Момчето демонстративно сложи длан до ухото си, но Рийн си замълча.

— Изпей ми нещо — предложи тя, сякаш да лежи и да пее в задимената стаичка беше най-естественото на света.

Този път Рийн наистина се изсмя, не успя да се сдържи:

— Няма да пея.

— Знаеш ли онази балада за вълците, Слънцето и Луната? Всички я знаят — тя пренебрегна отказа му и запя. — Ко-о-огато вълците откр-а-аднат Слънцето...

— „Щом“ — прекъсна я Рийн и пак се изхили, този път на себе си.

— Моля? — тя или не разбираше, че се държи странно, или не беше наред.

— „Щом вълците откраднат Слънцето“ — издекламира той, без да е сигурен какво точно става.

— Изпей го! — момчето плесна с ръце и започна мелодията отначало. — В най-дългата зима... Що-о-м вълците откр-а-аднат Слънцето... — гласът ѝ се извиси, малко фалшив, но ясен.

— Това е лудост! — Рийн се завъртя на другата страна.

Ако братята му си мислеха, че всяко красиво женско лице може да размъти ума му, наистина бъркаха!

Пееето рязко секна и ръката ѝ го перна по рамото:

— Не, това е нелюбезно — тя сочеше с пръст към него. Стана и демонстративно се отдалечи.

Чак тогава Рийн започна да се ядосва. Можеше да разбере защо са го преследвали. Да го завържат беше съвсем логично. Но не и поведението на откачената девойка, която искаше да пеят заедно! То нямаше нищо общо със здравия разум!

— О, така ли? — повиши глас той. — Нелюбезно, значи? Не знаех, че е любезно да държиш някого вързан! Коя си? Какво искате?

Тя го изгледа през рамо. Наклони глава, докато той викаше:

— Мдаа... Точно както си го представях — промърмори на себе си. — Теперге.

После се върна до стола:

— Добре, нека започнем отначало. Здравей, Рийн.

Момичето седна в същата изящна поза и му се усмихна кокетно:

— Името ми е Ита. Не ти го казах преди, защото съм наясно, че няма да го запомниш. Но, щом настояваш.

— Здравей, Ита — присви очи насреща ѝ Рийн. Реши, че определено не е с всичкия си.

— Как си? — попита тя, склонила ръце в скута си. — Мога ли да ти предложа нещо?

— Вързан съм и ръцете и краката ми са изтръпнали — тросна ѝ се той. — Предложй ми да махнеш въжетата!

— Имах предвид нещо за пиене или за ядене. Сигурно си гладен — тя продължаваше да флиртува с него.

— Не, предпочитам въжетата.

— Не можеш да се храниш с въжета — вдигна вежди Ита.

Дааа, тя определено му се подиграваше — заключи Рийн. Дразнещия сърбеж заради впитата в краката му дреха и поведението ѝ го правеха доста по-нетърпелив, отколкото всъщност беше. Гневът в главата му избухна за втори път:

— Нарочно ли се правиш на луда? Защо ме държите тук? Какво искате от мен?

По всички закони на логиката, щом е бил заловен, вече трябваше да е мъртъв. Така беше по-просто, по-безпроблемно.

— Исках да си поприказваме, дивако! — изкрещя момичето, за да го надвика.

— Развържи ме!

— Стига си викал!

— Развържи ме!

Защо ли братята му не се появяваха, след целия този шум?

— Бях посъветвана да те държа вързан. Беше ми обяснено, че си доста буен. Сега се убедих с очите си. И с ушите си — озъби му се момичето, когато Рийн най-сетне затвори уста.

— От кого? — той обърна с усилие лицето си към нейното, защото беше застанала зад главата му.

— От Агот — гласът ѝ стана подигравателен. — Помниш ли го?

— Не познавам никакъв Агот — проточи той, но не беше напълно сигурен.

Името му беше познато...

— Не се върти. Ще си изкълчиш врата.

Тя се наведе още и Рийн се зачуди дали да не я удари в лицето.

— Можеш ли да кажеш моето име? — попита тя. Къдравите ѝ черни кичури погъделичкаха бузата му.

— Ъ-ъ-ъм — Рийн се дръпна. Ровеше трескаво из ума си, но името ѝ се беше изпарило.

— Ита — помогна му девойката.

— Ита — ухили ѝ се кисело момчето.

Нещо не беше наред не само с нейната глава.

Той огледа пак стаята, колкото да избегне подигравката в очите ѝ. През тесните отвори високо горе влизаха ярки снопове светлина. Явно навън беше ден, слънчев ден. Не се чуваха хора или животни, значи стаята се намираше на някое безлюдно място. Порязването, което ножа на Ери бе оставил по кожата му, само смъдеше лекичко. Трябваша най-малко три дни, може би четири, за да се затвори плитката рана. Рийн трескаво зарови из паметта си, ако беше чул, ако беше видял нещо в просъница. Освен силуета на преследвача в гората, смътно си спомни за друго събуждане и други зидове. Пак имаше пламъци и пак беше...

— Направих ти пилешка чорба — гласът ѝ го стресна. Беше забравил присъствието ѝ. — По-точно сварих една кокошка, но то си е същото.

Рийн я зяпна, уплашен от самия себе си. Когато не я гледаше, жената сякаш изчезваше, преставаше да съществува.

— Ита — напомни му насмешливо тя, за да подчертае объркването му. Посочи към него, след това отново към себе си — Рийн. Ита.

Той чак сега забеляза, че над огъня наистина виси почернял съд, от който се издигаше пара. Ита пресипваше бульон в малка пръстена паница. Изглеждаше като момиченце, което си играе на майка.

— Ето, хапни си — тя протегна дървена лъжица към устата му.

— Не — Рийн завъртя глава, макар стомахът му да протестираше. Искаше супата.

— И защо? Поне я опитай — Ита още му протягаше лъжицата.

— Не ти вярвам, Ита. Може пак да ме приспиш. Или да ме отровиш.

Или да изчезнеш — помисли неволно.

Тя върна лъжицата в купичката. Присви устни, сякаш се опитваше да реши сложен проблем:

— Виж, бих я опитала, за да ми повярваш. Обаче, каквото и да има вътре, то няма да ми подеждва. Така че е безсмислено.

— Опитай я — каза с надежда момчето.

— И това ще те убеди?

— За по-сигурно изяж няколко лъжици.

Тя го гледаше, сякаш е много глупав:

— И това ще те убеди?

— Да — Рийн кимна нетърпеливо. Не откъсваше очите си от нейните.

Ита сви рамене и преглътна съдържанието на лъжицата.

— Горещо е — предупреди го, като протегна бульона към устата му.

Той нескоропосано го изсърба.

— И безсолно.

— Солта е удоволствие. Аз те храня, за да не умреш.

— Колко си грижовна — ухили се Рийн между две глътки.

Беше седнал на сламата и завивката се смъкна, оставяйки го отвит до кръста. Завъртя безпомощно очи, когато видя бялата разгърдена риза, с която го бяха облекли. Имаше огромна яка, която непрестанно го гъделичкаше. Рийн подозираше, че същите широки

парчета плат са пришити и около дланите му — пръстите му се заплитаха в тях, докато дърпаше въжетата.

— Само за ден-два. После Агот ще се върне. Не си моя грижа — бърбореше Ита и го хранеше като малко дете. Бульонът капеше по гърдите му.

— Не съм ничия грижа.

— Не е точно така — тя загреба последната лъжица на дъното на купичката. — Искаш ли още?

Рийн реши да опита късмета си. Тя беше луда, можеше и да се върже.

— Първо трябва да изляза за малко навън.

— Глупости — момичето отиде до огъня и запресипва още течност в купата.

— О, да. Трябва.

— Снегът се топи, но за теб е студено. Не бива да излизаш.

— И на мен не ми се иска, но трябва. Сецаш ли се?

Тя протегна пълна лъжица към устата му.

— Когато Агот се върне. Докато го няма, оставаш в стаята.

Що за изтезание бяха измислили братята му, да го оставят на прищевките на това откачено момиченце? Какво си мислеха, че ще постигнат?

— Ита, мехурът ми няма да издържи! Ще се пръсне!

Тя прихна и разсипа още супа по гърдите му и по ризата:

— Ах, колко неудобно, наистина! Няма нужда да се изчервяваш! — остави купичката на пода, докато се смееше. Дръпна одеялото от краката му.

Рийн най-сетне видя впитото кожено изтезание, което явно му беше навлякла, докато е спал. Имаше безброй връзки от външната страна на бедрата, чак до прасците.

— Добре, да видим — явно й беше весело. — Мога да развържа или само ръцете, или само краката ти. Избирай.

— Ръцете — отговори светкавично той, макар да искаше да изрита залепналите по кожата му панталони.

— О!? Ще лазиш ли до там?

Този път Рийн наистина се изчерви.

— Ръцете ще ми трябват... Хм... Повече.

Ита не спираше да се смее. Мина зад гърба му и дръпна възетата.

— Разхлабил си ги! — възкликна. — Ще трябва да ги проверявам от време на време.

Но ги размота от китките му и ги пхна в джоба на полата си. Протегна му ръка:

— Хайде, да те изправим.

Рийн пренебрегна ръката ѝ. Опря се в пода и с олюляване застана на завързаните си крака. Широка риза увисна, разгърдена чак до пъпа му. Накара го да се почувства по-гол, отколкото ако изобщо не беше облечен. Когато заподскача към вратата, бухналата яка се развя около бузите му. Косата му също подкачаше — на странно тежки, виещи се кичури. Рийн ядно прокара пръсти през буклите, за да ги раздели.

— Мога да те отнеса. Стъпалата са стръмни — обади се зад гърба му Ита.

Той я изгледа объркано, но не ѝ отговори. Заподскача от едно стъпало на друго, като се опираше върху зида с ръце. Разбира се, можеше да се наведе и да се развърже, но не искаше да се налага да я удря.

Все-пак, тя се бе държала мило. Макар че беше смущаващо недосетлива. Чуваше я как пристъпва подире му.

— Ита, нужно ми е малко уединение.

— Не се дръж като бебе.

— А ти се дръж като дама. Не мога да го направя пред публика.

Тя изсумтя, но се скри зад един от по-високите зидове. Рийн задърпа възето от глезените си. Едва пазеше равновесие да не се строполи в кишата.

— Хайде де! — подвикна иззад ъгъла Ита.

Ярките лъчи на следобедното слънце бодяха очите му.

— Трудно ми е, когато знам, че ме чуваш!

— Постарай се повече!

— Защо не влезеш вътре, жено?

— А защо ти не влезеш, хитрецо? — изхили се тя.

Рийн хукна по неравните камъни и осъзна, че ходилата му са изтръпнали. Сякаш всичката кръв се беше качила в главата му.

— Ах ти, лъжец такъв! — долетя вбесеният глас на Ита.

Момчето затича. Не че тя щеше да го настигне, с дългата си пола и нетренираните си крачета. Мехурът му наистина щеше да се пръсне, не я беше излъгал, обаче нямаше време и за това.

Отвъд зидовете имаше повече сняг, сянката им го беше запазила. Стараеше се да стъпва по него, вместо по гнилите клони, които се подаваха от изтънелите преспи.

Странно, но Ита не изоставаше. Даже имаше сили да крещи:

— Рийн! Върни се! Агот много ще се ядоса!

Изобщо не го беше грижа колко ще се ядоса въпросния Агот.

Агот. Хм — името се завъртя из ума му. — Може би защото Ита го беше повтаряла, сега му звучеше по-познато. Но в главата му нямаше лице, което да го придружава.

— Рийн, стой там! Вече и аз съм ядосана!

Бесове! Тази луда жена тичаше като кон. И беше упорита като муле!

Рийн се насочи към билото, надяваше се стръмнината да я изтощи. Коравият сняг пареше и драскаше, стъпалата му се плъзгаха по наклона.

— Рийн! — не спираше да кряска Ита.

Момчето сграбчваше стръковете миналогодишна трева, които още се подаваха над ледовете и с мъка се издърпваше все по-нагоре. Слънцето се наклони към залез.

— Рийн, спри!

Въздухът свистеше в пламналите му гърди и дразнеше гърлото му. Силите му гаснеха в едно със светлината.

— Рииииийн!

Препъна се в собствените си крака и падна. Зарови пръсти в грапавия лед, за да не се затъркаля по склона. Напрегна мускули, дишайки шумно. Дланите му пулсираха, изподрани от камъните, ръждиви от кръв.

— Рииииииийн!

Рийн прехапа невярващо устни. Беше усетил онова властно побутване — тялото му беше завило само, сякаш бе отделено от разума му.

Долу в ниското полите на Ита се вееха като гигантско скално цвете. Никой друг не се виждаше.

— Помощ! — Рийн риташе гневно дърветата, които му се изпречваха. Приближаваше, макар черният силует изобщо да не се беше спрял. — Пооооооогниииии мииии! — изрева момчето и се протегна към ветреещото се като дим наметало.

Почти успя да го сграбчи!

Нечии забързани стъпки го сепнаха. Рийн обърна глава, но преди да успее да се отмести, Ита го връхлетя и двамата се строполиха върху заледените камъни. Малката й длан го хвана за китката:

— Не се плаши, хайде.

Е, все-пак щеше да се наложи да я удари — Рийн се отърси от пръстите й и седна в снега.

Когато вдигна очи, не можа да повярва:

Недалеч, под тъмното си като мрак наметало стоеше онзи Онейро. Гледаше право към тях.

— Рийн, погледни ме — нареди полугласно Ита. — Махаме се от тук.

Но момчето не можеше да откъсне очи от виещите се като пушек краища на качулката, които обрамчваха бледо лице. Беше съвсем същото, като лицето на онази жена, в гората! Същото като лицата на онези Онейро, които бяха срещнали заедно с Ери. Същото! Не подобно, а точно копие. Как изобщо беше възможно?

Несъзнателно беше застанал на колене и бършеше длани в плата на ризата.

— ВЪРВИ! — чу гласа на жената Онейро в главата си.

Звучеше точно като неговия собствен. Но не беше.

Зави му се свят, докато опитваше да устои на волята й. Успя да отстъпи само на крачка.

Ита изруга под носа си и се изпречи между него и жената Онейро, сякаш го предпазваше.

Жената Онейро се засмя. Смехът й бе вятър, втурна се с гъдел по кожата му. Ита отстъпи и облегна гърба си в гърдите му. Опитваше да го избута назад — проумя момчето, когато залитна под натиска й.

— Коя си ти? — нарочно попита.

Макар умът й да си играеше с мислите му, външно тя изглеждаше като всяка друга жена. Косата й, лицето й, устните й, очите — в тях нямаше нищо, което да я отличава от хората. Трябваше да намери начин да я подмами!

— Коя си ти? — повтори по-силно.

Ита го сграбчи през кръста и двамата се строполиха за втори път върху твърдата пръст. Затъркаляха се, защото тя го дърпаше, а Рийн с всички сили се стремеше да ѝ се изплъзне.

Над главите им се разлетя тих смях. Рийн блъсна Ита, за да погледне към жената Онейро.

— Хайде, глупако, да се махаме! — процеди Ита.

Жената беше наклонила любопитно глава.

— ВЪРВИ, момче... — приглушените ѝ думи бяха като пръсти, които човъркаха мозъка му.

Наложи се да се хване за изсъхналата трева, за да попречи на Ита да го помръдне. Откъде взимаше сили това проклето момиче?

— Коя си ти? — изръмжа към жената Онейро, задъхан от усилието да се противи на ума ѝ. — Кажи ми, коя си ти?!

С неуловимо движение жената ги приближи. Изглеждаше дребна и крехка, не по-висока от Ита. Под виещите се като пушек краища на качулката ѝ се подаваха сплетените ѝ коси. Цвета на косите ѝ беше като цвета на очите, ярък като есенна гора. Меден като сладкия ейл, който пиеха с братята му през зимата.

Рийн опитваше да запомни всяка подробност.

— Ейла! — между дърветата се появи още една фигура. Мъжът носеше същото виещо се като дим наметало.

Рийн затаи дъх. Този глас не шепнеше.

— ОСТАВИ ГИ! — думите му бяха заповед.

Ита пусна ръката на Рийн и побягна. Но непознатата Онейро, която мъжът бе нарекъл Ейла, само сви недоволно устни. Весели пламъчета блестяха в очите ѝ, вперени любопитно в тези на Рийн.

Мъжът обърна зора си към Рийн:

— Върни се, откъдето си дошъл! ВЪРВИ!

Мъжкият глас беше като свистенето на меч, караше те да се снишиш от заплахата, вибрираща в него. На този глас не можеше да се възпротиви. Рийн се завъртя и вдървено закричи по дирите, които беше оставил на идване. „ВЪРВИ!“ — волята на мъжа Онейро отекваше из ума му.

Нощта се плъзна сякаш за едно примигване и в тъмнината пътят към руините стана двойно по-дълъг и труден. Заледената стръмнина не

позволяваше да бързаш. Рийн се препъваше към старото укрепление и тръпнеше от студ.

Някъде по средата на хълма го сепна шумолене. Момчето вдигна първия камък, който пръстите му докопаха.

— О, престани! — прозвуча току до ухото му, после юмручето на Ита се забодеше с все сила в корема му.

Сграбчи косата му със свободната си ръка и натисна болезнено шията му:

— Ще стоиш вързан, докато Агот не се върне! Той да се оправя с теб, идиот такъв! Няма да тичам по планините и да те гоня!

Рийн инстинктивно се освободи, но Ита стискаше като в менгеме и дланта му, та някак успя да го повлече надолу. Едрите камъни се търкаляха под стъпалата му, и двамата щяха да се пребият в тъмното, ако продължаваха да се препират.

Е, добре — подсмихна се на себе си момчето, донякъде развеселен от упоритостта ѝ. — Нямаше нищо против тя да подържи ръката му, докато пътищата им съвпадат.

Издърпа китката си едва на разсъмване, когато наближиха останената да зее врата. Тръгна към селото и, както беше очаквал, Ита веднага препречи пътя му. Момчето я избута, но тя отново се вкопчи в тялото му с неестествено силни ръце. Рийн я отблъсна, ала момичето го измами — наклони се и го събори, метна се отгоре му. Той инстинктивно я удари с коляно, превъртя се и пак скочи на крака.

— Остани където си! — изръмжа насреща ѝ. Обърна ѝ гръб.

Тя беше слабичко, дребно девойче. Нямаше да се бие с нея.

— Рийн! Глупак такъв!

Чу стъпките ѝ, но не очакваше толкова скоро да го настигне. Ита се хвърли върху му като котка и инерцията ѝ го повлече. Момчето се преви, принуди я да го прескочи и я хвърли по лице в снега. Натисна тялото ѝ в кишата:

— Казах да ме оставиш!

Това ѝ беше за урок — да не се изпречва на пътя на по-силните.

— Обещах на Агот да те пазя! — Ита звучеше така, сякаш наистина съжаляваше. С лекота отблъсна ръцете му и се превъртя по гръб.

Рийн загуби опора, залитна. Беше изненадан от ловкостта ѝ.

— Толкова главоболия! — чу я да мърмори.

Нещо го удари по челото, после парчето глина тупна в скута му. Ита чистеше ръцете си в снега.

— Вземи го! — заповяда му тя. — Имам едно условие, за да те пусна да вървиш по бесовете! При това с радост!

Рийн стисна меката глина, която му беше подхвърлила.

— Ако искаш, можем да продължим — тя вдигна предизвикателно вежди — Да видим кой ще се изтощи пръв!

Момчето също се изправи. Кой знае защо не искаше да се бие с нея.

— Или пиши! — Ита го замери с клечка.

Той само погледна отчупеното парче дърво в краката си.

— Можеш да пишеш, нали? — тя даже тропна с крак.

Рийн кимна. Гневът ѝ почти го забавляваше, но не схващаше къде трябва да е уловката.

— Тогава разплескай глината и пиши, смотаняко!

Момчето демонстративно се пресегна за клечката. Приклезна, мачкайки смръзналата се кал.

— Напиши името ми! „Ита“! — издиктува тя. Беше застанала с ръце на кръста. — После напиши „Агот“. Агот. Разбра ли?

Доближи се и надзърна критично към руните, които той драскаше в глината. Роклята ѝ беше мокра и окаляна. Изглежда, това я дразнеше най-много.

— След „Агот“ напиши „приятел“.

Рийн я послуша. Търпеливо написа трите думи. После тя протегна ръка, сякаш щеше да го удари:

— Дай ми го! И чакай тук! Защото иначе ще те довлека обратно. Ще те вържа и ще те оставя да лежиш в собствените ти нечистотии на снега. Разбра ли!

Рийн се подсмихна:

— Няма да стане така.

Не ѝ вярваше. Не смяташе, че е способна да го победи, колкото и ловка да беше. Тя се биеше като малко момиченце.

Като малко, но много силно момиченце — мина му през ума.

Гневни искрици блестяха в очите ѝ. Тя стисна в юмрук празната си ръка, но с другата внимателно крепеше парчето изписана глина:

— Ще забравиш всичко, ако това не е с теб! — вдигна дланта си, като че искаше да разплеска калта в лицето му. — Ще забравиш името

ми. Няма да помниш нищо, глупако! И Агот е глупак, щом тръгна да те спасява.

Рийн ѝ се хилеше снизходително:

— Не познавам никакъв Агот.

Тя му удари шамар. Главата му се отметна от силата на плесницата, ушите му зазвъняха.

— Агот каза, че Арне и Кай те преследват. Каза, че ще ги заблуди. Заради теб!

Момчето попипа бузата си:

— Познаваш Арне и Кай?

— Млъкни! — тя го удари злобно в ребрата. Острата болка сякаш прекъсна ударите на сърцето му. — И спри да се хилиш! Помниш ли кой те прободете ето тук?

Той се хвана за гърдите в един дълъг миг, докато сърцето му не биеше.

— Помниш ли какво ти каза тогава Агот? — беше забола пръст в рамото му.

Разбира се, че помнеше. Цяла нощ беше мислил само за това: Ако откраднеш сърцето на Онейро. Ако получиш доверието на някой от тях.

Рийн си пое с мъка дъх. Сърцето му затуптя наново. Остро усещаше пръста на Ита, удрящ в зарасналата му рана.

Той щеше да открадне Силата. Щеше да намери начин! Трябваше му само...

— Вие сте братя! Агот е твой брат! — изкрещя Ита, забелязвайки колко далеч е ума му.

...Тогава братята му може би щяха да му простят. Може би дори щяха да го приемат обратно...

Рийн стисна ръката ѝ, натискаща рамото му. Отвори уста и понечи да заговори. Девојката го блъсна с цялото си тяло, а после рязко се дръпна. Беше се освободила.

— Последвай ме! — нареди му с леден глас.

След кратко колебание Рийн закрачи след нея по разрушения зид. Най-сетне се беше убедил, че Ита му е достоен противник.

Гледаше изправените ѝ рамене и се чудеше какво ли може да търси момиче като нея в тези ветровити руини. Дали знаеше нещичко

за Онейро? Защото в началото, там, горе на хълма, тя също бе устояла на волята им. Чак след това бе побягнала.

Рийн слезе по нащърбените стъпала, но не прекрачи прага на стаята. Ита отиде до огъня, който тлееше до стената и хвърли глината вътре. Разрови въглените, докато пламъците не лумнаха наново. После дръпна прогнилата табуретка и седна с отпуснати в скута си ръце.

Когато тя не се движеше, стаята пред очите на Рийн пак изглеждаше неестествено празна. Сякаш беше сам.

Ита изчака безмълвно парчето глина да се втвърди и пъкна ръката си в пламъците. Момчето се хвърли към нея, за да я дръпне от огъня.

Тя беше луда, не знаеше какво прави!

Но когато Ита протегна длан към лицето му, пръстите ѝ бяха само зацапани със сажди. Не бяха изгорени. Върху тях димеше нажеженият глинен къс.

Тя дъхна върху му, потри го с пръсти.

— Ето — каза и му го подхвърли.

Глината го изгори. Рийн размаха шепата си. С внезапно движение Ита сграбчи ръката му, нещо остро одраска дланта му. В пръстите ѝ блестеше нож — неговият нож.

— Трябва да има кръв, за да го запомниш — каза момичето и хвърли ножа в краката му. — Искан ми се кръвта да беше повече.

Рийн погледна дълбоката резка, която беше оставила върху дланта му. Вярваше ѝ.

— Сега се махай. И запомни: Агот ти е приятел, не аз.

Тя седна изцяло на табуретката и стаята пред очите му пак опустя. Момчето грабна ножа си, стисна парчето глина в шепата си. Няколко мига по-късно руините на старото укрепление изглеждаха пусти, без каквато ѝ да било човешка следа. Само стъпките и капките кръв в разтопения сняг доказваха, че някой беше минавал по него.

Рийн се прокрадна в селото. В една от крайните постройките намери чул, с каквито покриваха конете. Не потърси дрехи, уви ходилата си в част от него, другата метна на раменете си. Затъкна ножа в тесните, изтезващи го панталони и още по здрач, щом Северната звезда изгря на небосклона, пое по калдъръмения път, който пресичаше селото.

Стискаше плоското парче окървавена глина, без да знае какво да мисли за двете имена и за думата, които Ита го бе принудила да издълбае. Лицето ѝ вече избледняваше в ума му. Но не и другото лице, лицето на онази Онейро. Рийн беше убеден, че ще я срещне пак.

Гледаше нощното небе с погледа на опитен пътешественик. Звездите ясно сочеха посоката му. Но макар да ги познаваше като петте си пръста, момчето не виждаше необичайния им блясък. Светлината, мигаща високо горе, беше стара като твърдината под краката му. В онази нощ звездите казаха:

Един ще умре.

Един ще се промени.

Един ще бъде същият.

Нечии съдби отдавна бяха предрешени.

[1] „Тенор“ произлиза от латинската дума „Tenere“, което буквално означава „държа“. В средните векове „тенор“ е наричан основният или водещият вокал или инструмент. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Понякога нощем над дърветата се издигат облаци от искри. Винаги са твърде далеч. Щом успея да ги приближа, искрите вече се разсейват. На земята лежат две свършени тела, които още се докосват, но мигът на вълшебство е отминал, виждам го. Обвити са в сияйна мъгла, която оттук насетне ще им е вечен спътник, а лицата им са мокри от сълзи.

Какво е — питам и заповядвам да получа отговор. Какво са чувствали? Искам да знам. Но умовете на Забравените не са подвластни на волята ми, не мога да ги разчета.

Светът пред очите ми е прост като двустишие. Има части от него, които ми се подчиняват и други, които не са в моя власт. Тръгвам по пътя си, защото съм вечна скитница. Оставям Забравените зад гърба си, но не и любопитството си. Знам, че не трябва да знам. Знам, че никога няма да узная. Но продължавам да искам.

Вятърът по пътя ми ще духа, накъдето му кажа. Облаците ще стоварват парчета лед или летен дъждец, вълните ще се издигат като планини, или ще плискат тихичко краката ми. Аз решавам. Свирепи вълци ще ближат ръцете ми. Ако пожелае, орли ще кацат на рамото ми и рояк пеперуди ще рисува картини във въздуха. Този свят е мой, почти целия. Аз управлявам.

Аз избирам да страдаш ли, или да си весел. Аз казвам: ЖИВЕЙ! И ти не умираш. Аз държа поводите на твоя ум. Аз съм Онейро.

Не замръквай навън. Не заспивай спокоен зад стените на своя дом нощем. Онейро дебнат.

Не хвали децата си. Не признавай на глас, че си щастлив. Думите имат вълшебна сила. Е, най-вече моите думи.

— СПОМНИ СИ! — каза Ейла и човекът си спомни. Под сламения покрив отекна стон.

Човекът сънуваше, но Ейла не виждаше картините, виждаше само усещанията му. Можеше лесно да ги навърже едно за друго, като възлово писмо — ярки мазки от противоречиви желания. Обикновени и простички.

Спомените пренесоха спящия години назад, когато беше млад мъж за женене и стрижеше козите на най-богатата фамилия в селото. Радостта в мислите му засия, яркожълта като слънцето, а покрай нея се протегнаха се синьо-розови линии на тревога, примесена с малко жлъч. Бавно се разгърна дантела от нежност, обагрена в небесно синьо.

Като свирач на арфа, Ейла дърпаше тънките нишки на чувствата му, докато не проблесна поредния ярък цвят и сиянието му почти заличи останалите. Червено-оранжевото, цветът на непреодолимия копнеж, запламтя над къщичката като залез. Тя притвори очи и позволи на чуждото усещане да премине през нейния ум. Беше силно, непреодолимо силно!

Изад стената долетя шум, човекът се беше събудил. Той седна в постелята си с мокро от пот лице и потрепери.

— Мика, какво има? — чу се сънен женски шепот.

Червено-оранжевото вибрираше като огънче в къщата. Скоро щеше да се разгори като пожар.

— Нищо, нищо. Заспивай — отвърна съпругът ѝ дрезгаво.

Ейла безшумно закрачи покрай измазаната с кал и слама стена. Тя слушаше накъсаното дишане на мъжа и на заспиващата до него жена, на децата им. Бяха сити и отпуснати в топлите си постели, дори не подозираха какво ги очаква.

Макар че — Ейла погледна към хълма и дърветата, откъдето беше дошла — хората имаха поверия, които бяха само на крачка от истината. Тази нощ пак беше чула същата детска приказка. Не в тази къща, а близо до мегдана на селото, в стаичка, претъпкана с пораснали девойки. Бяха седнали на пода и предяха на мъждивата светлина на кандилото. Девойките не знаеха какво ги накара да затаят дъх и сърцата им да запърхат като уплашени птички. Не беше заради приказката, която една от тях разказваше, не. Ейла беше отвън.

Докато нишките се усукваха по пръстите им, момичетата охкаха и ахкаха в унисон с плашещата приказка: Как между първи и трети петли от гората излизали страшни създания.

Ейла беше добър слушател. Макар да можеше да я разкаже дума по дума, тя се спотаи в сенките и чу историята докрай:

Страшните създания обикаляли дворовете под тих барабанен звук. Дум-дум. Дум-дум. Били невидими като сенки. Били зли. Ако ги

срещнеш, не бивало да издаваш и звук, защото щели да те превърнат на камък.

— Дум-дум. Дум-дум — каза тихичко Ейла и се усмихна.

Щели да опитат всичко, за да те накарат да извикаш от ужас. Защото били коварни. Под звука от малки барабанчета те обикаляли селото нощем. Дум-дум. Дум-дум. Чак до трети петли.

Е, Ейла ползваше доста по-добри методи: трябваше само да се научиш да слушаш. Никой Онейро не може да донесе повече беди на един смъртен от собствения му ум. Затова тя приглушаваше страха, който присъствието ѝ будеше и се смесваше с тълпата още преди залез. Влизаше в кръчмите, надаваше ухо за сплетните. Заговаряше жените, седнали на припек пред дуварите и това дори ѝ харесваше.

Точно слуховете я бяха довели до кафявата къща от кал и слама. Имаше причина мъжът вътре да не може пак да заспи — някога, отдавна, той беше изоставил бедната си любима, за да се ожени за жена с по-голяма зестра. Ако Ейла не беше чула сплетните, никога нямаше да го принуди да си спомни. Нямаше да се сети кой е най-прекия път, за да го накара отново да чувства, да мечтае и разбира се — да страда. Защото това беше целта ѝ.

Смъртните бяха инертни създания. Като деца кипяха от живот, от страсти, но постепенно душите им изпадаха в летаргия. Ако бяха доволни, те не се вълнуваха от нищо на този свят. Душите им спяха, а Онейро все така опитваха да ги събудят. Затова Ейла се промъкваше в селата, затова се вслушваше в разговорите. Ала колкото и да се стараеше, страхът все-пак витаеше с присъствието ѝ и скоро пивниците се опразваха, децата се разбягваха, а стариците бързаха да се приберат.

Само онзи хлапак в гората не беше побягнал... — тя прокара разсеяно пръсти по оградата, покрай която вървеше. — беше отстъпил само крачка и я бе гледал с широко отворените си черни очи. Сърцето му беше разбито на милион малки късчета. Виждаше се ясно, четеше се и в очите му. Какво ли искаше от него Забравената жена? Тя ли беше разбила сърцето му? Целуваше ли я сега, в нощта? Прегръщаше ли я, обгърнат целият в искри, както когато...

— Не го прави.

Ето пак, Исен бе дошъл да я поучава! — Ейла седеше на ниския зид и мятеше камъчета в локвите. Пляс-пляс. Пляс-пляс. Звучеше ѝ

почти като барабанен звън. Тя продължи мисълта си, откъдето беше прекъсната:

... Както когато Забравените намираха човек, роден за последен път. Експлозия от искри! Но момчето нямаше да стане един от Архатите, познаваше се по очите му. Познаваше се и по разбитото му сърце, което...

— Ейла! — повика я нетърпеливо Исен.

— Исен — отвърна тя, ала отново не се обърна.

Той седна до нея на камъните. Пелерината му се развя като флаг.

— Знаеш, че това е опасно — каза й.

— Знаеш, че знам — натърти кисело тя. Темата, по която винаги спореха увисна като призрак в мълчанието им.

И двамата бяха Онейро — деца на сънищата, бродници по безкрайната земя. И двамата бяха безсмъртни. Бяха всесилни. Бяха почти неуязвими — ето къде беше уловката.

— Не е той, Исен — поясни Ейла, защото Исен беше чул мислите й за хлапака, срещнат по-рано в гората.

Онейро винаги търсеха, такава беше съдбата им. Търсеха следващия човек, който щеше да застане в редиците им — един нов Онейро в края на всеки цикъл. Наричаха циклите Вълни на измиране или Краят — който щеше да е и началото на нова ера за хората.

Накрая смъртните оставаха все по-малко. Архатите щяха са милиони, но Земята все-пак щеше да изглежда безлюдна. Както селото тази нощ — Ейла пусна камъчетата на земята, загледана в светлеещия изток. Беше време пак да поеме по пътя си.

— Точно заради това — измърмори назидателно Исен.

Онейро бяха малко на брой, едва дузина на всеки от континентите. Не че числеността им би ги предпазила. Не че друг Онейро можеше да ги спаси, ако само за миг се излъжеха в преценката си.

Песента на вторите петли разкъса тишината. Денят идеше, пълен с горест за смъртните тук. Десетки ярки, нови цветове вибрираха над покривите като изписани думи. Мъжът и жената Онейро се скриха незабелязани в сенките, точно преди селото да се събуди.

Щяха да се разделят, ако желанията им не съвпадаха, ако единият искаше по-топли места или по-многолюдни селища. Или пък щяха да се натъкнат на други като тях и да споделят част от пътя си. За Онейро

нямаше разлика дали вървят сами или не по пътя си, те бяха свързани помежду си, дори когато бяха разделени от планини и океани. Те бяха гигантско същество, с общ ум. Макар да изричаха Аз, значението беше винаги Ние:

Ние ще бъдем в опасност. Ние ще търсим, ще пребродим света. Ние ще заставим смъртните да чувстват, да умират и пак да се раждат, и ще намерим единствения. Един от Нас ще го срещне.

— Пак се тревожиш — Ейла отпусна глава на рамото на Исен.

Той се спря и я прегърна, после вдигна брадичката ѝ към лицето си:

— Не, Ейла, внимателен съм. А ти изобщо не си.

Исен знаеше какво се случва, когато някой Онейро намереше душа, способна един ден, след Вълната, да бъде като тях. Нямаше нищо сигурно.

Човешките души се променяха, чак в последния миг на Вълната съмненията отпадаха. Преди това — и точно там беше опасността — всеки Онейро можеше да бъде излъган. Защото, щом срещнеше своя Избран, Той или Тя щеше да бъде увлечен. Не, думата беше слаба. Щеше да е разтърсен. Сразен! И неминуемо щеше да го признае. На глас. Както преди много столетия самият той го беше признал на Ейла!

Исен затвори очи и чертите на момчешкото му лице се изопнаха, когато си спомни.

— Разкажи ми го, Исен. Обичам да го разказваш.

Ейла погали бузата му с опакото на ръката си. Качулката ѝ се беше смъкнала и на него му се прииска да я вдигне обратно. Тя усети това:

— Сами сме, Исен.

Наистина бяха сами. Слънцето още не се беше показало, утринната гора беше пуста. Исен вдигна рамене и после дръпна собствената си качулка. Черните къдри на косата му се спуснаха почти до брадичката. Чертите му бяха поразително подобни на тези на Ейла и в бледата светлина на зората двамата изглеждаха абсолютно еднакви. Ейла му се ухили доволно със същата усмивка като неговата:

— Когато разказваш, обичам да виждам лицето ти.

— Защо ти е?

— По него се изписва онова, което чувстваш, Исен.

— Но ти го усещаш, защо ти е да гледаш?

Тя завъртя очи и седна под най-близкото дърво:

— Понякога само те гледам. По-интересно е.

— Глупаво е, ако има по-добър начин.

— По-интересно е — настоя Ейла. — Различно е.

Исен поклати глава и приклепна до нея. Протегна ѝ ръце и тя постави пръстите си в шепите му:

— Къде искаш да отидем, Ейла? — загледа я нежно той. — Ако следваме Ин, отвъд Белите планини ще стигнем водите на Истрос. Искаш ли да плуваме в горещия извор на Кибела? Амая ще бъде там.

Ейла видя как в мислите му нарочно изникна тракийски град с вадите течаща вода покрай къщите му. Над покривите вечно се вдигаше пара, сякаш наистина бе построен в облаците. Тя почти чу шептящия, подобен на вятър звук от флейти, който огласяше полетата привечер.

— Кибела вече го няма, не остана камък върху камък от зидовете му — отвърна на глас.

Градът беше сринат до земята. По волята на Амая, която толкова харесваше да се спира сред къщите му. Сред валмата от пара вече столетия чернееха само останки.

— Но изворът още е там.

Ейла се сепна:

— Не сменяй темата, Исен. Разказвай!

Той се изсмя тихичко на неуспеха си. После се облегна до нея на дънера, а усмивката му изтля и угасна:

— Беше отдавна. Толкова отдавна, че всички тогавашни хора вече са прах — започна Исен и я погледна. Винаги използваше едни и същи думи, когато си позволяваше да говори за това. Винаги, дори и в ума си.

— Но не и душите им — обади се Ейла. — Душите им са вечни.

Тя всеки път правеше това допълнение към историята. Исен беше привикнал да оставя пауза даже наум, даже когато оставаше сам със спомените си, а Ейла не беше наблизо.

— В онзи ден беше ваяло много и ти беше мокра до кости. Косата ти бе натежала от дъжда и лепнеше по лицето ти. Беше лъскава и тъмна като мед от диви пчели — той хвана един кичур и го разтърка между пръстите си.

Тогава Ейла беше само човек, не можеше да го помни. Не и той. Той нямаше да забрави как светът се бе завъртял пред очите му, а тялото му беше натежало, докато животът се отцеждаше от него!

— Беше есен — каза на глас. — Цялата земя под краката ни бе покрита с червени листа. Точно зад гърба ти, на хоризонта, между равната земя и буреносните облаци залязваше алено слънце... — той ясно го помнеше, макар да беше толкова отдавна, че вече не разбираше откъде е почерпил увереност, за да го стори.

Силата му беше увиснала в нищото! В онзи миг Ейла можеше да се пресегне и просто да му я отнеме! Защото я беше обичал и естествено, го беше признал!

— На глас! — напомни му навъсено Ейла.

Той се усмихна извинително и пак заговори:

— Ако бях сбъркал, ако се бях излъгал, ти без колебание щеше да я откраднеш. Ала ти не го стори...

Затова, когато Вълната беше настъпила, Ейла беше още човек, още беше смъртна. Една от малцината с желание да оцеляват и достатъчно жадни за живот души. Беше умирали и после се беше раждала, обичайки само него, Исен. Той също бе имал правото да я обича, както само смъртните умеят.

— О, Исен... — Ейла поклати разочаровано глава и той побърза да повтори последното:

— Както само смъртните умеят.

После, разбира се, след Вълната, всичко се промени. Онейро бяха мъдри. Любовта им се раждаше от импулса за размножаване, също като при хората. Ейла беше негова любима, беше и негова рожба, но след Краят любовта им просто нямаше смисъл. Между тях, както между всички Онейро, остана само привързаността. Нищо друго.

— Нищо друго... — изрече Ейла като ехо на мислите му.

Навлизаха в опасни води. Сега тя щеше да заговори за любовта. Щеше да човърка темата, да го разпитва — Исен вдигна качулката си и понечи да се изправи, но тя го хвана за наметалото.

— Мразя, когато бягаш.

— Ейла! — той изтръгна тънката материя от пръстите ѝ и скочи на крака. — Аз мразя, когато се държиш неразумно.

— Значи се дразним взаимно?

— Точно сега, да.

Тя го изгледа изпод вежди и в следващия момент стоеше пред лицето му. Косата и пелерината ѝ се развяха и я настигнаха миг по-късно.

— Какво те вълнува, Исен? За какво мислиш, когато си сам и не се ровиш в ума ми?

Гневът ѝ беше стихия — клоните се огъваха под тежестта му. Задуха поривист вятър, който подхвана наметалото на Исен и го разлюля в светлосиния въздух.

— За разлика от теб, аз не мисля само за себе си! — Исен се наведе до лицето ѝ, очите му блестяха. Поривът на неговият гняв се сблъска с нейния и се изви като вихрушка в небето.

Той се грижеше за всички тях, за Онейро! Пазеше я и опитваше да я контролира, защото и Тя беше Онейро! Не защото беше някогашната му любима жена!

— Нима? — Ейла вдигна язвително вежди, когато чу това в мислите му.

— Аз също търся, Ейла. Не се отказвам! Но не се забавлявам с това!

За разлика от Нея, която винаги отиваше твърде далеч, винаги беше твърде близо до хората. Беше обсебена от думите им, от песните им, от приказките им!

— Исен, ти дори не ги поглеждаш! Не ги познаваш! Хората са почти като нас!

Той притисна с длан устните ѝ. Гневът струеше от очите му, умът му бе пълен с недоумение:

Хората са заплаха! Те са диви, низши, безсърдечни създания! Те могат да ни унищожат!

Ейла се дръпна от пръстите му като от огън:

Ние сме били хора, Исен! Ти също си бил — проблесна в ума ѝ. Вятърът, който издуваше наметалата им стихна.

— Винаги ли си мислил така? — гласът ѝ беше тих като шепот даже в мислите ѝ.

Той се пресегна към рамото ѝ, но тя го отблъсна, издигна стена пред ума си. Исен пожела да я догони, за да я излъже, че — не, не бе мислил така, когато я беше срещнал. Но не направи нито крачка. Той също издигна стена, също скри мислите си.

— Ейла! — името ѝ само се откъсна от устните му.

Истината може и да не беше приятна, но и двамата я знаеха:

Онейро не трябваше да вярват на никого.

Прииска му се тя пак да е онова човешко момиче, за което неговите желания бяха по-важни от собствените ѝ. Потри лице и се изсмя на това — беше неразумно дори да го мисли.

Ейла ще тръгне на юг, въпреки предупреждението му. Щеше да потърси онова момче. Рийн. Беше чул как Забравената жена викаше името му.

Тъмното ѝ наметало се сля с цвета на гората. Пътуването им заедно беше приключило, поне за известно време. Исен погледна небето, пълно с предсказания за дребните хорските съдби. Търсеше, присвил очи, докато най-сетне не ги видя да светлеят, по-ярки от другите, току над ръба на хоризонта — няколко примигващи точкици-думи:

— Един ще умре — без да иска го промърмори.

Пресегна се към сънените умове наблизо и далеч, събра цялата Сила на волята си. Щеше да предпази Ейла. Щеше да направи онова, което най-добре умееше, щом тя не искаше да го послуша.

Обръч от черни талази се изтръгна от тялото му, загърнато с ветрееща се пелерина. Примката се разширяваше, растеше, устремена все по-далеч и по-далеч. С глух стон, като порив на вятъра, из долините на Белите планини премина вълна от мрак и се върна обратно. Беше докоснала хиляди умове по пътя си, преди да се свие като точица обратно в ръката му.

Исен изпрати едно лице и една мисъл. Заповяда:

— УБИЙ ГО!

Нямаше как светът да не се подчини.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Изгревът завари Джейдан при езерото. Той тъкмо вдигна пълната кофа с вода, когато забеляза засъхналата кръв по камъка.

А уж я беше почистил, всичката.

След смъртта на Ери целият бряг на езерото беше осеян с кървави пръски. Широка алена локва обграждаше тялото и стигаше чак до плискащата се вода. Макар педантично да бе заличил всички следи от убийството, въпреки че трябваше да влачи тежките ведра по два пъти на ден, до вчера Джейдан си бе наложил да налива вода само от ручея, който се вливаше в езерото. Струваше му се, че дълбоките води тук още пазят вкуса на кръвта на Ери.

Той вдигна камъка, потопи го и зачака водата да отмие засъхналото петно. После го остави наопаки, изля с въздишка ведрото и се запъти към ручея. Не знаеше чия кръв беше отмил току-що — на Рийн или на Ери. Беше сигурен, че когато в онази утрин им съобщи за убийството, Рийн беше ранен. Прикриваше раната с наметалото си, но Джейдан го познаваше твърде добре, за да бъде излъган.

Джейдан мислеше за Рийн, когато видя лицето му. Мислеше за единодушното решение на Карис, Брануен, Кай и Арне да не дадат подслон на детето, което щеше да се роди след по-малко от девет месеца.

— Не — беше отсякъл Карис. — Не може убиец и жертва да раснат като братя. Този път Рийн стигна твърде далеч.

Карис е прав, за него няма прошка — повтори си за кой ли вече път Джейд. Ала се тревожеше, че все-пак можеше да разбере момчето.

Ако те шестимата с Ери живееха примирени със съдбата си, то Рийн така и не бе успял да се примири. Той не чуваше отказите, заплахите, съветите на братята си. Щом Рийн пожелаеше нещо, щеше да намери начин да го получи. Като че ли само Джейдан виждаше това, докато Рийн растеше.

Мъжът си спомни черните му очи, които като въглени горяха на лицето му. Разветите му жълти коси приличаха на най-горещата част

на пламъка. Рийн беше огън, отвън и отвътре — помисли си Джейдан. — А те, собствените му братя, искаха да го угасят!

Стигна до пенливия ручей и подложи под струите първото ведро. Снеговете по хълмовете се топяха и потокът прииждаше буйно към селото. Наплиска лицето си и вдигна очи към господарската къща и ширналото се пред нея езеро.

За Ери имаше погребална клада, имаше и дом, който го очакваше да се завърне. Не и за Рийн — Джейд поклати глава. — Даже побития камък на Рийн, скрит до брега на морето, скоро трябваше да бъде заличен. Така бяха решили братята му, за тях Рийн Ерми вече не съществуваше.

„УБИЙ ГО“ — прошепна един глас в главата на Джейдан. Той застина. Второто ведро се беше препълнило и тежестта му го задърпа към черните води на езерото.

Ето ги пак очите на Рийн, като тлеещи огънчета! Ето ги виещите се, ярки като слънце коси! Жалостта в душата на Джейдан се сблъска с дивия подтик за мъст. „УБИЙ ГО“ съскаха мислите му.

— Рийн? — промърмори той и хукна обратно към къщата. Изпуснатото ведро издрънча по камъните и падна с плясък в дълбокото. Второто така и остана, забравено до ручея.

Страх и ликуване се блъскаха в гърдите му, докато тичаше като обезумял по мокрия бряг. Отдалеч видя как Карис излиза пред вратата на къщата. Арне тъкмо го приближаваше.

— Той е мъртъв, Карис! Видях го с очите си! — чу го да казва. Беше достатъчно близо, за да види почудата, изписана на лицата им.

— А аз му видях лицето, Арне! Съвсем същото като неговото — шепнеше възбудено Карис.

С три широки крачки Джейдан стигна до тях.

— Той падна в пропастта и повече не помръдна! Нямах да се върнем, ако не бяхме сигурни. Мъртъв е!

Арне и Карис се спогледаха. Джейдан дишаше тежко:

— Може да е друг, само да прилича на него? — предположи и той също толкова тихо.

Но това лице, по-познато му даже от неговото! Как можеше да го сбърка?

Откъм кедрите първо се зададе Кай, подире му по-бавно пристъпваше Брануен. Карис дръпна Арне и Джейдан в къщата, Кай се

затича след тях. Брануен влезе последен и затвори тежката врата.

Петимата насядаха на ниските пейки около масата. Лицата им бяха сериозни, телата напрегнати. Макар да устояваха на волята на Онейро, мъжете бяха впрегнали цялата сила на разума си, за да не се втурнат да търсят Рийн, извадили оръжия. Всеки един тръпнеше от усещането, че момчето се спотайва някъде близо, в селото.

— Не вярвам, че е Рийн. Той е мъртъв — заяви почти гневно Кай и погледна Арне за подкрепа.

— Нямаме тяло — обади се Джейдан, сякаш убеждаваше себе си. Кай кипна:

— Трябваше да слеза долу, за да го довлека дотук ли, Джейд? Щяхме да се пребием!

Джейдан го изгледа. Той всъщност смяташе, че трябваше да донесат тялото на Рийн и да го погребат. Никой не заслужаваше да бъде гложан от чакали и вълци, никой Ерми не заслужаваше костите му да бъдат пръснати от дивите зверове! Даже Рийн.

Брануен вдигна ръце, за да ги помири:

— Чакайте! Нека говорим спокойно.

Арне барабанеше по масата. Кай поклати глава.

— Някой от двамата видя ли го отблизо? — изгледа ги един по един Карис.

— Да! — заяви Кай.

— Не — смотолеви Арне.

Джейдан се усмихна криво.

— Той беше! Тичаше като него, освен това носеше неговите дрехи! Познавам движенията му, не съм глупак! Мога да го позная! — настояваше Кай.

Но в онази утрин Кай не беше отгатнал, че Рийн е ранен — мина през ума на Джейдан. — Защото, ако знаеше, щеше да го нападне. Щеше да скочи отгоре му и да го довърши още тук, пред прага на къщата.

— Възможно ли е да е оцелял?

— След такова падане? — проточи Арне.

Настъпи мълчание. Петимата силни, опитни мъже мислеха за дълбоката пропаст, към която Рийн бе полетял, при това улучен от отровна стрела. Отровата й първо парализираше, а после бавно убиваше, дори ако жертвата успееше да се измъкне от хайката.

— Чакахме, докато се стъмни съвсем! Гледахме го — даже не помръдна! Беше мъртъв! — проговори настоятелно Арне.

Джейдан мислеше за оглозгани кости и разкъсана плът. Мислеше за парчета жълто-кафяви дрехи, по които кръвта почти не личеше. Или пък винаги изглеждаха като напоени с кръв...

— Тогава кой е този в главата ми, братко? Кого Онейро искат да убия? — прошепна Карис.

Арне изрита пейката и скочи на крака:

— Явно наистина съм глупак!

— Всичко се случва... — Брануен го потупа по рамото.

— По-добре да проверим — промърмори си Джейдан.

— Джейдан, може нищо да не е останало от тялото!

Вълчи зъби и мечешки нокти наместо погребален огън. Леш за горските твари — Джейдан потърка очи, за да спре да си го представя.

— Все-пак, ще отида — каза им по-меко той.

Арне крачеше напред-назад зад гърба му.

— Ако не е бил мъртъв, с радост ще го убия за втори път! — възкликна седналия до него Кай и Джейдан се изхили:

— За пръв път доброволно ще изпълниш волята на Онейро, а, Кай?

Другите също се разсмяха, макар да не им беше весело.

— С удоволствие! — Кай се ухили зловещо.

— Това момче е дявол. Не трябваше да го изпускаме от очи — Арне още крачеше покрай тях и рошеше рижавите косми на брадата си.

Това момче е огън — каза си Джейд.

Отвън долетя писък. Братята Ерми се спогледаха. После вкупом изскочиха от къщата.

Ратаи тичаха към мястото на виковете. В ранното утро пред навеса за сено се гърчеше човешко тяло. До него конете цвилеха и се изправяха на задните си крака.

Джейдан хукна към мъжа, който беше вдигнал в ръцете си вила. Напреди всичките си сили, за да движи краката си колкото може по-бързо. Дръпна камшика от колана си и го завъртя в мощен удар. Жилавата кожа изжува над главата му и се впи в шията на нападателя. Твърде късно — вилата се беше забила наново в падналото момче. Всичко беше опръскано с кръв.

Арне припряно отвърза полуделите коне, които заплашваха да ги стъпчат, отведе ги по-далеч. Кай скочи върху мъжа с вилата. Брануен дотича и обърна момчето по гръб. Светлорусите му коси се разпиляха по сламата.

— Диле — изрече името му и погали изцапаното му лице. — Даже не приличаш на него.

Джейдан освободи камшика си и хукна към ратайските постройки. Хората прииждаха от всички страни. Кучетата виеха.

— Намери всички руси и тъмнооки! — изкрещя подире му Карис. Вече беше хванал едно хлапе и го буташе към господарската къща.

Джейдан разблъска крещящата тълпа, взирайки се в лицата на ратаите. Изреждаше имената им в ума си, опитваше да си припомни кой как изглежда. Карис вкара насила светлокосото момче в къщата, завърза ръцете му и залости задната врата. После се изпречи заплашително пред предната. Пусна кучетата да тичат свободни пред него.

Арне, Кай и Брануен също се смесиха с ратаите. Ритаха, удряха и завличаха в къщата всеки мъж, всяко момче, което даже бегло съвпадаше с описанието. Изтръгваха ги от ръцете на развилнелите се хора. С по-тъмни коси, със светли очи — братята не искаха да рискуват. Карис стрижеше до голо косите им. Натискаше ги безмилостно, когато не му се подчиняваха. Държеше ги разделени.

Ратаите крещяха, без да разбират какво става. Никога преди не бяха влизали в господарската къща! Никога господарите им не ги бяха връзвали!

Навън ридаеше женски глас:

— Диле! Диле! Синът ми! Детето ми!

Зората в Белите планини беше кървава. Триста трийсет и девет млади мъже с разпуснати руси коси и тъмни очи бяха убити. Бяха посечени от братята или от бащите си. Бяха отровени от майките си. Бяха задушени в постелите си от ръцете на любими жени. Бяха замеряни с камъни, бяха изгорени живи, бяха пребити до смърт.

Само в селцето с бездънното езеро и кедровата гора зверствата внезапно спряха. Слугите се бяха скупчили като стадо около оградения двор. Стояха с побелели лица и отпуснати длани, втренчени в къщата.

Карис стрижеше. Джейдан освободи първото момче и го изкара зад себе си на вратата. Полуделите хора го погледнаха. Една жена се затича насреща им. Джейдан извади ножа си, готов да я посече, ако нападне хлапето. Кръвта щеше да задържи поне за малко останалите.

— Ладе! Момчето ми! Какво ти е? — изплака тя и прегърна сина си.

Джейдан се поотпусна. Ладе беше спасен.

Арне изведе второ момче. Никой не нападна и него.

— Само една жертва — обади се Брануен отвътре. Белите му коси лепнеха по челото от пот.

— Трябваше да се сетим по-рано — поклати глава Кай, загледан в плачещите над мъртвия Диле слугини.

Остриганите ратаи прегръщаха близките си и бързаха да се махнат от господарския двор. Те опипваха голите си глави и спираха до убитото момче, чиито руси къдри лежаха в калта. Тази вечер в езерото пак щеше да гори погребална клада.

— Трябва да разберем дали става въпрос за Рийн — Джейдан сложи длан върху рамото на Кай. — Ти остани тук, Кай. Всичко може да се случи.

Арне гледаше в земята.

— Не искаме още мъртъвци, нали? — добави Карис.

Кай кимна. Обърна им гръб и изрита вратата на къщата след себе си.

— Бих искал да знам какво, мътните да го отнесат, е направил — промърмори Арне.

— Какво? — попита Джейдан.

Карис също вдигна очи:

— Да! Какво е направил, за да поискат Онейро смъртта му?

Братята добре познаваха усещането за чуждата воля в главата си. Бяха я посрещали, бяха ѝ се опълчвали през целия си живот. Понякога Онейро си играеха и с повече от един ум — по време на набези на племена или смъртоносни епидемии — ала това беше рядкост. Не беше се случвало вече петдесетина лета.

Защо Онейро бяха по петите на Рийн? Как Рийн си бе навлякъл гнева им?

— Да, наистина — чак сега Джейдан проумяваше, че щом Рийн не беше успял да се държи като един от тях, наистина трябваше да

бъде убит.

По гръбнака му пропълзя хлад, когато помисли за деветте къщи, пръснати далеч една от друга — от замръзналите земи далеч на север, чак до изумрудените морета на юг. Представи си зидовете на къщите почернели и сринати до земята, а мъжете им мъртви. Родът Ерми лесно можеше да бъде прекъснат, ако нямаше кой да издири и да възпита наново родените. Ако Онейро узнаеха, че родът още го има.

После Джейдан си представи какво щеше да стане, ако той и братята му не бяха тук, в селото. Те знаеха какво да сторят, да спасят хората си, ала бяха единствените. В онази кървава сутрин триста трийсет и осем други млади мъже, живеещи в околните селца или малки, самотни стопанства, бяха намерили смъртта си. Бяха застигнати от участта си заради едно непознато лице — лицето на момче, клело се да ги пази. Те бяха посечени. Бяха отровени. Бяха задушени в постелите си. Бяха замеряни с камъни, изгорени живи, пребити до смърт. Други, в по-далечни места оцеляха, ала смъртта вървеше по петите им, заедно с волята на Исен.

На втория ден загинаха още сто и тринайсет мъже — убити по близките пътища странници, търговци, просяци, воини. С прерязани гърла и изцъклени очи те останаха да лежат в локви кръв, като храна за глутниците. Плачът на осиротели деца, на потънали в скръб бащи и майки огласи Белите планини. Реките грейнаха от погребални клади. Миришеше на смърт.

На третия ден Исен се смили. Изпрати име — името на Рийн — и зверствата най-сетне спряха. Селата по пътя му си отдъхнаха, хората се успокоиха.

Не и братята Ерми. Джейдан и Арне вече знаеха, че няма да намерят тялото на Рийн в пропастта, пред която стояха. Само жълтите дрехи на момчето бяха там — потъмнели от влагата, почти скрити от наносите на реката. Двамата слизаха цял ден по хлъзгавите скали, за да ги достигнат. Намериха наметалото му — съдрано на няколко места. Намериха и парчета от дебелия вълнен шал на Рийн. Тяло нямаше, нямаше и останки.

Арне клатеше глава, сякаш не искаше да повярва. Джейдан се усмихваше тъжно. Той харесваше предизвикателствата, харесваше и Рийн. Само той бе гласувал против, когато братята му отсъждаха

смъртта на момчето. После нарочно ги беше забавил, за да му даде преднина.

Дали не беше направил фатална грешка? Този път самите богове бяха по петите на Рийн — надяваше се момчето да не повлече към смъртта и целия род на Ерми.

— Джейд, да минем на връщане през камъка до Гент — Арне искаше да оставят съобщение за другите домове на Ерми.

Джейдан знаеше, че е прав, но все-пак попита:

— Мислиш ли, че е нужно?

— Виж какво стана при нас. Това момче е опасно.

— Както кажеш, Арне. Както кажеш...

Джейдан сви рамене и последва Арне по обиколната пътека, надолу по плитчините на разлялата се река. Бродът вървеше на юг и на запад, заобикаляше възвишенията и излизаше чак от другата страна на хълмовете, при побития камък на Гент. Трябваше им цял ден, за да стигнат до него.

Никой от братята не знаеше къде точно се намират всичките домове на Ерми, като още една предпазна мярка. Дано да беше достатъчно, за да ги спаси от гнева на Онейро.

Арне внимателно постави знаците около камъка: клонът от бреза, каквато не растеше наблизко, целеше не само да привлече вниманието на други Ерми. Този вид дърво се оставяше само при голяма опасност. Белият речен пясък, пръснат на широки вълни, говореше за бягство без ясна посока. Върхът на стрела, затъкнат незабележимо под основата на камъка, сочеше дърветата, по които братята им да търсят посланието. Стрелата беше бяла, от дялана кост и те никога досега не бяха оставяли такава — означаваше намесата на Онейро.

Джейдан изряза малка руна в кората на отсрещното дърво, после се придвижи към следващото, израснало на крачки зад него. Навлизахше навътре и навътре в гъстата гора, докато изписваше отзад-напред посланието до братята си:

Рийн Ерми не е един от нас.

Скоро издълбаните думи щяха да стигнат до всички домове на Ерми, не само до най-близкия. Ястреби щяха да литнат, за да отнесат вестта отвъд планините. Други мъжки ръце щяха да я повторят в

дърветата на непознати гори. Мъжете Ерми до един щяха да тръгнат по следите на момчето.

...Брат с брата ще враждува. Баща със син ще воюва. И небесата ще са алени от кръв... — прозвуча познатата песен в мислите на Джейдан.

Десетките стари белези по стволовете на кедрите, които се извисяваха около побития камък, вече почти бяха изчезнали. Кората на тези дървета нарастваше и след време скриваше издайническите думи на рода Ерми. Там имаше стари вести за смърт и за раждания. Едва личаха отдавнашни предупреждения, зовове за помощ или за среднощни срещи — избледняващи части от вековна история. От пресните резки под острието на Джейдан веднага изби смола, сякаш дърветата кървяха. Сякаш кедрите можеха да плачат.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Рийн беше чул думите на Исен, заставящи го да убива. Беше видял лицето в мислите си. Ала не го позна.

Канарата се търкулна от отвесната скала и шумът го накара да погледне нагоре. Щом срещна погледа му, надвесената от високото фигура ритна втори камък. Рийн отскочи и приклекна, сви се в подножието на свлачището с ръце, обгръщащи главата му. Натрошените скали заваляха като гигантска градушка, по калдъръмения път се вдигна стена от прахоляк. Прахът напълни устата му и задразни очите, а откъм височината проехтя мъжки глас:

— Хвърляй! Давай, Грау, ще се измъкне!

Камъните улучиха лакътя и раменете му, един го повали на колене, когато го блъсна в тила. Рийн се долепи плътно към скалите.

— Умри, изчадие! — треперлив женски писък разцепи въздуха.

Рийн вдигна дебелия чул като щит и изтича към другата страна на пътя. Взря се над облака прах към нападателите. Бяха трима мъже в сивеещи дрипи и някаква стара жена. Не бяха достатъчно силни, за да запратят по-едриите камъни чак до него, затова сега хвърляха по-дребни.

Момчето се засили и хукна насреща им по урвата. Отметна чула в движение и го размаха пред себе си, за да разчисти пътя си от летящи отломки. Тичаше леко, на пръсти, а земята се свличаше под краката му. Вкара ножа си на два пъти в ронливата пръст между камъните, колкото да има опора, докато се катереше. Тръсна чула в лицето на надвесения мъж, заби острието право в стъпалото му и изскочи на височината.

Доста преди умът му да го осъзнае, ушите му различиха свистенето на приближаващо оръжие. Когато се биеше, Рийн спираше да мисли. Водеха го инстинктите му на ловец. Лявата му ръка издърпа ножа от крещящия човек пред него, дясната сграбчи дрехата му. Рийн използва мъжа за опора, за да се отмести от края на урвата. От силата му онзи залитна, а приближаващото оръжие попадна право в тялото му, което се запремята към пътя.

Стъписаният втори нападател отпусна само за миг дебелия прът и погледна надолу. Сгрещи. Рийн се стрелна зад гърба му. С две точни движения преряза сухожилията на коленете му, после и на дясната му ръка. Човекът изрева от изненада, последва го писъкът на жената:

— Грау! Грау!

Явно Грау беше момчето, което се носеше насреща му с брадва в ръце — беше единственото, което проблесна в главата на Рийн. Обездвиженият мъж се опитваше да лази и той изрита по-далеч оръжието му. Повдигна ножа си, за да привлече вниманието на хлапето и докато то се приближаваше, се хвърли към него и тръсна чула като щит, за да го зашемети. Следващото му движение го подкоси и естествено, момчето залитна. Рийн го очакваше, удари силно два пъти с дръжката на ножа долу, в извивката на гърба. Хлапето рухна, стенойки от непоносимата болка, която беше стегнала тялото му.

Старицата сипеше клетви, Рийн едва сега я чу. Изгледа мършавото ѝ телце и за един миг стигна до нея. Не изтръгна ножа от ръката ѝ, само хвана наметката ѝ и бабката се завъртя като вретено, преди да се строполи в пашкул от дрипи. Беззъбите ѝ уста пръскаха слюнки и проклетия:

— Костите ти на прах да станат! Кръвта ти да попие в калта! Очите ти гарвани да изкълват! Умри!

Недалеч момчето на име Грау стенеше и скърцаше със зъби, Рийн знаеше как обездвижва болката от подобен удар. Падналият на пътя мъж не беше помръднал, а другият трескаво се опитваше да се изправи, докопал пръта в лявата си ръка. Нямаше да успее.

— Рийн! — изсъска жената. — Умри, Рийн!

Кръвта блъскаше в ушите му, но той ясно чу думите ѝ. Бяха същите като тези в главата му, сякаш произнесени от собствения му глас. Пак видя лицето в мислите си, пак се появиха тъмните като пепел очи.

Беше третият ден, Исен най-сетне се беше смилил над невинните. Беше изпратил име.

Рийн се олюля и едва не се подхлъзна към урвата. Отскочи, огледа се на всички страни. Усещаше животинската злоба в погледа на бабичката, на лазещия мъж, на момчето на име Грау. Своята собствена злоба!

По гръбнака му пролазиха тръпки, защото най-сетне позна лицето си, най-сетне разбра:

Онейро искаха него, неговата смърт, сякаш не бяха му отнели всичко най-свидно! Сякаш братята Ерми не му бяха достатъчни!

Спомни си мъртвите тела, които беше видял предните дни на пътя — цели четири. Изобщо не се беше досетил. Само се беше огледал и бе изтичал до първия труп. Очите му се бяха спрели на русолявите коси, на голобрадото лице и нещо диво в душата му беше трепнало. Не беше изпитал жалост — спомни си — само подтик да скочи отгоре му и да стисне шията му със силните си ръце.

Била е волята на Онейро!

Рийн осъзна, че тича. Краката му го носеха като чужди, дъхът свистеше в гърдите му:

Била е волята на Онейро...

Била е волята на Онейро...

Спря се, дишайки шумно. Виеше му се свят. Стискаше ножа и напрягаше слух за приближаващи го стъпки, а пред очите му се разгръщаше безкрайна равнина.

Мръкваше. Рийн беше стигнал подножието на Белите планини. Дори не помнеше как.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Острига косата си почти до голо и промени посоката, по която вървеше. Тръгна на изток, не на юг. Селата станаха повече, все по-нагъсто и беше по-трудно да ги избягва. Рийн никога не беше идвал по тези места. От южната страна на планината имаше друг дом на Ерми и други негови братя обикаляха горите и пазеха хората.

Предпочиташе да се движи нощем, така беше по-вероятно да се натъкне на някой Онейро. Денем си позволяваше да дреме в клоните на боровите или в храстите на някой хълм. Вслушваше се в гласовете на птиците, в шумовете от промъкващи се животни и отбелязваше всяка промяна, всеки тревожен звук. Лесно щеше да се спаси от набезите на полуделите хора, но обучените му братя знаеха как да печелят битките си.

Видя жълтите им дрехи отдалеч — двама ездачи бавно обхождаха платото. Знаеше имената им — Баин и Ромен. Бяха тихи, даже на гърбовете на тежките си коне. Копитата нарочно не бяха подковани. Мъжете яздеха без пелерини, дрехите им бяха привързани с тънки кожени ленти плътно към ръцете и краката, за да не издават никакъв шум. Носеха камшици и колчани с гъвкави, остри стрели — отровни, тихи оръжия, жълти като дрехите и конете им.

Търсеха него.

Рийн гледаше знаците от преминаването си, които уж беше заличил. Камъче, бутнато от леглото му в меката пръст, прекършена съчка, отпечатък от стъпка. Стомахът му изкъркори и той притвори очи:

Ако го намереха, с него беше свършено.

Баин погледна право към прикритието му, Ромен изви глава, сякаш го беше чул. Рийн се беше втренчил в тях, когато отекна — съвсем ясен шум от счупена клонка, някъде зад гърба му.

Заповяда си да не мърда. Не можеше да си позволи да се движи, не можеше да обърне глава натам! Баин и Ромен се разделиха, но и двамата тръгнаха по посока на звука.

Обграждаха го. Един отзад, когото не можеше да види, двамата ездачи отстрани. Ако сега се появеше и четвърти...

Дребно хлапе с жълти дрехи се прокрадна като сянка насреща му и всички мускули в тялото на Рийн се напрягнаха. Само един импулс го делеше от паническия бяг, в който щеше да се втурне.

Чакай. Стой. Чакай — заповтаря си като мантра.

Нямаше птичи песни, нямаше други шумове. Само копитата на конете им се отпечатваха в меката почва. Рийн слушаше лепнещия звук от двете си страни и гледаше жълтата сянка между дърветата.

Всеки миг Ерми щяха да нападнат. Знаеха къде се е скрил.

Стрелите им бяха точни и смъртоносни, а конете им бързи, лесно щяха да го настигнат в рехавата гора. Без оръжие и сам срещу поне четирима, той не можеше да си позволи схватка. Затова чакаше. Имаше на своя страна само инстинктите и ума си. Досега те не го бяха предавали.

Зад гърба му пак се чу приглушения шум, приличаше на свличане на камък. Конете сякаш се отдалечаваха, не се бяха спрели. Четвъртият Ерми се показва значително по-близо и името му изплува в паметта на момчето:

Сен. Веднъж се бяха упражнявали в бой с брадви. Беше ловък, силен противник, но беше и твърде самоуверен, омаловажаваше уменията на съперника си.

Рийн реши, че ако Сен е сам пред него, може да рискува. Клечейки, застана на пети, напрягна тялото си за скок. Зачака Сен да го приближи и заоглежда оръжията му. Имаше камшик, къс нож и няколко бойни халки.

Е, той също имаше нож — Рийн започна да брои стъпките на момчето, вдигна две камъчета от земята...

Сен вдигна глава и затича подир ездачите. Измежду дърветата изскочи още една дребна, жилеста фигура и накара Рийн да застине на място:

Ето че едва не сгреши, сам щеше да се хвърли в ръцете им! — прокрадващите се стъпки на този Ерми също заглъхнаха зад гърба му, но момчето още не смееше да помръдне. — Той също ги беше подценил, а...

— Рийн — прошепна някой в ухото му.

Само нечовешката сила на онзи, който стоеше до него, му попречи да изхвъркне от храстите. Чуждите ръце го притиснаха, познатият шепот го вцепени:

— Приятел. Приятел.

Докато пръстите му стискаха ножа, устата му се отвори:

— Агот.

Чак след това фокусира лицето му, почти опряно в неговото. Чак след това се зачуди откъде му бяха познати този глас, това име и това лице.

Момчето му се хилеше. Стискаше го отчасти в обездвижваща хватка, отчасти в прегръдка, с която можеше да го задуши.

— Чакай — каза Агот само с устни. — Чакай, хлапе.

Измежду черните стволоче се отдели още един жълт силует. Чак тогава ръцете на Агот го пуснаха:

— Последният — каза той право в ухото на Рийн.

После Агот се изправи, размаха ръце и сякаш полетя надолу по платото. Естествено, мъжът Ерми го последва и краката им вдигнаха толкова шум, че Рийн без колебание също изскочи от прикритието си. Кой знае защо беше убеден, че Агот нямаше нужда от помощта му, за да се измъкне от хайката.

Агот не е Ерми, не е Онейро — въртеше се хаотично в главата му. — Агот е нещо друго... Агот е приятел.

Рийн напипа глинената плочка, затъкната под връзките на колана си и продължи да тича — тихо като вятъра и бързо като точна стрела.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Пред малката вдлъбнатина в скалата се сипеше непрестанен дъждец и барабанеше в краката му. Рийн не беше запалил огън, клечеше увит в чула и отпорваше къдрите от мократа си риза. От тях изплете здраво въже, за което върза три обли камъка.

Още по светло изпробва новото си оръжие. Уби два заека и една лисица. Гладът и безсънието го правеха неблагоприятен, съзнаваше го. Чудеше се дали не се бе скрил твърде умело, или пък постоянният дъжд беше измил следите му — Агот така и не го беше догонил.

Изсмя се на себе си: „твърде умело“ не съществуваше като възможност. Не трябваше да го забравя! Не биваше да омаловажава преследвачите си!

На сутринта дъждът най-сетне престана. Макар да примираше от глад, чак когато стигна до някаква широка река, момчето одра набързо животните и опъна кожата им върху рамки от клони. Изяде сурово месото на по-дребния заек, останалото закачи на две дълги пръчки и веднага, щом заличи следите от престоя си, тръгна по течението на реката. Трябваше му брод, за да я пресече.

Бреговете бяха осеяни с минзухари, в долината малобройните дървета бяха цъфнали. По водата се блъскаха парчета лед, твърде малки и нестабилни, за да посмее да претича отсреща. Сянката му пълзеше по пясъка. Беше дълга цели две стъпки, когато видя моста насреща си. Широк, с подпори във водата, на него можеха да се разминат две коли. А около моста беше най-голямото скупчване на къщи, което някога беше виждал.

Той огледа с безпокойство пейзажа. Можеше да заобиколи — да преброди студената река още тук, макар да беше сигурен, че ще го повлече към селото. Можеше да свърне и към подножието на планината, но разораните полета стигаха чак до хълмовете. Там също имаше хора.

Рийн уморено закрачи към моста. Все някога трябваше да провери колко голяма е опасността. Имаше чувството, че десетки чифтове очи се впериха в него, когато стъпи на широкия мегдан,

ограден от занаятчийски работилници. Вдигна чула така, че да крие лицето му и продължи да върви.

Потънали в пот ковачи блъскаха по нагорещено желязо и за късмет бяха твърде заети, за да го погледнат. Пред дюкяните им цвилеха коне и той закопня да скочи на гърбовете им. Отсрещната страна на мегдана явно беше отредена за кожарите и сарачите, там скъпата им стока бе изложена на сянка. Кании, меки плащове, здрави ботуши, камшици — всичко, от което Рийн имаше нужда. По-навътре, където калта беше станала червена от кръвта на животните, видя да работят касapi. Острите им ножове блестяха на слънцето.

Момчето не ги приближи. Устата му се пълнеха със слюнка от мириса на прясно изпечени хлябове, докато крачеше покрай сергиите с изсушена риба, лански ябълки и глави лук. Чувалите бяха пълни догоре с трахана, гърнетата — с мед и масло, а хората наоколо подвикваха, хвалеха стоката си. Девойки в избелели безформени рокли и грамадни кошници се блъскаха из навалищата. Сърцето му подскочи, когато една от тях — светлокоса и дребничка — закачи рамото му. Ръцете му едва не се протегнаха към нея.

Рийн бързо се отдалечи — не само заради опасността някой да го зърне. Не искаше да развали илюзията, че рамото на Лиля току-що беше докоснало неговото.

Странноприемницата предвидливо бе построена по-далеч от разливащите се брегове на реката, вратата ѝ беше дебела, вградена в зид от изпечена кал. Отпред бяха вързани четири мулета и един дребен кон, а между разпрегнатите коли някакво хлапе ръфаше комат хляб. Хлапето го зяпна, когато Рийн бутна вратата. В такова богато село само тук имаше шанс да продаде бързо дивеча си.

Отвътре помещението беше ниско и миришеше на гранясала лой. Една дебела жена се промушваше с учудваща грация между масите, понесла паници, от които се виеше пара. В огнището нямаше огън.

Съдържателят се облегна на тезгяха и присви очи към момчето на прага. Рийн се поколеба, после смъкна дебелия чул от главата си:

— Добра среща — каза с най-твърдия глас, на който беше способен.

Съдържателят го изгледа от глава до пети, но не проговори. Явно Рийн не му приличаше на човек, който има какво да похарчи. Момчето вдигна месото, закачено за пръчките:

— Имам малко дивеч за размяна. Ще ми дадете ли подслон и храна за това?

Съдържателят презрително изсумтя. Беше върлинест и напълно плешив, единствено над очите му стърчаха рунтави вежди. Затова пък дебелината жена претича покрай масите и посегна към пръчките с месо.

— Заек и лисица. Прясно е — обърна се Рийн към нея и огледа незабелязано стаята. Нямаше мъже в жълти дрехи.

Жената опипа одраните животни, помириса кръвта по пръстите си и чак тогава обърна внимание на лицето му. Изражението ѝ мигом се промени:

— Как е името ти, момче?

Рийн беше нащрек. Поклони ѝ се лекичко. Кльощавият мъж се беше привел зад тезгяха, сякаш държеше брадва или нож, но се колебаеше дали да ги използва.

— Ери, госпожо. Името ми е Ери — Рийн напипа острието, затъкнато в дрехите му под чула. — Ида отдалеч, чак от Гент.

Съдържателят видимо се отпусна. Чу се лекият звън от оръжието, което беше оставил. Жената го преценяваше още миг, после на подпухналото ѝ лице се разля фалшива усмивка:

— Е, Ери от Гент, добре си дошъл. Можеш да останеш тази нощ, с обед и вечеря. Ще спиш тук, стаите са заети — продължи тя делово. — Ако решиш да нацепиш дърва, ще ти дам да си стоплиш вода, за да се изкъпеш.

Рийн ѝ се усмихна — беше пладнешки обир.

— Благодаря, стопанке. Ще се съглася с радост, ако ти се намери ненужен кат дрехи, за да сменя тези на гърба си. — Той посочи към впитите, окаляни панталони.

Дебеланата изхихика като девойка и го огледа алчно от глава до пети:

— Може и да се намерят. Но ще ми оставиш и кожата — тя ги попипа с пухкавата си длан.

— Ако ми намериш топъл плащ, ще ти ги дам — Рийн искаше да си направи ботуши от кожата, но в гората имаше още много зайци.

Жената избърса ръце в престилката си:

— Ела с мен отзад — масивното ѝ тяло се заотдалечава.

Насядалите хора ги зяпаха, докато минаваха край тях. Но не крещяха, не скачаха от местата си и не посягаха към оръжията. После

жената дръпна една завеса и вмъкна Рийн в претъпкано с чували и гърнета килерче.

На гвоздеи по стените висяха всякакви дрехи. Повечето бяха дрипави, но се намираха и по-запазени. Рийн ѝ подаде кожата, пусна на пода дебелия чул и започна да избира. Държеше едната си ръка близо до ножа и не изпускаше дебеланата от очи.

Най-сетне намери, каквото търсеше — широко вълнено наметало, което някога трябва да е било черно, а сега само сивееше, но отвътре имаше пришити джобове. Качулката и част от горната му част беше двойна, с добавена изтъркана кожа, която щеше да го пази и от студ, и от дъжд. Той намери риза и панталон, каквито беше свикнал да носи — нито твърде тесни, нито широки. Платът беше изтънял, но чист и без дупки по него.

— Е, покажи ми сега дървата, които искаш да ти нацепя — Рийн сви дрехите на вързоп и ѝ се усмихна.

Дебеланата явно не се впечатли от усмивката му, въртна се и го поведе към задния двор. Докато излизаха, съдържателят пак го следеше с очи:

— Приличаш ми на някого, Ери. Да си идвал и друг път по тези места?

— Баща ми е търговец. Идвали сме — проточи момчето.

— Как е името на баща ти?

Жената с любопитство се спря на вратата. От петте заети маси насядалите извърнаха глави.

— Джейдан — нито едно мускулче по лицето на Рийн не трепна. — Името му е Джейдан. Познаваш ли го?

— Не — отговори замислено съдържателят, а Рийн побърза да излезе.

Дървата бяха огромна купчина, стигаха чак до брадичката му. Отне му целия следобед и повечето му сили, за да ги насече. През това време любопитното хлапе клечеше до ъгъла на странноприемницата и не откъсваше поглед от него. Рийн се чувстваше далеч по-спокоен с острата брадва в ръцете си.

Дебелата жена — името ѝ беше Клара — му позволи да напълни с гореща вода дървеното корито зад кръчмата. Рийн се отпусна блажено и остана потопен във водата, докато тя не изстина съвсем. Чак когато звездите изгряха, момчето навлеche новите дрехи и се върна в

опушената обща стая. Седна гърбом към стената и загреба гъстата яхния, която димеше на масата. Огледа се по навик: хлапето се беше промъкнало до огнището и пак го зяпаше.

Рийн разчупи хляба, потопа го в яхнията и подмами един шарен котарак в краката си. Пусна скришом залъка и зачака животното да го изяде. Дебелата стопанка обикаляше и доливаше ейл или вода на пътниците. Разменяше хапливи забележки с подпийналите мъже, но все поглеждаше към неговата маса.

Котаракът изгълта залъка и замаяка за още. Рийн с облекчение вдигна лъжицата към устата си — храната не беше отровена. Не беше и особено вкусна, но поне беше топла и достатъчна, за да се нахрани. Клара наля чаша вода от запотената кана, приближи се да я остави до Рийн. Момчето бързо се наведе и застана така, че да не привлича ненужно внимание. Не искаше никой да го заговаря, не търсеше компания. Тази нощ най-сетне щеше да се наспи — обеща си той и отпи от водата.

Веднага я изплю. Ала беше усетил непривичния вкус твърде късно.

Момчето хукна право към вратата — трябваше да повърне, да изкара от стомаха си няколкото глътки, които беше изпил! Котаракът изсъска и се изви на дъга. Отсреща съдържателят вече препречваше пътя му. Момчето сви дланите си в юмруци и се приготви да го удари.

— Рийн! — долетя иззад тезгяха гласът на Клара.

Той инстинктивно се обърна.

— Дръжте го! — изкрещя панически съдържателят и заразмахва ръце като вятърна мелница.

Мъжете наскачаха. Рийн изрита първия, който посегна да го хване. Издърпа ножа от пояса си и го завъртя в широк, разсичащ жест. Чу стон, ругатни. Вдигна пейката със свободната си ръка и помете двама внезапно изтрезнели мъже от най-близката до вратата маса.

Клара крещеше и размахваше почернелия ръжен. Съдържателят го изтръгна от ръцете ѝ и се завтече към Рийн. Момчето приклезна, за да избегне удара, после отскочи и се завъртя на мишци около дървената подпора. Изрита плешивия и още един, който беше успял да извади ножа си.

Покрай ухото му изсвистя брадва и отцепи трески от подпората. Рийн се наведе, преди друг да я беше докопал. Стаята пред очите му се

завъртя.

Отровата беше бърза!

Момчето затича към изхода, удряше с тъпия край на брадвата всеки, който му се изпречеше. Чу изхрущяването на кости, още викове, още ругатни. Най-сетне дръпна вратата.

— Ти ще умреш! Ще умреш! — сред звъна на строшени паници и чаши се извисяваше злорадият тембър на Клара.

Рийн падна на колене и бръкна с пръсти в гърлото си. Главата му се мотаеше. Повърна, но знаеше че е късно. Отровата беше във вените му.

Остра болка проряза стомаха му и той изкрещя. Агонията му бе посрещната от втора вълна триумфален смях. Подпря се на една страна, ръцете му не го държаха. Зад гърба му долетя злобния кикот на дебеланата и той вече съжаляваше, че не я беше посякъл.

Пред очите му причерняваше. Езикът му беше набъбнал. Изтърва брадвата с ясното съзнание, че сега ще дойдат и ще го довършат.

— ТИШИНА! — заповяда някой в главата му и момчето стисна зъби, заглуши стенанието, което устните му оформяха. Гласовете зад гърба му пресекнаха.

Рийн вдигна немощно очи. Тъмна, плътно загърната в наметало фигура стоеше насреща му. Светлината от отворената врата стигаше почти до лицето ѝ, над което се ветрееше качулка, подобна на дим. Фигурата тръгна нехайно напред, към момчето.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Всичко потъна в мрак, когато вратата на кръчмата се затръшна. Шумът приближаваше. По вените на Рийн пълзеше болезнена тежест. Отровата вдървяваше крайниците му, затова пък подсили десетократно чувствителността на тялото му. Момчето не смееше да помръдне, само гърдите му се повдигаха едва-едва.

Фигурата приклепна до Рийн. В непрогледния мрак на площада той нямаше сили да вдигне очи към лицето ѝ.

— Момче — каза Ейла.

В гласа ѝ се долавяше любопитство. Единствено любопитство.

Рийн задиша учестено и по устните му изби пяна. Беше ужасен от съзнаването, че този път наистина ще умре.

— СТАНИ! — заповяда жената Онейро.

Момчето напрегна мускули и хиляди остри ръбове задраскаха по плътта му, сякаш беше направен от крехък, трошащ се от усилието му кристал. В устата му нахлу гореща кръв и го задави, опари устните му, а после закапа в калта.

— Момче — каза строго Ейла. — Стани.

Той умираше, тя не го ли разбираше? — Рийн извъртя лице в калта, сякаш искаше да се зарови, за да се скрие от нея.

— Не умираш. СТАНИ! — прокълтя гласа ѝ в главата му.

Твърдението го обърка. Като че ли малка част от замайването се изпари. Рийн осъзна, че се подпира на лакти, макар и на педя от земята.

— Не умираш, момче. Вярвай ми — Ейла отстъпи подмамващо. — СТАНИ!

Тялото му като марионетка прегъна колене, избута се на ръце и неестествено приклепна. После се вдигна на крака с олюляване.

— Отровен съм... — прошепна ѝ Рийн.

— Не, момче! Щом казвам, не си!

Изви се вятър. Рийн се поклащаше вяло насреща ѝ, борейки се със собствената си тежест.

— НЕ УМИРАШ — заяви за трети път Ейла.

Тя хвана ръката му и го дръпна след себе си. Краката му задържаха в калта, после оставиха мокри следи по паважа на моста.

— БЯГАЙ! — нареди гласа ѝ в главата му и сякаш по глезените го удари камшик. Чак тогава Рийн осъзна, че острите ръбове в плътта му вече не драскаха.

Ейла като хала прекосяваше разораните ниви, а стъпалата ѝ едва докосваха земята. Вятър издуваше дрехите им като платна, селото оставаше далеч зад тях. Усещаше се по вкуса на въздуха, вече не миришеше на вкиснато и дим, само на мокра пръст.

Рийн държеше очите си широко отворени. На фона на ярките звезди двамата сякаш стояха на място, ала жуженето от подминатите внезапно дървета, воят на вълците, който в един миг звучеше отпред, а в следващия беше зад гърбовете им, присветващите като линии огньовете в нощта — те бяха свидетелство колко бързо се движеха. Тежестта в крайниците му, замайването и гаденето съвсем бяха изчезнали. Отпуснато в жилавата длан на вятъра, тялото му повтаряше движенията на Ейла.

Вятърът засвистя отдолу нагоре край лицето му. Падаха. Единствената опора в безтегловността беше меката длан на жената Онейро.

Замириса на сира, а въздухът сякаш натежа, стана осезателно плътен и топъл. После жегата го блъсна в краката и Рийн инстинктивно затаи дъх, докато горещата вода го поглъщаше.

Шшшшшш — само този звук. Усети как Ейла го хвана за китката. Другата ѝ длан обгърна талията му, а косите ѝ като водорасли се разпиляваха от течението. Въпреки тежестта на водата, въпреки че даже не усещаше натиска на ръцете ѝ, тялото му се понесе към повърхността. Шшшшшшшш — шумеше водата в ушите му, преди да се превърне в плясък на езеро. По лицето му пъплеше пара. Момчето размърда крака, за да се задържи на повърхността и Ейла го пусна. Дългото ѝ наметало се разпери след нея.

Не беше направено от дим, не беше и от плат.

Рийн опита да я настигне, заплува по-бързо. Плясъкът се беше променил, водата сякаш се удряше в скали. След малко пръстите му ги докоснаха — бяха хлъзгави, когато се вкопчи в стърчащите ръбове и се издърпа на сушата.

— Момче.

Без да мисли, Рийн се извърна и протегна ръката си. След няколко дълги мига пръстите на Ейла се сплетоха в неговите и тя изскочи от водата. Беше лека като перце, ала на скалата нямаше място за двама. Момчето облегна гръб на хлъзгавите камъни и я притисна към себе си, за да не паднат обратно.

Беше нощ, Рийн не виждаше лицето ѝ. На допир тялото ѝ беше топло и човешко. Силно и в същото време така ефирно в ръцете му.

Пръстите му попипаха странната материя на дрехата ѝ и плащът ѝ се залюля, уви се в краката му. Раменете ѝ се допряха в гърдите му, извивките ѝ точно паснаха на неговите. Ръцете ѝ се облегнаха точно там, където някога Лиля бе сложила нейните.

Сякаш горещата пара стана на сняг, сякаш косите ѝ бяха светли и свилени. Рийн се вкопчи в топлото момичешко тяло, зарови лице във врата ѝ. Вдиша мириса ѝ:

Само малко щеше да постои така, само малко. После щеше да си тръгне.

Смехът на Ейла отекна в пропастта над езерото.

Това не беше Лиля!

Рийн я пусна и понечи да се закатери по камъните.

— Тук е топло. Остани тук, момче — в гласа ѝ пак се прокрадна заповед, но не така непреодолима, както преди.

Той се издърпа на по-горния камък. Опитваше да надникне през валмата от пара, разтреперан от гняв.

— Няма бряг. Ако имаше, щеше да има и село — обади се Ейла.
— Няма никого тук.

Не биваше да пропилява шанса си! Едва ли щеше да има втора такава възможност!

— Тук ли... живееш? — попита момчето, заповядвайки си да се успокои.

Жената не трябваше да долови омразата му.

— Коя си ти?

Ейла отново не отговори, сякаш изобщо не беше чула въпросите му.

Рийн скръцна със зъби и се заизкачва по стръмните камъни. Подалеч от Силата ѝ и от илюзията за Лиля беше по-лесно да се контролира.

— Остани сам — долетя гласът ѝ, отразен като в пещера.

Рийн чу шума от развятото ѝ наметало, после шепота ѝ току до ухото си:

— Остани сам, момче.

— Какво искаш от мен? — попита я импулсивно.

И какво беше сторил, че една от Онейро да пожелае да му помогне?

Всъщност, помагаше ли му?

— Какво ще правиш с мен? — изстреля по-воинствено, отколкото му се искаше.

Ейла го гледаше го любопитно, както беше покачен на скалата.

— Разкажи ми, момче. Може да ти олекне — предложи тя, пренебрегвайки неговия въпрос.

— Какво?

— Онова, което ти тежи. Онова, което е разбило сърцето ти.

Тя притихна и сякаш се разтвори в пространството.

— РАЗКАЖИ МИ — чу шепота ѝ в ума си.

Рийн не можеше да каже дали още е до рамото му или е изчезнала. В мрака се чуваше само пляска на вода.

РАЗКАЖИ МИ — настоя гласа ѝ в главата му и накара устните му да се отворят сами:

— Тя се казваше Лиля.

Кълбата пара над горещото езеро се стелеха покрай бреговете.

РАЗКАЖИ МИ!

Плясъкът почти заглуши подрезгавелия му от спомена глас:

— Хм... Аз... Обичах я...

РАЗКАЖИ!

Е, щом искаше, Ейла щеше да научи колко несправедлива е загубата му! А когато отмъщението му я застигнаше, Онейро щяха да знаят за какво са платили!

Рийн спря да се противи на ума ѝ. В онази нощ, на онзи стръмен бряг той ѝ разказа всичко за Лиля:

Как се извиваше тялото ѝ, когато се гмуркаше в езерото. Също като тревите във вятъра. Колко възторжено гласът ѝ се плисваше в едно с веселието ѝ, а после замираше в едва доловимо хихикане. Колко светли и пъстри бяха очите ѝ. Как блестяха, когато я беше целунал! Как ръцете ѝ го бяха прегръщали под наметалото в малката хижа.

Как водите на бездънното езеро я бяха отнесли.

Заедно със сърцето му.

ШЕЙСТНАЙСЕТА ГЛАВА

От тавана висеше люлка. До люлката стоеше жена. Приглушените гукащи звуци подсказваха, че в люлката има бебе.

— В най-дългата зима, най-горчивата зима...

Жената пееше тихичко, на пресекулки. Сълзи се стичаха по бузите ѝ и мокреха пелената на бебето, а тя повтаряше ли, повтаряше една и съща песен:

Щом вълците откъснат Слънцето.

Щом вълците погълнат Месеца.

Брат с брата ще враждува.

Баща със син ще воюва.

И небесата ще са алени от кръв...

Майката беше видяла много на този свят. За отминалата ѝ младост напомним само дългата черна коса, сплетена на стегната плитка. Тялото ѝ беше върлинещо, с жилести крайници, свикнали на тежък труд. Лицето ѝ, както на повечето хора по тези неприветливи земи, беше загрубяло от вятъра. Зима след зима, негодите бяха калили сърцето ѝ и бяха притъпили вродената ѝ нежност. Отдавна бяха изтрили блясъка от очите ѝ.

Освен момчето в люлката, тя имаше две големи дъщери. Четирите ѝ сина — синеоки и тъмнокоси също като нея — си бяха отишли от този свят съвсем невръстни, още пеленачета. Мъжът ѝ бе заминал далеч, отвъд морето, преди ланските снегове да се стопят и да наквасят земята. От него нямаше вест, а вече идеше новата зима.

В къщата имаше много работа. Момичетата се грижеха криволяво за рехавото стопанство, но майката почти не излизаше навън — сега, когато имаше нова рожба. Момченцето беше дребничко, ала силно. Черни кичури обграждаха бялото му лице. Очите му бяха топли като кестени, умни очи.

Това дете беше отговорът на молитвите ѝ, спасението ѝ. Но беше и нейното проклятие.

За пръв път от много зими и много лета жената изпитваше страх. Раждането бе започнало твърде рано, а при нея бяха само двете разтреперани момичета. Цяла нощ крясъците ѝ огласяха мрачната стая. Едва когато новороденото изплака, по-голямата дъщеря се беше осмелила да говори:

— Момче!

Едно момче значеше мъж в къщата някой ден. Прехрана! Закрила! Бъдеще!

— Момче! — повтаряше облекчено и майката, а новороденото пицеше в прегръдката ѝ.

Това се случи само преди месец. Беше късна есен — с оловно небе и скреж по полето навън. Едва на сутринта жената видя ярките черти по гърба му. Лицето ѝ се вкамени, суеверен страх сви гърдите ѝ. Тя изгони момичетата навън и повече не им позволи да се грижат за бебето. Настана глъч, гласовете им отекнаха в ниските планини. Двете се кълняха през сълзи, че не са му сторили зло и майката знаеше, че казват истината.

Те всички бяха обречени.

Каза им, че малкия е тежко болен и не го изпускаше от поглед нито за миг. Навсякъде го носеше със себе си. Момчето трябваше да порасне и да се грижи за тях, трябваше на всяка цена да оцелее!

Обикаляше замръзналите хълмове за корени и билки, а бебето висеше на гърдите ѝ. Опита всеки лек, за който беше чувала: сол и сурово месо, блатна глина, бял имел, вечерник, корени от ангелика и ревен. Пожертва дори една от птиците, които им бяха останали. Но знаците не изчезваха, не избледняха. От церовете цялата кожа там се разрани. Кървавите рани караха детето да пици и от най-беглия допир. Пелените лепнеха по гърба му.

Нощем воят на вълците изпълваше малката долина, а небето оставаше черно, без луна на него. Жената палеше огньове около къщата и прибираше кучето вътре, а на сутринта снега пред прага им беше осеян със следи от вълчи лапи. За пръв път от много зими сълзите се върнаха в очите ѝ. Майката плачеше, плачеше и малкия ѝ син, ала риданията им не омилостивиха боговете.

Тогава спря да се моли. Боговете бяха твърде далеч, за да са ѝ от полза. Излизаше пред къщата и люлееше бебето по корем на коленете си, въпреки че дните ставаха все по-къси и мразовити. Криеше момчето, не позволяваше на никой да зърне белезите, дори да чуе плача му. От сутрин до здрач тя все се взираше в каменистите възвишения, опасващи долината.

Само така щеше да забележи всеки приближаващ дома ѝ странник. Само така малкият не плачеше.

В онзи ден жената изпрати дъщерите си далеч в полето. Залости вратата. Приседна пред огнището и остави момчето до себе си. Ръцете ѝ трепереха. Сърцето ѝ препускаше нестройно.

Тя отправи последна молитва, по-пламенна от всички досега. По-ожесточена и настоятелна от всички предишни. Докато нареждаше, жената разбута загасналите въглени. Огънят в тях се събуди, червени светлинки заблестяха и тя се протегна да усети горещината им.

Дланите ѝ бяха сухи и топли, когато вдигна момчето. Озърна се, сякаш някой можеше да влезе, и рязко опря в жаравата белязаната му кожа. Стори ѝ се, че бебето не усеща нищо, но после телцето му се стегна, очите му се отвориха и то шумно пое дъх. Чак след това дойдоха писъците — оглушителни и накъсани, сякаш в свитите му от болка дробове нямаше достатъчно въздух, за да огласи ужаса му. Майката стискаше здраво, пречеше му да се движи, а под главата и крачетата му въглените горяха ръцете ѝ.

Друга на нейно място би изрекла молба, би ридала. Тя мълчеше. В стаята се разнесе миризма на горящо месо.

Жената се дръпна от огнището и дълго се взира в новата рана. Денят преваляше, когато малкият спря да плаче и заспа от изтощение. Мехури покриваха ръцете ѝ до лактите, но тя знаеше, че тази болка ще отминe.

Момичетата ги завариха един до друг на пода, току до загасналото огнище. Опитаха да пометат въглените и да почистят раните им, но майката само клатеше глава. Изглеждаше отново такава, каквато беше преди синът ѝ да се роди.

Дъждовете се обърнаха на сняг и полепиха в скреж дърветата. Облаците слязоха толкова близо, че опираха в хребетите. Денем мъгла с мирис на торф забулваше къщичката, а влажният дим от комина се стелеше ниско, сякаш също искаше да ги скрие. Тогава, в една тиха

привечер на склона наистина се появи впряг. Някаква голяма каруца се спусна право към къщата. Собственикът ѝ беше хванал поводите на едрия кон, да не би животното да се подхлъзне и да повлече товара със себе си.

Жената се вгледа напрегнато в далечината. Детето на коленете ѝ се размърда, сякаш усетило страха ѝ.

— Тихо, Ери, тихо — прошепна тя и дръпна шала си над главичката му.

Мъжът, който идваше, беше висок. Вървеше пъргаво и жената неволно помисли, че някога, преди години, бащата на децата ѝ бе изглеждал така. Така тя си представяше и малкия, когато пораснеше. Този мъж обаче със сигурност не ѝ беше познат.

Част от планината вече бе потънала в сенки, но въпреки мъждивата светлина, каруцата бързо стигна до равнината. Шиповете на колелата ѝ разчупваха тънкия лед. Майката понечи да се прибере и да остави детето в люлката, но Ери изплака и тя се спря, сепната от звука. Ясният му гласец отекна в скалите.

Пътникът вдигна глава и погледите им се срещнаха. Той размаха ръка. Жената се засуети и му обърна гръб, за да прекрачи прага. Без да се спре или забави, човекът извика подире ѝ. Тя замръзна, зло предчувствие сви гърдите ѝ. Постоя така няколко мига, прегърбена в неестествена поза, без да вижда стаята пред очите си.

Вече не можеше да се престори, че нищо не е забелязала.

Внимателно подхвана бебето, за да не заплаче от допира ѝ, и обречено се извърна към пътя. Изненада се колко близо е вече каруцата. Можеше да различи сандъците вътре и пяната по устата на коня. Можеше да види, че дрехите на пътника са в неравен ръждив цвят. Лицето му беше голобrado, а вятърът си играеше с хлабавата му плитка.

Той вдигна ръка и пак извика поздрава си. Жената кимна с каменно лице. Сърцето ѝ пропусна един удар, когато погледът му се спря върху Ери и нервно провери дали шала ѝ го покрива.

— Честита рожба, майко! — извика мъжът.

Тя се втренчи в очите му, сякаш искаше да ги задържи върху себе си.

— Момче ли е или момиче? — онзи дръпна юздата на коня и под колелата неприятно изхрущя чакъл.

Жената преглътна ненужно. Беше се надявала да отмине без разговори.

— Момче е — отрони.

Непознатият заобиколи каруцата и така застана още по-близо. Вдигна меха с вода, но не преставаше да я гледа. Тогава кучето се разлая, спусна се с ръмжене към пътника и той пъргаво издърпа камшика от пояса си. Жилавата кожа изплющя току пред носа на животното.

— Йомс! — извиси глас жената.

След кратко колебание кучето изтича в краката ѝ. Тя протегна ръка, то зарови муцуна в дланта ѝ. Отстрани на къщата се подадоха главите на момичетата. Двете бяха срамежливи, непривикнали с чуждо присъствие. Майката бързо им махна, за да се скрият пак.

Мъжът проследи жеста ѝ, хвърли поглед към вече пустия зид. Очите му бяха внимателни, движенията — дебнещи.

— Как му е името? — рече, но гледаше най-вече бебето.

— Йомс — отвърна жената. Знаеше, че не пита за кучето.

Мъжът извади кокал.

— Дръж, Йомс! — подвикна дружелюбно.

Кучето подуши въздуха и изтича до кокала. Майката се ядоса, когато то легна на земята и го загложга, вперило поглед в пътника. Мъжът разтегна добродушно устни:

— Добър пазач — засмя се.

Тя вдигна очи и слабо му се усмихна. Ако протегнеше ръка, можеше лесно да стигне брадвата, закачена в стаята до вратата. Ако извикаше, кучето щеше да забрави подаръка. А момичетата бяха скрити, никой не ги беше видял.

— Е, как му е името, жено? — този път мъжът кимна към бебето.

— Ери — отвърна по-смело тя.

Непознатият сведе глава. Когато пак я погледна, очите му сякаш блестяха.

— Ери? — попита я. Гласът му ѝ се стори по-топъл от преди малко.

Тя кимна гордо. Ери беше хубаво име.

— Може ли да го погледна?

Жената инстинктивно отстъпи през прага. Никой мъж не се интересуваше чак толкова от чуждите бебета, пък били те и момчета.

— Че защо? — сопна се тя.

Мъжът се засмя умело, успокояващо. Но не и очите му. Очите му не се смееха.

— Да видя на теб ли се е метнал или на мъжа ти — обясни.

В умът ѝ пак се мярна образа на Ери, вече пораснал — топли ириса, черни къдри.

— Не се бой, жено. Няма да ти сторя зло — мъжът оглеждаше къщата. Направи крачка към нея.

Майката отстъпи в стаята:

— Не от теб се боя, пътнито. От зли очи се боя — протегна длан да го спре. — Петима сина родих, само този ми остана. Върви си по пътя. Върви си!

— Зли ли са очите ми, майко? — обиди се непознатият и направи още крачка.

Тя понечи да затвори вратата, но Ери писна, когато докосна гърба му. Лицето на мъжа се промени:

— Какво си му сторила, глупава жено? — изръмжа той и ритна затварящата се врата.

Кучето излая и хукна към тях. Бебето се мятеше в ръцете ѝ. Тя изпищя, но онзи някак затисна устата ѝ.

Сграбчи я и я изпречи на пътя на кучето. Посрещна го с тялото ѝ, когато то скочи. Жената натискаше малкия към гърдите си, вече без да обръща внимание къде го държи. Риташе и хапеше, озверяла от страх.

Инерцията от удара я повлече навътре в стаята, а кучето изскимтя. Нещо изщрака зловещо и тя чу как едрото му тяло изтрополи на земята.

Мъжът идваше пак към нея. Жената някак запази равновесие, изплъзна му се и се спусна към брадвата на стената. Ери пищеше, но тя едва го чуваше под бясното биене на сърцето си.

Усещаше ръката си слаба и тромава, докато посягаше към оръжието. Камшикът на непознатия проряза грубата кожа на китката ѝ. Бликна кръв, брадвата издрънча на пода.

Мъжът дърпаше малкия, сякаш писъците му го дразнеха. Удари я силно в лицето, защото тя не искаше да го пусне. Чак вторият му удар я събори и пелената увисна на пръстите ѝ. Нападателят се втрени в голото телце и застина. Тя също зяпна дълбоката алена рана, после панически сграбчи ръжена и замахна към главата му.

За нейна изненада, докато приклякваше, той наведе и Ери. В същото време с все сила я ритна в гърдите. Тя падна шумно, събаряйки всичко по пътя си, но без да изпуска железния прът.

В рамката на вратата се показва дребен силует. В едната ръка с Ери, мъжът вдигна брадвата и светкавично я хвърли натам, без дори да поглежда. Жената изрева, опитвайки се да стане. По-малката дъщеря беше дошла на помощ.

Отвън долетя писъка на голямата. След този страшен звук майката се намери изправена, тичаща с вой към убиеца. Замахна с ръжена с такава сила, че желязото отхвърча от ръцете ѝ. Мъжът успя да отскочи, но ноктите ѝ се забиха в лицето му, зъбите ѝ се впиха в плътта му. Почти го беше съборила, когато едрата му длан я стисна за шията. Тя риташе и драскаше, докато не се свлече в краката му, останала без дъх.

Мъжът излезе и дръпна брадвата от умиращото момиче. Оръжието беше хлъзгаво от кръвта, на земята се образуваше черна локва. Той понечи да забие пак острието, но на гърба му с рев скочи майката. Мъжът замахна втори път и момичето престана да се движи.

Събори жената от себе си и я удари само веднъж. Беше достатъчно.

Голямата дъщеря бягаше през полето към хълмовете. Мъжът остави Ери на прага и хукна подире ѝ. Настигна я с лекота. Тя не викаше, значи нямаше кого да моли за помощ.

Остави тялото ѝ там, където я беше съборил. Лицето ѝ беше мокро от сълзи.

После мъжът обиколи постройките и отвори вратата на обора. Увери се, че в къщата наистина нямаше никой друг. Измъкна спящите зад плета пилета и прекърши вратовете им. Бяха само пет. Метна ги в каруцата. Избра една от трите мършави кози и я върза до коня си, защото даваше мляко. Другите две остави на зверовете. Събра малкото храна, която намери в тъмното и също я прибра. Освен брадвата нямаше друго оръжие, нямаше украшения или ценни предмети. Взе само нея.

Избърса оръжието, ръцете и лицето си в дебелия шал на жената. Свали окървавените си дрехи. Застанал гол пред притихналата къща, вдигна ведрото с вода и го изля върху себе си.

В този дом вече нямаха нужда от вода.

После отиде до впряга, за да извади чисти дрехи. Облече ги бързо, без да спира да се оглежда. Голотата му го притесняваше.

Тънкия лунен сърп се отразяваше в изстиващата алена локва пред къщата и блестеше като огънче в очите на мъртвите. Вятърът разпиляваше миризмата на прясна кръв. Мъжът отъпка въглените в огнището, докато загаснат съвсем и се върна на прага. Бебето лежеше притихнало, където го беше оставил. Той потърка уморено лице:

— Ех, Ери. Защо винаги става така?

От скалите се чуваше гладния вой на вълците. Далеч в тъмнината на хълма, самотната фигура, загърната в плащ, като че ли се усмихна.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ейла позна силуета му отдалеч, нещо в стойката и в походката му го отличаваха. Момчето обикаляше едни и същи места. В студените месеци слизаше чак до топлите южни морета, а през пролетта, лятото и есента се връщаше по тези скалисти земи. Веднъж Ейла го бе проследила до оживено селце, току под хребета на планината. Рийн се беше променил за две зими и две лета, остриите ръбове на разбитото му сърце се бяха загладили. Този път, още щом я видя, тръгна право към нея. Двата крачеха един срещу друг през високата до хълбоците им трева. Тревата се люлееше.

Сериозното му лице се разведри от кратка усмивка, беше като поздрав. Хлапакът свали наметалото си и го разстла на тревата, преди с жест да я покани да седне. Раменете им се допираха, докато седяха почти скрити от високите, клатещи се стебла. Жужаха насекоми, вятърът се промушваше в тревите с подобен на техния звук. Рийн разряза сочна червена ябълка и ѝ подаде парче. Ейла харесваше лепкавия сок по пръстите си и хрускавата човешка храна. Когато Рийн каза:

— Ела с мен — не беше както би го казал Исен. Момчето ѝ предлагаше компанията си. Не заповядваше.

Трябваша ѝ няколко мига да осъзнае, че се налага да поклати глава, за да види той отказа ѝ.

— Земите тук са опасни — рече момчето. Беше откъснал няколко стръка трева и сега ги сплиташе на стегнато въже.

— Разкажи ми — не се сдържа тя.

— Идвам от Аквилея. От там взех ябълките — Рийн ѝ се ухили, отскубвайки още стръкове. Споменът беше толкова ясен в ума му. — Аварите тъкмо я бяха подминали. Пазарът гореше, както и повечето къщи.

Ейла можеше да чуе хорските писъци, да види стъпканата храна в огнените езици. Можеше да усети дима и уханието на печени ябълки в него. Рийн се беше промъкнал през пламъците, беше пъхнал няколко узрели, сладки плода...

— Имаше аварски племена и доста по-далеч, чак по бреговете на Ин — продължи момчето.

Тя добре познаваше тази река. Знаеше как от пенлива и бърза, в ниското ставаше все по-дълбока и се разливаше не в езеро, не в морето, я в друга широка река.

— Франките идели от Улм. Така разправяха търговците, които се връщаха обратно — той пак прекъсна мисълта ѝ и Ейла си представи тежко въоръжените мъже, които бяха тръгнали на поход. Представи си как жените им плачеха и махаха за сбогом с побелели от страх лица. Мълвата за задаващото се зло щеше да изпревари ордите и да плъзне като чума в земите, прострени отпред.

— Значи стоим точно на пътя им? — тя избра възможно най-безобидната реплика и Рийн закима със сериозно лице.

Рехави облаци пълзяха едва-едва по небето. Те също идеха от Улм...

— Остани с мен, поне за малко. Отдавна не съм говорил с някой, който да знае името ми.

Тя вдигна очи:

— Днес съм тук.

Момчето несъзнателно хапеше устната си. Беше спрял да се занимава с въжето.

— За какво си говореше с хората, които не знаеха името ти, момче? — подкани го да продължи да ѝ разказва.

— Ами, аз не говорех — отвърна Рийн уж нехайно, но съвсем не звучеше така. — Те казваха, че съм крадливо куче и лъжливо псе. Един даже ми обясни, че съм издънка на дявола...

Ейла го стрелна с очи:

— Какво му направи?

— О, само спасих козата му. Беше се подула и щеше да умре.

В ума му блеснаха синьо-розовите нишки на тревогата.

— Преди или след като я спаси ти го каза? — тя ровеше из ума му, търсеше онова, което той беше скрил.

— След това. Подгони ме с брадва. Крещеше и се блещеше, а жена му виеше на умряло — послушно допълни момчето.

Ах, да! Исен не беше престанал да желае смъртта му. А казваше, че тя е обсебена от хората...

— Не беше никак смешно, Ейла — възкликна Рийн, защото се беше усмихнала. — Наблизо имаше авари. Сигурно са ги чули и са им взели козата.

— И не само нея... — отвърна весело тя.

— Точно така — съгласи се момчето, но в мислите му пак се долавяше нещо, което не се връзваше с шеговития тон.

Ейла се повдигна на лакът.

Устните му бяха дяволито разтегнати, около очите му имаше фини бръчици от смеха. Ала погледът му...

— Онези, мъжът и жената с козата. Млади ли бяха, или стари? — тя внимателно проследи багрите около лицето му. Усмивката ѝ стана опасна.

— Не много млади.

Момчето пак плетеше въжето си. Пръстите му ловко премятаха тънките стъбълца.

— А жената, Рийн? Тя беше ли красива?

Може би затова негодуваше той? Може би бе пожелал онази жена.

— Не — отсече хлапакът.

— Мислиш ли, че аварите са ги убили? — тя докосна единствената гневна нотка в усещанията му, малко преди да изтлее съвсем.

— Възможно е — бузите на Рийн съвсем лекичко поруменияха. Гневът му вече не беше чертичка в мислите му. Ставаше отчетлив, реален.

— А ако тя беше красива, дали щяха да я оставят жива? КАК МИСЛИШ, момче?

Щеше да разнищи този гняв. Щеше да...

— На това ли се надяваш? — Рийн захвърли въжето. — Не искаш да чуеш какво ти казвам! Тук е опасно! Опасно е за сама жена!

Ейла го погледна, сякаш за пръв път го виждаше.

— Мислиш ли, че има защо да ме оставят жива? — попита след малко.

Рийн беше прехапал устни.

— Мислиш ли, че съм красива, момче?

— Ти си... — той не довърши. Когато закри с шепи лицето си, тя ясно усети копнежа му.

— Кой разби сърцето ти, момче? Кой го счупи на безброй малки късчета?

Засмя от удоволствие, щом болката му мина през нея. Дали щеше да ѝ разкаже пак онази обречена любовна история?

— Аз — отвърна момчето и извади още една ябълка.

Когато не разговаряха, оставаше само жуженето на вятъра и скърцането на дрехата му в кората на ябълката. Ейла се изправи, позволи на повее да развее косата ѝ. Чудеше се дали да не заповяда на момчето да ѝ разкаже.

— Тръгваш ли? — Рийн дръпна острието от хрускавата сърцевина на плода.

Не. Нямаше да го принуждава. Беше му неприятно, че тя си тръгва.

— Аварите идат. Франките идат. Мястото ни не е тук — всъщност, мястото ѝ беше точно тук, но никога не би му го казала. Исен също се бе запътил натам.

На сбогуване той ѝ протегна ябълката. Тънката резка по кората ѝ беше покрита със сок.

— Ела с мен. Поне за малко — помоли я за кой ли път вече.

Беше толкова хубаво да види отчаянието в ума му.

Ейла направи крачка и любопитно вдигна лицето си. Трябваше да се изправи на пръсти, за да долепи устните си в неговите.

Рийн стоеше като статуя, замръзнал на мястото си. Ръцете му бяха разперени, сякаш Ейла беше от огън и близостта ѝ можеше да го изгори. Той беше така изумен, че беше осезаемо. Беше и радостен. Но в същото време в ума му ясно се разчиташе още едно усещане:

Вина. Ликуването му беше смесено с непреодолима вина.

Тя взе ябълката от скованите му пръсти, помахна му за сбогом и му обърна гръб. Плодовият сок лепнеше по пръстите ѝ, сладък, вкусен — същият, какъвто беше и по устните на момчето.

Когато се обърна, него вече го нямаше в полето. Както всяко лято, Рийн вървеше на север.

Беше се променил, беше пораснал.

Ейла не го обичаше, тя обичаше присъствието му. Не вярваше в нито една негова дума.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Какво да правя, Агот? Как да се държа?

— Не съм аз този, който ще ти каже.

Дебелият клон, на който седеше Рийн, се разтресе:

— Тя не... Тя не ми вярва. Не остава достатъчно, за да имам шанс да...

— Бих казал: „Не го прави“. Не го прави, Рийн.

Рийн го зяпна, Агот вдигна вежди:

— Те няма да ти простят, каквото и да направиш — и кимна към къщата.

„Те“ бяха братята им. Господарският дом се мерзелееше в далечината. В оградения двор някой цепеше дърва, по стойката приличаше на Арне. На разсъмване Кай и Джейдан бяха потънали в гората — въоръжени до зъби, свъсени. Вече две зими и две лета мъжете Ерми не се отказваха да го търсят.

— Доста са, хм... озлобени. Държат на всяка цена да те заловят именно те, а не някой от другите къщи — подсмихна се Агот.

Явно останалите домове на Ерми пращаха съобщение за всяка следа, на която попаднат, а братята му премълчаваха за повечето. Ако откриеха прекършените вейки в короната на това дърво, сигурно щяха да направят същото.

Жалко, че се налагаше да стои далеч от всички хора, не само от мъжете Ерми. На пръстите на едната му ръка се брояха моментите, в които тази зима беше имал компания — Рийн изгледа косо хлапака до себе си. — На Агот се беше натъквал значително по-често, но и той като Ейла нито оставаше достатъчно, нито обръщаше внимание на въпросите му. Ето, даже сега...

Вратата на къщата се отвори и едно хлапе, увиснало в ръцете на Брануен, прекрачи неумело прага. Сърцето на Рийн подскочи — детето трябваше да е Ери.

— Можеше да си ти — каза Агот след малко.

Рийн загледа как силните ръце на Брануен придържат хлапето и поклати глава:

— Не, Агот. Не можеше.

Знаеше какво бяха решили братята му, самият Джейдан му го беше казал. До онзи момент наистина беше вярвал, че поне Джейдан е на негова страна.

Миналата пролет бе отишъл много на изток, чак до пътя за Айнос, затова се изненада да види Джейдан там. Четиримата Ерми с него бяха от различни къщи. Рийн беше срещал двама от тях на сборовете за Огнения ритуал, един даже се беше грижил за изгарянията му — грамадният Рувен, русоляв и с кожа, бледа като мляко. През повечето време водеше той, явно неговият дом беше най-близо. Виго, с когото лесно можеше да го сбърка, ако и преди не ги беше виждал един до друг, беше с цяло десетилетие по-възрастен, някъде към петдесетте. Той не познаваше така добре местността, личеше си, но зорките му очи откриваха и най-невидимите следи.

Да успее да заблуди Виго през тези няколко дни се оказа истински повод за гордост.

Другите двама не му бяха познати, като че ли за пръв път чуваше и имената им. Фрей и Нике бяха мургави, приказливи мъже, които се усмихваха даже когато бяха сами. Говореха много за къщите и за братята си, за събора на брега на Северното море, и Рийн им беше благодарен, че можеше да ги слуша. Всяка вечер, точно преди да си легне, Фрей изпълняваше сложен танц с две дълги пръчки в ръце. Останал без компания, Нике мятеше къси стрели по дърветата и Рийн трябваше да внимава къде е застанал. Другите трима седяха около огъня и тихичко разменяха по някоя и друга дума за Рийн:

Какъв е, къде е бил забелязан, как се е измъквал от хайките на други домове.

В мрака момчето се промъкваше безразсъдно близо и слушаше как със странна нотка на гордост Джейдан разказва за детството му. Тогава идваха спомените...

Не можеше да повярва, че тези мъже не знаеха нищо за Агот, че дори не подозираха! Бяха отдали уменията му да се изплъзва само на късмета и на ловкостта му.

Най-сетне, след четири дни и нощи на чакане, Джейдан беше останал сам в лагера. Поставяше примки за дивеч, когато Рийн излезе измежду дърветата. Щом чу звука от стъпките му, Джейдан се извъртя и вдигна камшика в ръката си. Между двамата имаше само малка

поляна. В единия ѝ край, разперил празните си длани в знак на примирие, застана порасналият с повече от година Рийн. В другия — Джейдан.

— Добро решение — промърмори мъжът и хвърли въже в краката му.

Рийн погледна въжето.

— Легни по корем, след като вържеш краката си. Ръцете зад тила. И свали оръжието — изкомандва Джейдан.

Рийн присви очи насреща му, едва тогава разбра. Джейдан беше решил, че се предава.

— Джейдан — обади се Рийн и се подразни, че гласът му изневерява. Прочисти гърло.

Почти беше готов да се подчини, почти. Имаше само една подробност.

— Искам да си ти следващия път — добави момчето.

Мъжът го зяпна объркано и му се наложи да обясни:

— Искам ти да ме намериш.

По лицето на Джейдан се изписа разбиране, после нещо, което той опита да скрие, но после вдигна очи:

— Няма да има следващ път, хлапе. Не се ли досети?

Рийн си спомни дърветата в гората на Гент. Спомни си руните, които бяха изсечени:

Рийн Ерми не е един от нас.

Беше го изписал именно Джейдан! Познаваше назъбените следи, които оставяше ножът му, наклона в чертите, които ръката на Джейдан неволно правеше.

Пръстите му светкавично докопаха острието в ръкава му. Трите обли камъка се завъртяха и изопнаха платненото въже, което ги държеше. Джейдан се оказа по-бърз, вече беше метнал бравата. Рийн нямаше време за друго, освен да я пресрещне. Наметалото му се разцепи с пукот, ала по инерцията и металът само го одраска. Свистващите камъни полетяха и се оплетоха в камшика на Джейдан.

Джейдан вдигна нож, Рийн сграбчи бравата му.

— Предай се, хлапе — изсъска мъжът.

И се хвърли отгоре му. Рийн метна оръжието към гърдите му, превъртя се през глава. Джейдан нямаше плащ, наложи се да се махне

от пътя на бравата. Това даде на Рийн крачка преднина, но не за да избяга.

Трябваше да спре Джейдан! Да го убие, за да не го издаде!

Острието, което бе отнело живота на Ери, сега разсичаше въздуха към откритите гърди на Джейд. В един протяжен миг очите на мъжа се впериха в него. Ножът в ръката на Рийн се завъртя и с груба сила се стовари върху шията на Джейдан.

Нямаше кръв, наточеният край сочеше към Рийн. Но пак можеше да го е убил. Момчето набързо провери дали диша и безшумно напусна поляната.

След тази случка Джейдан — както твърдеше и Агот — наистина се беше озлобил. Участваше във всеки поход, почти не се задържаше в къщата. Беше надминал даже Кай в усърдието си да го намери.

Само ако знаеше колко близо съм сега, Джейд — каза си Рийн. — Само ако можеше да предположиш.

Дървото, на което се криеше, растеше близо до ратайските къщи. Глинения двор между тях и големия хамбар беше пълен с деца, също както някога в детството му.

— Лиля! — извика една от слугините и той трепна на клона.

— О, братче... — Агот също се загледа натам. — Та ти си глупак, как можах да забравя!

Рийн не го чуваше. Слугинята бе притичала до дребна фигурка, която лазеше и ровеше с пръстчета в калта. Сърцето в гърдите му оглушително думкаше.

Жената вдигна момиченцето на ръце, завъртя го с лице право към него. А той си подсвиркваше тихичко, напрегнато, без дори да го осъзнава.

Детето имаше тъмни коси. Много тъмни и много къдрици.

Усети по гърба си дланта на Агот. Потупваше го, сякаш опитваше да го събуди. За пръв път от доста време му се прииска да остане сам.

Можеше да мисли само за едно:

Не беше тя. Не беше неговата Лиля.

— По-добре да не е тя, нали. По-добре да е в друга къща.

Агот изобщо не разбираше. Рийн най-сетне вдигна лице от свивката на лакътя си:

— Няма други — прекъсна го с безжизнен глас. — Това дете беше последното.

Беше рискувал да се върне на север, чак когато настъпи времето Лиля да се роди. Тогава беше късна есен. Освен името и местата, където да търси, нямаше други белези, по които да я познае. Той обиколи околоръст селцата и успя да намери цели седем новородени момичета, кръстени Лиля. Или Лили, Лиле и другите производни.

Щом векове наред братята Ерми намираха белязаните бебета, значи и той можеше да се справи! Имаше знанията! Просто щеше да му отнеме малко повече време.

Беше оставил пресен дивеч пред вратите на всяко от седемте семейства, преди да поеме обратно към по-топлите земи. Върна се още щом се запролети, изпълнен с надежда. Макар три от децата не бяха оцелели, оставаха четири. Косите им още бяха като бебешки мъх, очите им сивееха, но скоро щеше да се разбере кое от тях е неговата Лиля.

Сега, при третата си обиколка, той бе заварил четири проходили деца. Четири тъмнокоси и непознати момиченца. Лиля беше някъде другаде и щеше да е почти невъзможно да я намери.

Рийн се смъкна от клона без ясна мисъл в главата си, вместо него внимателният беше Агот. Агот се огледа на всички посоки, Агот се вслуша в звуците на гората, преди да хване ръката му и да го отведе по-далеч от селото.

— И какво, ако я беше намерил? Какво щеше да правиш?

Рийн сви рамене, без да го поглежда. Дантелени облаци висяха неподвижно горе в небето. Сякаш времето беше спряло.

— Какъв щеше да си й? Баща? — не се отказваше Агот. Ужасно го дразнеше.

— Престани. Млъкни за малко.

— Не, не не! Държа да ми отговориш, Рийн. Как точно си го представяш, защото аз не мога да разбера? Когато това момиче порасне достатъчно, за да спиш с нея, ти ще си два пъти по-стар. В очите й ще си направо старец.

Рийн изсумтя и скри очите си с длани:

— Стига! Защо обръщаш нещата? Защо трябва да спя с нея...

— Защото това искаш.

— Не! Искан само да я видя.

— Искаш да се въргаляш с нея, където свариш! Искаш я гола! Искаш да...

— Млъквай, Агот! — Рийн го удари, без да гледа къде.

— Само че тя е бебе. Нечие ревящо бебе, което не може да те помни. Разбери го и го приеми. Има толкова други жени, които...

— Които с удоволствие ще ме утрепят — довърши вместо него Рийн.

Агот се изхили:

— Е, добре. Забрави за това. Обречен си на въздържание.

„Обречен“ беше точната дума — Рийн я повтори няколко пъти в ума си. — Беше обречен да скита. Беше обречен да бяга. Две зими кръстосваше земите надлъж и нашир, бездомен и преследван от всичко живо. Така се очертаваше и да продължи, но как щеше да приключи, ако не успееше да измами Онейро? Колко дълго щеше да избягва смъртта?

— Трябва да успея, Агот. Трябва да накарам Ейла да ми повярва — каза, все-още загледан в небето.

Агот се тръшна на тревата до него:

— Недей.

— Защо?

— Даже не опитвай.

— Но защо?! — възкликна Рийн.

Агот пак пееше старата песен. Не изтъкваше нито една причина, само повтаряше „недей, недей“.

— Невъзможно е. Не знаеш с какво си се захванал. По-добре сам се убий, или пък се предай на Джейдан. Тъкмо ще го зарадваш — Агот сякаш не забелязваше яда му.

— Но какво имам да губя? Така или иначе, все някога ще ме заловят.

— Именно.

— И ще ме убият!

— Какво толкова — Агот сви рамене. — Нали знаеш, че ще се родиш пак.

— Изглежда просто, когато го казваш. Обаче не става въпрос за теб! И след това нищо няма да помня. Няма да знам истината, че...

— Така трябва да е. Така е правилно.

— За мен не е достатъчно добра причина, Агот — Рийн късаше стръкчета трева и ги хвърляше по земята.

— Не можеш да върнеш онова, което е отминало, хлапе. Колкото по-дълго да живееш, толкова повече загуби ще трябва да понесеш и...

— Но ако имам Силата им... — възрази разпалено Рийн.

Агот се изхили:

— Какво? Ще заповядаш на всички смъртни да търсят Лиля?

— Защо не?

— И после ще й заповядаш ли да се влюби в теб?

Той му се подиграваше.

— Не, аз никога не бих...

— Момичето няма как да те помни — настоятелно каза Агот. — Няма да е същото, каквото е било преди. Тя ще обича някой друг и ти ще трябва да го приемеш.

Рийн инатливо клатеше глава. Агот изобщо не разбираше!

— Обаче, дали ще можеш, ако наистина притежаваш Силата на Онейро? Дали няма да поискаш да ги накажеш, а, Рийни?

— Не, аз не бих!

— О, би! — не искаше да слуша Агот. — Би го направил, повярвай ми! Ще го направиш и окото ти няма да мигне. И ще го сториш с умисъл, а не...

— Агот?

— Да?

— Защо млъкна?

— Не, аз... Вече казах... каквото исках да кажа — очите му пробягаха встрани. — Властта е бreme, Рийн — въздъхна той уморено. — Силата и вечния живот не са за смъртните и ти не бива да се месиш.

— Значи е правилно Лиля да умира, а Ейла да живее вечно? — процеди на свой ред Рийн. — Правилно ли е Онейро да определят съдбите ни? Правилно ли е да ни измъчват и да ни изстребват, а ние да не правим нищичко? Отговори ми, Агот!

Той пак удари юмрук, този път в земята:

— Аз обещах, разбери. Дал съм дума пред себе си. Ще накарам Ейла да ми даде Силата си, ще я накарам да ми се довери! Исках само да ми дадеш съвет.

Агот се разхождаше се напред-назад. От време на време поглеждаше Рийн, сякаш се колебаеше какво да стори. Накрая седна

точно насреща му:

— Толкова си обсебен от нея, Рийн. Понякога говориш, сякаш тя е момиче, което искаш да впечатлиш — Агот пак се подсмихна. — Но Ейла не е човек, не го забравяй. Умът ѝ е по-страшен от всичко друго на този свят.

Рийн си спомни как Ейла го беше целунала. Нежно, съвсем лекичко. Спомни си гласа ѝ, в който почти липсваше заповед, когато му говореше.

— Мисля, че Ейла е по-различна. По... — той затърси правилната дума. — По-човечна, може би.

Агот се най-безцеремонно разсмя:

— Рийн, братче! Що за идиотщини? Ти нямаш представа коя е тя!

— А ти знаеш, така ли? — инатеше се Рийн.

— „Човещината“ е измислица, няма я даже в хората. А ти реши да я припишеш на най-коварната от всички Онейро!

— Тя ме целуна — изстреля Рийн и веждите на Агот подскочиха. Той го блъсна толкова силно, че Рийн се търколи по гръб.

— Тогава бягай, глупако! Хвърли се от някоя пропаст или си прережи вените, за да ти изтече кръвта, при това бързо! — Агот скочи пак на крака. — И стой далеч от мен, защото не искам да съм наблизо, когато...

— Когато какво?

— Няма значение — отсече Агот свирепо. — Чуй ме и поне веднъж ми повярвай, хлапе! Знаеш какви са Онейро. Карат хората да страдат, но в същото време стоят далеч от тях, нали?

Рийн кимна. Агот рядко обясняваше.

— Правят така, че хората несъзнателно ги избягват — продължи Агот с напрегнат глас. — Затова и Ерми успяват да ги заблудят. Онейро не обръщат голямо внимание на хората, просто минават и нападат... Хм, играят си с умовете на онези, които забележат.

Агот млъкна, сякаш искаше да си събере мислите.

— И?

— И тук идва Ейла. Която обаче има съвсем други методи.

— Какви? — Рийн беше целият в слух.

Агот потърка очи:

— Тя избира. Нейните заповеди винаги са право в целта. Ако другите Онейро стрелят напосоки, то Ейла се прицелва точно.

— Е, и? Правят едно и също.

— Да, но тя успява винаги. Изпраща най-разрушителната, най-точната злина, защото познава хората. Ако тя беше пожелала смъртта ти, още същата сутрин щеше да си студен като камък, глупако.

— Значи не е била тя? — Рийн се хилеше, видимо облекчен.

— Защо чуваш само онова, което те вълнува, хлапе? Не разбираш ли? — Агот тръсна разочаровано глава. — Стой далече от нея!

— Или какво?

— Или не само ще умреш, а... — той прехапа устни и махна с ръка.

— Агот! — извика след него Рийн. — Агот, чакай.

Скочи и се затича подире му, защото момчето не спираше:

— Чакай! Какво щеше да кажеш?

— Не, не, не! — Агот размаха длани, сякаш гонеше муха. — Аз също ще трябва да стоя далеч от теб.

— Страх ли те е? — Рийн подтичваше до рамото му. — Уплаши ли се? Може да са наблизо и да са те чули. Представяш ли си, сега може да преследват и теб!

Той смушка Агот в ребрата, хилеше се като малко дете. Агот почти се усмихна.

— Аааа! Агооот! Съблечи се гол и претичай през някое село! Аз съм Онейро и ти казвам да целунеш най-грозното момиче на светаааа... Не! Най-старата бабичка! — закачаше го Рийн и подръпваше дрехите му.

— Ама че си тъп — хилеше се Агот.

Двамата се сборичкаха, затъркаляха се един върху друг по склона. Смахът им отекна в безлюдната гора, също както ставаше преди години. Тогава, преди закачките им да се обърнат в двубой, хапливите им забележки ехтяха на поляната с кедрите, или в оградения двор.

Един широк дънер ги спря, така че останаха да лежат под него. От двамата само Рийн беше задъхан.

— Ти какво правиш по цял ден, когато си сам? — обади се той след малко.

— А? — Агот вадеше сламки и листа от косата си.

— Понякога се побърквам от скука. А ти?

— Да, от време на време е досадно — проточи Агот. — Гледам да не оставам сам дълго.

— С Ита ли си тогава?

— Не само. Има и други.

— Те какви са? Къде са?

Агот изсумтя:

— Ами, навсякъде. Най-вече в селата.

— А в горите?

— Едва ли. Много рядко, само ако пътуват.

— Значи само Онейро харесват безлюдните места.

— Такива са си — промърмори Агот и млъкна.

През клонките един слънчев лъч падаше върху лицата им. Рийн затвори блажено очи. Само когато беше с Агот или с Ейла не трябваше да е нащрек. Агот предусещаше опасността, чуваше от много далеч човешките стъпки. А Ейла — е, нея хората винаги я отбягваха.

— Агот?

— Да, досаднико?

— Чудя се, те какво ли правят по цял ден?

— „Те“ са си много добре, не ги мисли.

— Какво правиш по цял ден и цяла нощ, когато си безсмъртен?

— Ям, спя. Такива неща.

— Но ти каза, че сега не са ти нужни.

— Не са съвсем необходими. Просто са приятни.

— Друго какво?

— Ами, какво... Онова, от което ти си обречен да се въздържаш.

Мен например, жените ме харесват — Агот се хилеше. — Сега завиждаш ли ми?

— Много. Доволен ли си?

— О, да! Искам да се пукнеш от яд.

— Бъди сигурен, завиждам ти. Какво друго?

— Ами...

Агот наистина се замисли и този път Рийн търпеливо изчака да продължи.

— Ита използва една дума за това — каза момчето след малко. — Otium.

— Otium — повтори Рийн.

В детството си беше учил доста латински изрази, главно такива, за които нямаха думи на техния език. Спомни си как Арне му бе обяснявал:

Да се оттеглиш, след като си служил на хората. Да се отдадеш на насладата от храна, от почивка, или от музика. От размисли и от поезия.

— Точно така. Ита е права — той се взря усмихнато в Агот, но момчето скочи на крака и заизтръсква дрехите си.

— Да, права е. А аз се махам — тонът му беше различен.

Рийн също се изправи:

— Чакай, не си отивай още.

Агот вдигна пръст и се заслуша. Рийн не чуваше нищо.

— Трима. Вървят бавно. Пеша — прошепна той и посочи откъде идват. — Изчезвай.

Рийн се обърна светкавично. Не умееше, както Агот, да остава чак толкова незабелязан.

— Рийн!

Той го погледна през рамо.

— Не забравяй какво ти казах. Не го прави!

Рийн завъртя очи, преди да хукне нагоре по склона.

— Рийн! — Извика Агот още веднъж. Затича се.

Гласът му беше задъхан, сякаш наистина можеше да се измори, когато стигна до Рийн и бързо рече в лицето му:

— Онейро дават първо сърцето си. После се доверяват.

След това Агот се завъртя с отпуснати рамене, с тревожни очи, и се махна оттам. Беше сигурен, че за последен път вижда Рийн. Не биваше повече да го доближава.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Артем.

Другият нарочно щеше да изрече името му. На глас. Високо и ясно. Не беше никаква тайна, че Артем харесваше да го чува. Всеки Онейро го знаеше.

Артем кимна, сякаш убеждаваше сам себе си. Езикът му се стрелна като змийче и навлажни устните му:

Да го изрече щеше да е жест на добра воля, разбира се. Желание да му достави удоволствие.

Мъжът спря да крачи. Спирането му изглеждаше внезапно като всичките му движения, но всъщност не беше. Той бе завъртял глава и в двете посоки, беше скръстил ръце на гърба си и чак след това бе застинал. Отстрани, ако имаше кой да го зърне под бледата светлина на луната — но, разбира се, нямаше — щеше да изглежда така, сякаш заедно с Артем и времето също бе забавило ход:

Потрепващите клони на гората бяха застинали. Нощните птици се притаиха в листата. Щурците притихнаха, а кафяво-сивите мъхнати пеперуди зависнаха кротко във въздуха, независимо, че още летяха.

Мъжът Онейро прочисти гърло. Това се налагаше, защото Артем твърде отдавна не бе употребявал гласа си. След хрипливото му покашляне настана такава тишина, сякаш и дърветата, и всичко живо под, над и из короните им, също затаи дъх и зачака. Тогава вятърът обърна посоката си, покорно пропълзя из наведената трева и пътъм я разроши. Кръжеше в нозете на Артем като послушно кученце.

— Аааартеееем! — отрониха гальовно устните му като мъничка песен, която повеят мигом подхвана и отнесе високо, така че никоя твар да не чуе.

Притворил клепачи в онемялата край него гора, Артем се усмихваше:

Ето го последното му удоволствие. Да чуе! Да произнесе! Не само да си представя или да си спомня как друг изрича, или е изричал името му! Аааартеееем...

Мъжът стисна в гримаса очите, после и устните си:

Човешката реч му липсваше. Липсваше му емоцията, което можеше да предаде само интонацията. Ах, колко му липсваше!

Той закри и гората наоколо му пак се раздвижи. В зелената на кедрите горе избуха бухал и разпери грамадните си криле. В заплетените храсти панически се стрелнаха семейство зайци. Вълни пробягаха по уж застиналото като огледало езеро, ала Артем нито чу, нито видя нещо. Беше погълнат от мислите си:

...Онейро имаха слабости и да, трижди да, тази бе неговата. Другият щеше изрече името му, уви, не само за да го ласкае... А и за да изтъкне тази едничка му слабост — нещо средно между сумтене и хълцане излезе от гърлото му. — Но той пак щеше да му прости. Както беше прощавал всеки път, векове наред. Защото удоволствието от звука на името му неминуемо щеше...

Изглежда изпречилата се на пътя му къща, която прекъсваше правата линия и на стъпките, и на размишленията му. Един котарак, завит на геврече на прага, беше вторачил в него ярките си очи. Артем се извъртя и тръгна покрай стената:

Щеше да му прости и защото не беше сам в слабостта си. Защото, трижди уви, никой Онейро не беше създаден без слабост!

Този път монотонният му вървеж беше спрял от ограда. Изобщо не чу скимтенето на двете кучета с подвити опашки и раболепни очи. Подритна раздражено дъските и отново заобиколи.

Изкачеше ли скалистия хълм, който беше надвиснал връз езерото, щеше да слезе по хрущящия бряг от чакъл и погледите им щяха да се срещнат — без бариери, без прегради. „Другият“ и „Аз“ вече нямаше да са толкова ясни.

Артем — щеше да каже другият Онейро на глас. Макар прекрасно да знаеше, че за всеки Онейро думите са опасни.

Исен — щеше мислено да го приветства Артем.

Дълбоко в ума на Исен, скрито зад любезността и загрижеността му, отвъд притаения укор в мислите му, той за кой ли път щеше да намери потвърждение, че мъжът не вижда собствената си слабост.

Закрилай само онези, които искат да бъдат закриляни, Исен — Артем си представяше как би му го казал гласно.

Можеше поне веднъж да се пошегува с прекалената загриженост на Исен. Можеше.

Ала тонът му по природа беше рязък, а гласът му щеше да е пресипнал и троснат. Твърде отдавна не го беше упражнявал. Щеше ли Исен да разбере?

Стъпките му търкулнаха няколко камъчета, после хладната вода близна ходилата му. Артем вдигна глава. Двамата застанаха лице в лице, без бариери — той и другият, точно както беше очаквал. Ала Исен дори не опита да изрече името му. Наместо тъй приятните за ушите и душата му звуци, в ума на чакация на брега Онейро той видя съвсем друго име.

Име, което Артем не вярваше, че някога някой отново ще спомене.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

От устата на Рийн се измъкна мъркащ смях. Зениците му бяха огромни, сливаха се с черно-сивото на ирисите. Ейла беше във възторг:

Беше по-хубаво, отколкото Исен го помнеше!

Тя почти съжали, че никога няма да му го каже. През главата ѝ мина странна мисъл — че дрехите само ѝ пречат.

Рийн я целуна отново, притискаше я към себе си:

— Остани с мен — промърмори в ухото ѝ. — Остани!

Имаше толкова копнеж в дрезгавите му думи, че тя потръпна:

Исен никога не ѝ бе говорил така. Или беше, но тя нямаше как да го помни?

Тя позволи на момчето да я притисне в мокрия ствол на дървото. Високите клони се разклатиха, посипаха капки дъжд, а Рийн се прилепи в нея. Не само умът му издаваше какви са желанията му, по тялото му личаха даже по-ясно. Ейла се поколеба да го прегърне ли, или да го спре най-сетне.

Целувката, сграбчилите я ръце, накъсаното му дишане — съзнаваше, че я вълнуват, именно защото бяха опасни. — Но тя не обичаше това смъртно момче. Тя никога не бе вярвала в нито една негова дума. Тя...

Рийн изстена, разсея я. Плъзгаше длани по тялото ѝ, сякаш я извайваше. Слизаше все по-надолу, заровил лице в диплите на полите ѝ, отпусна се на колене в калта и...

Насреща ѝ стоеше Исен.

Ейла отвори очи и неволно се вкопчи в раменете на момчето:

Изобщо не беше чула кога е дошъл! Умът ѝ не бе доловил приближаването му.

Рийн лежеше в краката ѝ и продължаваше да стене. Не беше от удоволствие — осъзна тя. Неволно свали стената пред ума си и Исен влетя там с целия гняв на мислите си.

— Върви си — прошепна Ейла на глас, защото нямаше пролука, в която да му го каже мислено.

В мъгливата светлина на гората изникна втори силует. Лицето на Амая беше копие на лицето на Исен — гордо и гневно. Ейла мигом прекрачи тялото на Рийн и тръгна към двамата.

Те я пазеха. Грижеха се за нея, защото е една от тях. Затова бяха...

С усилие вдигна отново преграда пред мислите си, не искаше да разбира подбудите им.

— Спри това и си върви — каза на Исен, макар да ѝ се искаше да изкрещи.

За пръв път осъзнаваше защо смъртните повишаваха тон. Защото бяха безсилни.

Амая веднага ѝ обърна гръб, Исен обаче не помръдваше. Рийн изкрещя и Ейла го погледна този път.

Алена кръв беше избила по ризата му. Исен щеше да го убие. Убиваше го в момента.

Момчето изръмжа заради болката. Протягаше пръсти, сякаш я молеше за подкрепа. Ала те бяха най-близките ѝ, бяха част от нея. Нямаше да стори нищо.

— Отхвърляш съветите на своите заради някакъв смъртен! — Исен прокара палец по устната ѝ, сякаш можеше да изтрие целувката на Рийн от там.

— Вярвам на себе си — възрази тя гордо.

Исен тръсна глава и отново погледна момчето:

— Ако не беше ти, отдавна да е мъртъв.

Рийн дишаше тежко, прострян по гръб на земята. Ситни капчици дъжд падаха по лицето му, изкривено в агонизираща маска.

— Не виждах смисъл в смъртта му — сви рамене Ейла.

— А от живота му виждаше?

Тя вдигна вежди.

— Дааа, толкова е пламенен — впи пак очи в нейните Исен. Заяждаше се. — Не се съмнявам, защото го видях. Хареса ли ти?

Ейла приседна на един по-голям камък, усмивката ѝ стана ледена:

— Ако исках да знаеш, щях да те пусна в ума си.

Чертите на лицето му, толкова подобни на нейните, се изкривиха от гняв. Мокрите клони се люшнаха, листата заръсиха още дъжд. Само за миг, после Исен овладя ума си.

— Мислиш, че иска теб — той посочи отвисоко Рийн и момчето се загърчи в нова конвулсия. Сви се на топка, скърцайки със зъби.

С развято наметало и гневни очи, Исен се наведе и дръпна ризата от тялото му.

— Греша — прозвуча така, сякаш се радваше. Беше като ловък фокусник: гърбът на момчето, ръцете му, подскочиха заедно с ръкавите на дрехата, докато плата се разкъсваше.

Застинал по корем, Рийн изкрещя. А Ейла ахна, зървайки белезите по кожата му:

„...Да бъде силен духът ми. Като на братята и бащите ми...“

Бяха толкова ярки, със сигурност прогаряни след раждането му!

— Той знае тайната ни — не млъкваше Исен.

Като че бе нужно да ѝ го казва!

Родът Ерми някак бе оцелял, въпреки волята им! Въпреки погнусата и страха, които внушаваха и до днес на смъртните:

Всички белязани са прокълнати, белязаните трябва да умрат.

— Ейла — Рийн още опитваше да се обърне. — Това нищо не значи!

Тя тръсна глава:

Значеше. Значеше, че е искал не нея, а Силата ѝ! — смехът се провираше с гъдел към гърлото ѝ. — Ето най-сетне добър отговор на въпроса: защо, когато го срещна на онази замръзнала стръмнина, това момче не побягна?

Защото това момче беше Ерми. Ерми! Как така не беше разбрала?

— Ейла... Ейла... — повтаряше той без прекъсване.

— ТИШИНА! — отсече Исен и гората притихна.

От липсата на звук ушите на Рийн запищяха. Ейла се беше изправила и бавно го приближаваше. Той виждаше пръските дъжд, виждаше как краката ѝ стъпват по влажните стъбълца, но звук нямаше.

— Ерми! — долетя друг глас.

Само ирисите на очите му помръднаха, останалата част от тялото му беше чужда.

— Домовете Ерми горят. Всичките. Братята ти са мъртви — беше гласът на втората жена Онейро.

Косите ѝ бяха толкова свилено руси, че той потръпна най-вече заради цвета им, а не заради думите. Лицето ѝ все повече

заприличваше на лицето на Лиля.

В опит да пребори илюзията, Рийн стисна клепачи. Ала щом очите му се затвориха, носът му подуши дима:

Господарският дом гореше!

Пушек плъзна наоколо, толкова гъст и лютив, че напълни очите му с влага. Колкото и да си повтаряше Рийн, че Онейро си играят с ума му, колкото и неистово да стискаше клепките си, през дантелата на дима се показаха зидовете на господарската къща.

Рийн примига:

Кедрите пламтяха, можеше да ги види! Смолата съскаше по стволите им!

ГЛЕДАЙ! — чу глас, който звучеше досущ като неговия.

Очите му се вторачиха в групата обезумели ратаи, които мятаха факли по покривите. Беше тъмно, точно преди изгрева.

Момчето изкрещя от усилие. Беше толкова реално в главата му, че не само усещаше вкуса на задушливия пушек, можеше да чуе предсмъртните вопли на хората там.

СЛУШАЙ!

Неистов лай се смесваше с цвиленето в конюшните. Крясъците на братята му се чуваха глухо през залостените отвън врати. Мъжете думкаха и блъскаха, опитваха да изкъртят дървото. Чувахе се и учестеното дишане на ратаите, които ги държаха в плен, разбирайки, че също ще изгорят. И като фон, най-ясният от всички шумове беше пукането на поглъщащия всичко пожар. Нажеженият въздух трептеше по кожата му.

ПОЧУВСТВАЙ!

Огънят близна плътта му. Първо ледено, после драскащо като наъбено острие.

Рийн не се страхуваше от непоносимата жегата, познаваше я. Но не и ярката, ослепяваща завинаги светлина, не и течните пламъци в дробовете!

Не и тях! Не и тях!

Никой нямаше да се измъкне жив от този пожар. Отнякъде знаеше, че отсреща, в гората — още хладна и тъмна в ранния час — Онейро гледаха с безстрастни лица.

Пръстите му натискаха неистово клепките, но виденията за умиращите мъже продължаваха да се низят:

Малкият Ери, който нямаше да дочака първото си белязване! Джейдан, който нямаше да утоли жаждата си за мъст! Арне и Кай! Брануен, който вече нямаше да помага с вещите си ръце при ражданията! Карис, който нямаше да се задава от гората, метнал пресен дивеч на плещите си! Фрей и Нике — дребните мургави мъже — които никога повече нямаше да се смеят заедно! Исполините Виго и Рувен! Ловките Баин и Ромен! Самоувереният Сен! Десетките други, които кръстосваха горите!

Вече нямаше да помнят кои са били. Бяха мъртви! Братята Ерми, неговите братя!

Заля го вълна от гняв. Задави го, не можеше да си поеме дъх, докато картините се нижеха в ума му. Сълзи се стичаха по бузите му, а осъзнаването го душеше:

Пяскът по северния бряг на морето завинаги щеше да остане студен, без огънове по него! Руните по побитите камъни щяха да се загладят с времето! Оттук насетне нямаше кой да върви по следите на злите богове, за да пази човешкия род от прищевките им!

Очите му сами се отвориха и Рийн вирна глава, задъхан от безсилието си:

— Лесно ти е като детска игра! Пожелавах го и се случва! — гневът му даде сили да се повдигне на лакти.

Изрева, когато дивата болка плъзна наново по мускулите му. Мъжът Онейро нападнаше. До него Ейла стоеше с каменно лице.

— Хайде, Онейро, убий ме! Нали това искаш! — изхриптя Рийн. От устата му се стичаше кръв. — Но тя избра мен, смъртния. Не теб! Това ще го помниш вечно! — той нямаше сили да посочи към Ейла, но Онейро разбраха.

Тежестта, която изпита в гърдите си, едва не пръсна дробовете му на части. Над главата му Исен се смееше.

— А ако беше човек? Ако беше като мен?! — не можеше да спре да съска Рийн. — Виж ме! Колко зими и колко лета оцелях, въпреки волята ти? Жив съм, ето ме! Колко е голяма Силата ти, Онейро?

Ейла се изсмя на това. Исен дърпаеше връзките на наметалото си:

— СТАНИ, момченце! — заповяда той и Рийн неестествено се изпъна, олюля се на краката си, които едва го крепяха. — Да видим какво щеше да е, ако и двамата сме само хора.

— Исен — долетя гласът на светлокосата Онейро, но Исен дори не я погледна.

Рийн се разкрачи, за да се задържи прав. Поляната пред очите му се завъртя. Чувстваше се изтощен, сякаш не беше мигвал от дни, но поне раздиращата болка беше позатихнала.

Мъжът Онейро врхлеть веднага — не с ума си, а с тялото си този път. Рийн гледаше как изцапаните му с кръв юмруци приближават. Чу само глухия шум от удара. Понечи да отскочи, но беше твърде късно. Въздухът край тялото му стана плътен, тежък и остави в устата му вкус на дъжд, земя и кръв.

Претърколи се по корем и стана. После отпусна колене, сви длани. Усещаше само съскането на вятъра в пулсиращото си лице, когато се хвърли напред, върху омразното тяло на Исен.

Не беше важно, че не може да го победи! Той беше тих като вятъра, бърз като точна стрела — така бе казал някога Джейдан, а Ери кимаше и се смееше. Сега и двамата бяха мъртви.

Изкреця, когато Исен подскочи високо и с нечовешка сила, като махало, го блъсна в лицето. Усети светкавичния му следващ удар още докато падаше — две склучени ръце като ковашки чук го забиваха в земята. Момчето наполовина залитна, наполовина се измъкна от натиска му. Приведе се и се хвърли към откритите му гърди, насочи с две мигновени движения коленете си точно там. Ала безсмъртният го отхвърли, сякаш Рийн беше невръстно дете, борецщо се с великан.

Рийн използва инерцията, сграбчи го, опита да го повлече след себе си и почти успя. Почти. Но тялото на Исен не падна, а се приземи отгоре му. Ръцете му, омазани с човешка кръв се разпериха подобно на мощни криле, дланите му посипаха удари като клюн на хищна птица. Рийн раздвижи неистово колене, заизвива се и двамата се затъркаляха прегърнати, вплетени като дишащи тежко любовници.

Рийн надделя за секунда, но Исен го оттласна. Скочи на крака и се приведе, стоварвайки юмруци под ребрата му, после лакътя му се вряза точно в средата на гръбнака. Главата на момчето се отметна, пръски слюнка и кръв излетяха измежду стиснатите му зъби. Пред очите му се виеха тъмни кръгове.

Нетърпима, камшична болка го беше сковала от кръста нагоре. Ръцете му престанаха да го държат. С последни сили Рийн се извъртя и удари стъпало в надвесения над него Онейро. Усети как се плъзга по

мократа трева. Ейла безучастно го гледаше, изправена недалеч, под мокрите корони на дърветата. За миг очите им се срещнаха.

— Ейла — изхриптя яростно той и пак се хвърли към Исен, като пеперуда към огъня.

Чу се шум като от раздиращ се плат, когато телата им се удариха едно в друго. Рийн тежко се строполи, Исен само се олюля. Мълниеносно направи две крачки и връхлетя като хала отгоре му.

Внезапен повей раздвижи дърветата, събори грубо водата от клоните им. Коленете на Рийн не го слушаха, докато напрягаше сили да се изправи, за да нападне пак. Исен замахна в едно със силата на вятъра, черните му къдри се разлюляха, ръцете му описаха дъга и със зловеща сила запратиха момчето към грапавите стволоче.

Хищни, подобни на дим пипалца се заиздигаха над тревата. Те се сплитаха над отпуснатото му тяло като шал от най-фина дантела.

Беше живият мрак на Онейро. Момчето умираше — Ейла му обърна гръб, за да последва двамата си спътници.

Скоро дантелата от мрак щеше да го покрие съвсем, забравата щеше да заличи всеки спомен за това кой е бил, защо и кога. А когато най-сетне се отдръпнеше, подобно на отлив на океан, душата му щеше да е устремена към нов живот. Тук, на тревата, щеше да остане само разнебитена тленна обвивка.

— Чакай — догони я шепотът на момчето.

В кафявия здрач очите му блестяха, приковани в нейните. Рийн облиза устни, поемайки си с мъка дъх:

— Не съм те лъгал, Ейла! Не съм Ерми.

Тя усети на рамото си ръката на Исен, още имаше кръв по нея. Рийн погледна натам, после към лицето зад Ейла и пак впи поглед в очите й:

— Ерми искаха смъртта ми даже повече от вас!

Искрящо белите линии в ума му — извити, вибриращи — значеха честност и малко скръб. Имаше много тъмно зелено, което беше знак за тревога.

— Иди в гората на Гент. При побития камък — гласът му беше толкова слаб, едва се чуваше. — Иди и виж! Не съм Ерми.

Ейла се усмихна едва-едва:

Нима той не беше разбрал, че никой Онейро не се нуждае от доказателства, за да узнае истината? Нима бе забравил, че тя вижда

всичко, че знае всичко?

— Иди и виж, Ейла. Не съм Ерми! — гласът му угасваше.

Тя още се взираше в багрите около лицето му. Нямаше нужда от повече, за да узнае истината.

— Не съм Ерми!

След шепота му, почти заглушен от дъжда, гласът ѝ прозвуча неестествено ясно:

— Зная! — каза гордо тя, без дори да помисли.

Пръстите на Исен стиснаха рамото ѝ.

Също като плисната черна течност дантелата около Рийн се протегна към нея.

Светът изгаси цветовете си.

За Онейро дантелата беше просто врата към дома, винаги само на мисъл разстояние. На онова безплотно място децата на сънищата можеха да пристъпят, без значение къде се намират на белия свят. Само там бяха наистина заедно и не се губеха в желанията си.

Ейла му протегна ръка, ала този път живият мрак се заплете пред нея, заувива се като мрежа по тялото ѝ. Тя падна на колене в някаква ефирна, жужаща материя. Две еднакви лица закриваха небето, когато успя да отвори очи.

— Ейла! — чу гласа на Рийн и сега той не шепнеше.

Момчето опитваше да я приближи, затова му протегна ръка. Но нещо не беше наред с нейното собствено тяло. Усещаше го тежко и безконтролно, увиснало като мокра дреха.

Жената Онейро галеше лицето ѝ и допирът ѝ беше нежен и толкова познат, но Ейла не успяваше да си припомни името ѝ. Дантелата се кълбеше над нея. Беше толкова хладна и лепкава.

— Ейла! — пак чу вика на Рийн и този път той стоеше изправен.

Беше твърде далеч, за да бъде съвсем сигурна, но като че ли имаше нещо ново в изражението му. Нещо, което преди не беше видяла.

— Ейла! — кресна ѝ той, защото бе затворила очи.

Яд и гняв — ето какво беше новото. Рийн сякаш се сърдеше, обвиняваше я, когато пак заговори:

— Онейро дават първо сърцето си! После се доверяват!

Тя застина.

След това поклати глава. Или поне си представи, че я поклаща. Нямахте сили да му го каже, а той, естествено, не долавяше мислите ѝ.

Не съм те обичала — искаше да му обясни. — Не съм ти вярвала.

Двамата Онейро се изправиха, внезапно проумели какво точно се случваше. Паниката в умовете им заглуши собствените ѝ мисли. „Зная“ — кънтеше в главата ѝ собственият ѝ глас, горд и властен допреди малко. Ако имаше сили да се изсмее на себе си, би го направила.

Ледените езици на дантелата все по-пътно усукваха тялото ѝ. Момчето ѝ беше обърнало гръб, тичаше с всички сили. Само едно се въртеше в ума ѝ, докато гледаше подире му:

Беше се доверила! И го беше признала на глас!

Сред дърветата, точно там, където беше изчезнал Рийн, блесна светкавица. Гръмовният ѝ тътен отекна надалече. Исен нападаше със цялата Сила на волята си. От небето заваляха десетки мълнии и мокрите дървета лумнаха. Гората беше факла.

— Няма смисъл — стисна рамото му Амая. — Няма смисъл, Исен!

Животът, който последният Ерми бе откраднал, не можеше да бъде прекъснат. Не и с огън. Не и просто така.

— Смъртен със вечен живот. И смъртна със Силата на Онейро — изрече невярващо Исен.

Тъмните листа горяха, ставаха на пепел. Над пластовете черен дим и облаци сияеха звезди:

Един ще умре.

Един ще се промени.

Един ще бъде същият.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Чакай! Дай ми миг, за да се опомня! Клоните се протягат към мен, драскат раменете, челото ми. Избухва светлина и ме ослепява. Изгаряща вълна нахлува в дробовете ми, а краката ми се подгъват. Дланите ми напипват мократа пръст преди тялото ми да осъзнае, че съм невредим, че съм жив, макар да стоя вътре в огнените езици. Дрехите ми горят, затова се търкалям по склона, крещя и късам тлеещите парчета плат.

Изправям се. Пак тичам, тичам. Тялото ми е стъписано от бликащата жизненост в мускулите ми. Не съзнава напълно енергията, втурнала се по вените ми, както умът ми не може още да разбере, че всъщност няма накъде да тичам. Че нямам дом. Дори дом, от който съм прогонен.

Тичам, без да мисля накъде. Нося се в чернотата на нощта, приведен, кашлящ и усещам как Ейла умира.

Какво направих? Какво взех и как ми бе дадено? — питам се и неистово бърша саждите от лицето си, а очите ми лютят от дима, по бузите ми се стичат сълзи. Не плача, разтърсен съм. Подивял съм от ужас и радост.

В гората има светулки. Стрелкат се в тъмното, докато ясно усещам, чувам как жужи безплътната чернота около тялото на Ейла. Сякаш съм там вместо нея. Заедно с нея.

Затварям очи против волята си и мигом се блъскам в грапавата кора на някакво огромно дърво, израснало точно на пътя ми. Светът се завърта. Ушите ми пищят... Или жужат...

Падам тежко по гръб. Далечната буря тътне, но над мен небето е чисто, обсипано със звезди. Представям си, че пак съм с Джейдан и Кай, че пак съм на дванайсет и те ми сочат съзвездията. Залива ме вълна на покой, но после нещо в мен се къса, буквално усещам как се изтръгва от същността ми и закрепцявам:

Аааааааа! — гласът ми отеква, сякаш го викам, пръстите ми се заравят във влажната шума, сякаш искам да го задържа.

Сам съм, съвсем сам. Някак знам, че Ейла е мъртва.

Внезапно всичко ми е безразлично. В мен няма и зрънце воля за живот. Сякаш нямам повод да ликувам или обратното, да ме е страх. Осъзнавам, че лежа в средата на пътека, защото пръстта между дърветата е отгъпкана, но затварям очи и заспивам точно там, където съм паднал. Сънят ми прилича на смърт. Не помня нищо, освен примигването на клепачите си: затварям ги в тишина, отварям ги сред момичешки писък.

Ден е. Отблъсквам двете деца, надвесени над главата ми и пак скачам. От кошниците им се разлитат набраните гъби, те още пицят, но аз не се спирам. По-буден съм от всеки друг път! По-жив съм от живите! Хиля се обезумяло, това поне го съзнавам, и тичам ли, тичам, без да мисля накъде.

Яркото слънце прежуря в тила ми, скакалци политат над изсушената трева, подплашени, съпътстващи ме. Не заобикалям скалите и урвите. Прескачам ги. Не спирам пред вировете, а се хвърлям в дълбокото и плувам. В един миг си поемам дъх на повърхността, в следващия докосвам пясъка на дъното. Не съм уморен! Не съм гладен или жаден, не съм задъхан дори!

Въздухът е вкусен и свеж, затова дишам с пълни дробове. Пръските вода, които се вдигат при скока ми са ледени и бистри, ловя ги с устата си. Но подминавам къпините, гъбите, зайците, които замират току пред краката ми. По-късно, не сега.

Нощта е топла, от земята още струи жегата на деня. Над главата ми грее пълна, грамадна луна и осветява пътя ми през чукарите. Разпознавам пътеките, сърцето ми думка не от неспирния бяг, а от вълнението, което най-сетне пак се разбужда. Няма гледка, по-мила от дома, където всяко камъче, всеки храст са точно там, където съм ги оставил. Още малко и ще ме лъхне уханието на кедрите, ще чуя ромона на потока до езерото! Ще долети лаят на черните кучета! Усмиввам се и тичам с все сили към тях.

Вместо звъна на кедрите се носи съсък. В устата ми вече има вкус на дим, когато ме блъсва ужасната топлина. Застивам наред пепелищата, където жаравата още присветва тук-там в червено.

Вървя. Вървя бавно. Докосвам горещите камъни на господарската къща, под краката ми нещо изпуква и отскачам встрани. Може да е дърво, но може и да са кости. Клякам, разравям въглените с треперещи пръсти.

В бездънните води на езерото отсреща се отразяват прекършени, стволовете на кедрите и грамадната луна. Селото ми е мъртво — най-сетне си спомням. Аз съм последният оцелял Ерми.

— Онейро! — проклинам и лазя в чернилката. — Онейро!

От надвисналите зъбери долита вълчи вой, сякаш зверовете ми отговарят. Напипвам с ужас обгорелия скелет — малък и лек е, но нямам сили да го повдигна.

„Можеше да си ти“ — чувам гласа на Агот из разбърканите си мисли.

Но не съм аз. Отново не съм.

Крясък на бухал ме кара да обърна глава. Виждам силуета му върху разрушената стена на къщата, където израснах. Птицата разперва криле, кръжи над обгорелите дървета и продължава да кряска, сякаш ми се присмива.

Вдигам телцето на Ери и просто вървя. Затварям очи, краката ми сами намират пътеката към езерото, докато аз си представям, че е някоя друга нощ. Само не тази, сегашната. Умът ми рисува жълтата светлина на факли пред вратите на къщите, излайването на куче откъм дървената ограда, проскърцването на порта. Чакълът хрущи така познато под стъпките ми, а после ме близва водата.

Отпускам се по корем върху скалата на Лиля и оставям Ери до себе си. Изобщо не съм уморен. Не изпитвам глад. Само пустота.

Когато новият ден настъпва, тръгвам сред изгорялото село. Ровя в отломките, провирам се из някога пълните с глъч останки от къщи. Изравям телата, извличам ги, трябва да ги намеря всичките. Подреждам ги едно до друго току до брега — братята ми, ратаите, децата. Черни врани кръжат, грачат грозно. Пъдя ги. Размахвам ръце, после забивам пръти в чакъла и провесвам ненужни вече никому дрипи по тях — да пазят мъртвите, когато не съм наблизо.

Накрая всички сме на брега — мъртвите и аз, по-жив от живите. Лежа до обгорелите тела и се вирам в крилата на летящите гарвани. После едно по едно ги отнасям до ръба на скалата и ги пускам в ледената вода. Гласът ми звучи странно самотен, когато произнасям погребалните думи:

— Онова, що е било

*и което ще бъде.
Не започва от мен
и с мен няма да свърши.
До тук. До днес. Аз бях...*

Няма го някогашния хор от гласове, като един мълвящи същите тези слова. Сега съм сам на брега, никой не ми приглася:

*— Джейдан Ерми.
Карис Ерми.
Арне Ерми.
Кай Ерми.
Брануен Ерми.
Ери Ерми.*

Преглъщам шумно и се навеждам за следващото тяло:

*— Тома Перел.
Илейна Кох.
Халек Кох.
Ладе Валд-Кох.
Вояд Априу.
Зара Априу.
Зита Валд.
Тере Лезиш.*

Оставащите тела са съвсем овъглени, не мога да ги разпозная. Затова изричам наслуки имена. Но тъй като не си правех труда да ги запомня приживе, когато живеях сред тях, скоро имената на ратаите в главата ми свършват. Спирам да говоря, само ги нося и завързвам камъни по мъртвите, за да не изплуват.

Дотичва някакво куче. Лае ме. Не му обръщам внимание, потапям и последните останки в черната вода.

— Онова, що е било, и което ще бъде — проговарям отново. Дължа им го.

— Не започва от мен. И с мен няма да свърши — чувам втори глас.

Обръщам се и се сепвам, когато ги виждам застанали до плашилата, притихнали. Агот. Ита. Още трима непознати. Дрехите им се веят, също като дрипите, окачени по прътите. Очите им гледат право в мен.

— До днес. До тук. Аз бях — довършва вместо мен Агот.

Виждам за първи път блясъка. Агот ми е говорил за него, затова не се учудвам. Знам, че не са Онейро. Архати са.

Също като мен: ахвам и гледам себе си, надниквам откъм ръба на скалата към отражението си в равната вода. Блясъкът се разлита от тялото ми, което е някак нелепо, предвид че съм черен като демон, целият съм в сажди. Предвид, че съм убиец и грешник, не светец.

— Аз ги убих, Агот. Заради мене са мъртви. Всеки Ерми, до последния — уж се разкайвам, а звучи, сякаш се хваля с това.

Враните грачат. Вятърът вдига вихрушки от пепел горе, в някогашното село.

— Това не е краят за тях, знаеш — най-сетне проговаря той и кляка досами водата, топва пръстите си и гледа надолу, в пясъка. Не в мен.

— Аз се клех да ги пазя. Клех се...

— И уби един Онейро — спира ме Агот. Уж иска да ме ободри, а ми изглежда посърнал. — Какво направи, хлапе? Как го направи?

Очите му са пълни с удивление и укор, виждам го. Само разпервам ръце. Другите четирима не помръдват, не проговарят. Оглеждат ме, сякаш не могат да повярват, че стоя пред тях. Жив.

— Мога да ги намеря — казвам и веднага се въодушевявам от тази идея. — Мога да вдигна зидовете и да върна рода, да им дам пак знанията! Мога...

— Не! — Агот ядосано клати глава. — Остави ги, недей. Поне този път ме послушай.

Сепвам се и наистина го слушам, заставям се да го направя. Защото знам, че не чух нищо от предупрежденията преди — нито неговите, нито на другите ми братя. Ако ги бях чул, може би...

— Дай им шанс да бъдат пак хора. Нека обичат, нека да се надяват. Ти самият знаеш какво е, хлапе. Разбунтува се, уби, избяга. Да не мислиш, че на тях им е било лесно да живеят така?

Преглъщам с мъка. За пръв път се замислям. Спомням си суровите лица на братята си, осеяните им с белези тела и дамгите по гърбовете им. Безбройните студени нощи, през които кръстосваха горите, бяха много повече от онези, в които можеха да се отпуснат в постелите си. Спомням си стаената в гласовете им болка, там, на брега на Северното море. Спомням си жалостта в очите им, докато ме водеха към огъня, когато бях на пет и после решимостта им, докато ме натискаха, за да стоя неподвижен. Спомням си безумния страх, който изпитахме заедно с Ери в гората, при първата ми среща с Онейро и как, въпреки ужаса, упорито вървахме напред. Мисля за разтрепераните му ръце, когато замахваше да ме убие — тук, точно на този бряг — и после се сецам за драскащата му длан по тила ми, когато ме е прегръщал. Чувам смеха му, долавям топлината, копнежа в думите му:

— Браво, сине, браво!

Най-сетне разбирам какво ми казва Агот.

— Те ще имат още един шанс — изричам и нещо стиска гърлото ми, сподавя думите.

— Но не и ти — поглежда ме той. — Поне докато... — Не довършва, само ме посочва.

Настъпва мълчание. Трескаво следвам мисълта му, а Агот ме гледа с надежда.

— Си свързан с Онейро — добавя без да има нужда Ита и също ме сочи.

Онейро не вярват никому. Не обичат никого. Не бива да го признават — сецам се. Стоя там, на скалата на Лиля и гледам отражението си, блясъка, който се разлива от тялото ми.

— Аз не съм Онейро — отричам гордо.

— Но животът, който живееш е техен. Откраднат — настоява Агот.

— Онейро нямат блясъка — възразявам и разпервам ръце, сякаш да му го докажа.

Агот се размива:

— Искаш ли да опитаме? Да видим кой е прав?

За първи път, откакто Ейла е мъртва, изпитвам страх. Даже отстъпвам назад.

— Е? — подканва ме той.

Не казвам нищо. Мълча. Защото сега осъзнавам, че думите ми са опасни. Че само един звук може да ме дели от смъртта.

— Глупак — казва ми Агот и си личи, че е искрен. Виждам го в стойката му, в лицето му. Не крие емоциите си както преди, когато бяхме деца. Единственото, което не знам е, защо го мисли. Аз искам да живея. Искам да помня всичко. Глупаво ли е това?

Мълча, усмихвам се. Той също ми се усмихва. Не си казваме нищо друго, просто го приближавам и двамата обръщаме гръб на някогашното село, което никой освен нас вече няма да помни.

Ще се връщам тук, за да не забравя — казвам си. — Няма да дам живота си, няма да се откажа. Напротив. Ще взема онова, което братята ми смятаха за невъзможно. Ще победя Онейро с тяхната собствена Сила, ще живея живота им, ще спазя клетвата на Ерми! Ще отмъстя!

Погалвам камъка, който единствен стърчи — почернял, но здрав — между изгорелите кедри. Повтарям с пръсти руните, издълбани от нечии познати ръце:

Аз, Ерми. Да бъде силен духът ми. Да помня. Да остана...

ЧАСТ II

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Един е мъртъв. Един се промени. Не ставаш ли част от пророчество, Исен?

Беше първият ни спор по този въпрос. Уви, нямаше да е последният.

Повдигнах рамене:

— Аз съм онзи, който ще остане същият.

Амая се боеше, чувствах го. И беше права да се бои.

— Агот ще го държи под око — казах ѝ и си спомних как всичкият смях, всичката самоувереност беше изчезнала от очите на Агот, когато двамата стиснахме десници.

Но Агот щеше да удържи на думата си. Щеше.

Тя изсумтя пренебрежително:

— Не бих му вярвала, Исен.

— Не твърдя, че му вярвам. Крадецът му вярва. Това ми стига, Амая.

Тя крачеше напред-назад по поляната. В здрача изсъхналата трева пукаше под краката ѝ. Виждах ясно ума ѝ. Тогава и аз мислех същото, каквото и тя:

Нито Крадецът, нито Ейла трябваше да ги има.

Ала как да убиеш някой, който притежава безсмъртието на Онейро? Как, дори да го е откраднал? Само като спечелиш доверието му, нали така, само като го подлъжеш да го признае — допълних и подхвърлих на глас:

— С теб съм, ако предложиш по-добър начин, мила.

Амая тръсна красноречиво глава. Твърде много негодувание имаше в мислите ѝ, за да пожелае да ги изрази гласно.

Не само Крадецът я караше да се тревожи. Като мен и Амая съзнаваше, че всеки път, щом Ейла издъхнеше, отново щеше да се роди. Така бяха устроени смъртните.

Убийството ѝ щеше да продължи наистина дразнещо дълго.

Засмях се на тази ѝ мисъл.

— Е, добре. Ще почакаме — разпери ръце Амая. — Все някога и Ейла ще бъде Архат.

— Виждаш ли? Ще почакаме единия. Ще подмамим другия. А третият — посочих аз себе си — със сигурност няма да се промени.

— О, Исен... — тя се усмихна, точно преди да си тръгне.

Но не беше казала „да“. Само ми беше дала време.

Съвсем се беше смрачило. Откъм планината духаха нощните ветрове. Дълго гледах тънката ѝ, отдалечаваща се фигура, криейки една-единствена своя мисъл:

Че аз също се боях.

Минах през селото. Къщите бяха необичайно светли и шумни, само онази на Ейла тънеше в тишина. Свещта на прозореца осветяваше едва-едва тялото ѝ, положено на ниския одър. На ръба на одъра седеше жена и мълчаливо бършеше сълзите си.

Майката — сетих се.

Приблжих се, не се удържах. Надникнах към бледото чело, към студените, непокръдващи устни. Бяха толкова подобни на моите даже сега, когато тя беше смъртна.

Отдалеч видях факлите — смъртните търсеха убиеца на момичето. В димната светлина възбудата им приличаше на отровно сив облак. Исках да защитят семействата си, сякаш беше възможно.

Засмях се на глас и им дадох посока, в която да търсят.

Идваха. Дишаха учестено, но вече не от бързането, а от страх. Страхът им беше твърде неуправляем, за да дойдат достатъчно близо, затова аз закрачих насреща им. Бях едно с мрака. Наметалото ми се стелеше безшумно зад мен.

— Много хора обличат тъмни дрехи. Много хора обикалят горите и предпочитат нощта. Много хора са странници, които ни плашат — беше ми казала Ейла по-рано същия ден.

Беше се спряла наскре същата тази пътека. Беше препречила пътя ми.

— Исен! — камбаната, призоваваща за вечерня, я принуди да повиши тон.

Сред дърветата нямаше друг, освен двама ни.

— Но те са тленни, също като мен — почти беше извикала.

После сграбчи ръката ми, нещо одраска дланта ми. В прахта бе закапала кръв, нейната кръв. В краката ми бе изпаднала заострена

медна монета. Ейла я бе прокарала по плътта ми, желаейки да ме нарани.

Хората са диви, низши, безсърдечни създания! Те могат да ни унищожат! — важно беше да не го забравям, повтарях го като мантра в ума си.

Хората са диви, низши, безсърдечни създания. Те могат да ни унищожат.

Не с монети, не с остриета, разбира се.

— Има приказки за демони и за зли сили! За това, колко са силни и страшни, и изпълнени с мрак! Но в нито една няма отговор защо идвате, Исен.

Стоеше насреща ми и стискаше порязаните си пръсти в шепа. В ума ѝ нямаше страх. Колкото и да ѝ повтарях да замълчи, да престане, умът ѝ ми се изплъзваше.

— Защо си тук, Исен?

Мълчах. Само една изтървана дума и момичето, което бе моя пленница, можеше да стане моята гибел.

Ейла. Не просто „момичето“. Тя беше някъде там, скрита в ума на смъртната. Гледах я и го знаех, понякога даже забравях, че тя не е Тя. И все-пак беше Тя. Това ме побъркваше.

— Защо идваш при мен всеки път? — попита ме пак. — Защо дебнеш да остана сама, щом няма да ме целунеш?

Тя беше умна, разбира се. Не се държах като ухажор, не я обсипвах с любезности. Изненадах я, когато се наведох към нея, но тя не изписка, както би направила всяка друга девойка. Положих длан върху сърцето ѝ и моят мрак я покри, подобно на черен саван.

Смъртта ѝ бе само преход. Не изпитах нищо, когато оставих тялото под дърветата.

Хората са диви, низши, безсърдечни създания. Те могат да ни унищожат — повтарях си, повтарям го и до днес. Хиляда земни години, дванайсет хиляди нови луни, триста шейсет и пет хиляди изгрева. Приблизително.

Да убивам момичето е лесно и просто. По-сложно е постоянното присъствие, което се налага. Общуването със смъртните е като зараза. Устойчива и заплашваща ме.

Проклинам, че неведнъж бях пожелавал тя да е смъртното момиче, за което моите желания бяха по-важни от собствените ѝ.

Думите на Онейро са силни, дори неизказаните на глас. Раждат се спонтанно в умовете ни, колкото и да стискаме зъби. От мислите си се боя, не от делата си.

Хората са диви, низши, безсърдечни създания. Те могат да ни унищожат — повтарям го като мантра. От векове съм нащрек. Уморен съм.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ейла стиска волана с две ръце. Светва зелено и редиците коли се втурват, сякаш за смъртните вътре това е шансът на живота им.

Жълто. Продължават да фучат през кръстовището.

Червено. Още трима хитреци не отпускат газта.

Ейла удря спирачки, пред нас е пешеходната пътека. Онзи отзад се обляга на клаксона. Тя трепва от звука, поглежда го в огледалото. Почти се е залепил за бронята и бибитка неистово, защото тя му показва среден пръст. Неоново зелени цветове избухват в ума му, устните му оформят цветисти проклетия. Е, да, ако беше настъпила газта, ние щяхме да минем на жълто, може би на червено. Не и таратайката отзад.

Жълто. Зелено. Онзи дава газ, двигателят ръмжи. Ейла потегля секунда по-късно, нарочно.

Бих го успокоил този път, заради нея. Тя и без това е изнервена. Обаче, заради същността ми, гнева на смъртните ми харесва. Това целя аз.

Отзад се чува зловещ трясък, стържение на гуми по асфалта. Усмивкам се и надниквам в огледалото. Ударили са се. Има доста огънати ламарини и разпилени отломки от фарове. Уви, не е тъпакът в таратайката, той продължава да дразни Ейла.

Може би ще се блъснем и всичко ще свърши. Тя за пореден път ще издъхне, цялата в кръв. Надявам се, чак докато спираме пред клиниката, ала не правя нищо по въпроса. Има части от този свят, които, отново уви, не са в моя власт.

Ейла ми подава ключовете. Няма да шофира, докато не съм в града. аз трябва да откарам колата на паркинг преди да замина. Гледам я как прибира в чантата си всички компактдискове от жабката. Тя подсъзнателно знае, усеща го по-добре и от мен.

Влизаме в клиниката. Обличат й хартиена нощница. аз държа ръката й между изследванията, накрая я прегръщам през раменете, докато чакаме резултатите. Тя се тревожи, че ще закъснея.

Официално заминавам в командировка. Неофициално — Онейро си имат задължения, които няма как да ѝ обясня, без да се превърна в смъртен, също като нея. В главата ми пак изниква мантрата: хората са диви, низши, безсърдечни създания. Те могат да ни унищожат.

Резултатите ѝ излизат. Папката лежи на нечие бюро, докато най-накрая се намесвам и една сестра със служебна усмивка идва да ни я донесе. Всичко е в норма. Няма повод за притеснение.

Изправям се след Ейла и мълчаливо крачим към изхода. Автоматичните врати се плъзгат зад гърбовете ни. Навън е студено и слънчево, по тротоара има малко лед и почти никакъв сняг. Декември е.

— Ейла — произнасям името ѝ и тя се спира на предпоследното стъпало, за да ме изчака.

Отдавна свикнах да изказвам гласно мислите си. От отсрещната страна на улицата Амая и Артем ни зяпат, затова този път не се чувствам комфортно.

— Възможно ли е да си бременна? — казвам колкото се може тихо. Искам да съм сигурен, нямам право на грешки. Нейното „да“ би променило всичко.

Очите на Ейла се разширяват. Ирисите ѝ са наполовина закрити от миглите даже сега. Амая се изхилва. Естествено, чула ме е.

Бременността би могла да е обяснение за виенето на свят. Гледал съм предавания по телевизията, чел съм статии. Смъртните на този век обсъждат подробно всичко, без изобщо да ги засяга.

— Не мислиш ли, че лекарите щяха да разберат? — отговаря ми по-остро от нужното Ейла.

Няма начин да съм бащата, затова е обидена. И малко гузна, разбира се. За нея въпросът е неудобен.

Живеем заедно, хората ни мислят за двойка. Родителите ѝ, приятелите ѝ, съседите. Дори самата Ейла ни възприема така през повечето време. Аз поддържам илюзията, когато вечер заспивам в общото ни легло, в нашата спалня, под общата ни завивка.

Тя гледа устните ми. Опакоето на лявата ѝ ръка опира в дланта ми. Би могла да е бременна, аз често отсъствам. Когато се връщам, чаршафите са сменени, а в стаята се носи чужд аромат. Не всеки път, само понякога.

Никога не съм виждал мъжете, никога не съм питал. Щом тя не остава с тях, значи всичко е наред.

„НЕ ОБИЧАЙ, Ейла! Не го признавай“ — повтарям ѝ всяка сутрин мислено. Триста шейсет и пет хиляди сутрини, приблизително. Тя е човек със Силата на Онейро, не се поддава лесно.

Целувал съм я. Налагало се е. Притискал съм я до тялото си, очертавайки точните граници на близостта ни. Възпирал съм я да пожелава и да говори неща, които могат да бъдат опасни, а сега сам съм засегнал темата.

— Не, Исен. Няма такава възможност — отсича Ейла и ми обръща гръб.

— Жалко — изплъзва се от устните ми и виждам, че още повече ми се сърди. — Да си на двајсет и пет и да си бременна не е толкова лошо — опитвам да обясня.

Тя не ми трябва ядосана. Когато ме няма, я искам спокойна. Заповядвам ѝ да се спре и ѝ се усмихвам подкупващо.

Ейла е на двајсет и пет и често припада. Напоследък телефонът ѝ рядко звъни. Пипалца от мрак се промъкват в косата ѝ, когато я гледам как спи. Ала мракът не я потапя в прегръдката си, отдръпва се всеки път.

Тя подсъзнателно го усеща. Не се страхува, виждам го. Страхувам се аз.

— Ще се обадя на майка ми — промърморва ми Ейла. — Цяло чудо е, че не е звъннала още.

Аз не мисля, че е чудо, но също не ми харесва. Нормалното поведение на майка ѝ е да чака пред болницата. Жената обича да драматизира, не е в природата ѝ да предпочете телефонен разговор.

Хващам се, че правя гримаса. Изтривам я.

Обяснението е просто: скоро смъртните ще забравят всичко за Ейла. Скоро Ейла ще си спомни всичко за себе си. Ще осъзнае окончателно Силата, която се спотайва в ума ѝ. Може би от това се боя.

Амая тръгва към нас и аз тутакси отпращам момичето:

— Ще се видим след три дни, може би четири — лъжа и я целувам по бузата.

Няма да я видя повече.

Ейла кимва, загледана встрани, с телефона, опрян до ухото ѝ. Изпречвам се пред очите ѝ в последен опит да се помиря с нея, но тя

изобщо не реагира.

„Пази се“ — казвам ѝ само с устни.

„Чао“ — отвърща ми безгласно тя и тръгва надолу по улицата. Фалшивият ѝ непукизъм се вее над силуета ѝ като знаме. Обидена ми е заради пълната липса на ревност. Знам, че по-късно ще съжaliaва, ще се безпокои дали ще спазя обещанието си да се върна толкова скоро. В момента егото ѝ е взело надмощие над практичността. Засмивам се подир нея.

Тя няма да каже истината даже на майка си, макар да ѝ се иска да поплаче на рамото ѝ. Познавам я, с никого няма да сподели. Ще стиска зъби в тези последни дни или часове, които ѝ остават, защото смята, че да сме заедно по моите правила — платонични и необвързани — е било неин избор. Няма как да допусне, че не малодушието ѝ, а моята воля ѝ е пречила да ме напусне. Векове наред, чак до днес.

Вдигам качулката на черното си, дълго палто. Гледам как Ейла изчезва зад ъгъла, а силуета на Артем като сянка я следва. Планът е прост като детска игра — в мига, щом я оставим сама, Забравените със сигурност ще дойдат за нея. Тя няма как да се възпротиви на привличането, на желанието да се потопи в блясъка им. Няма и да поиска.

Може би още тази нощ, най-късно утре, Ейла ще бъде една от Забравените. Артем ще наблюдава, но ще стои далеч. Ще чака, за да ни даде знак.

Мятам ключовете на колата към първия минувач и мислено му нареждам какво да направи. Амая застава до мен, пхнала ръце в широките джобове на палтото си. Ярко русата ѝ коса е единствения цветен шрих по нея — и двамата сме в черно, пласт върху пласт. „Като за смърт“ би казала Ейла.

Амая вдига вежди, защото ме чува. Смее се. Тя доста се смее.

— Време е, Исен. Време е.

— Да — промърморвам неопределено. След хиляда земни години, дванайсет хиляди нови луни, триста шейсет и пет хиляди изгрева, приблизително, Ейла най-сетне ще престане да бъде човек. Време е да поправим стореното.

Осъзнавам причината да се безпокоя. Вдигам стените пред ума си, миг преди и Амая да я види.

Общуването със смъртните е зараза — устойчива и заплашваща ме. Заразата ме е победила.

Изпращам втора заповед към човека, който тъкмо подкарва колата на Ейла. Под седалката има лист, сгънат на четири. На него с моя почерк е написан адрес и само едно изречение:

Вземи я и ще живееш.

Няма подпис, естествено.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Непознати тела ме притискат от всички страни. Вратите се затварят и скоростта на влака ме повлича, усещам как цялата олеквам. От слушалките на нечий плеър се носи прациящ, монотонен ритъм.

Не бива да ползвам метрото, чудесно го съзнавам. Да се свлека в претъпканото от хора подземие едва ли е много разумно, но... Отново ме хваща яд, че съм сама, че Исен можеше и да не заминава. Да остане, поне този път.

Мога да шофирам, ако той е до мен. Ако знам, че ще хване волана, ще дръпне стъпалото ми от газта. Десет секунди — петнайсет, сред мириса на макове и червено-черни багри, след това се свестявам. Никой не може да обясни причината за това.

Като полъх на вятър, какъвто тук няма, по гърба ми пролазва хлад. Вдишвам дълбоко, боря се с приближаващия припадък. Размърдвам се, разблъсквам телата, искам да се добера до седалките, до ръкохватките, до каквато и да е опора. Блестящи искри се реят над главата ми, също като пращинки на слънцето. Виждам такива, когато имам ниско кръвно налягане.

По дяволите, припадам!

Блъскам безрезултатно хората и почти събирам очи към носа си, където няколко ярки точки се очертава да кацнат. Инстинктивно издишам да ги прогоня, макар прекрасно да знам, че са зрителна измама. Златният прах реагира на дъха ми и сменя траекторията си на летене. Някой ме докосва. Спирам да дишам, застивам, когато чуждата ръка се плъзва отстрани на талията ми. После усещам втора длан от другата страна на гърба си. Двете ръце услужливо ми предлагат опора.

Една далечна част от разума ми осъзнава, че би следвало да се отдръпна. Но тялото ми иска друго — гърбът ми самоволно се намества се в извивките на нечие чуждо тяло, а онези ръце лягат на хълбоците ми. Инерцията ме повлича на другата страна, влакът приближава гара, но сякаш неподвластен на законите на физиката, човекът зад гърба ми не помръдва. Тормозенето на спирачките става все по-осезаемо, вгражда ме в тялото му. Под бледожълтия таван се

носят милиони искри. Гледам ги, изумена, и известно време вниманието ми е заето изцяло от тях. После легналите на хълбоците ми ръце ме притискат и от допира им през шареното ми палто, през кожата ми, чак до костите плъзва непознато блаженство.

Замаяно извивам глава, завъртам очи, за да видя фигурата откъм гърба ми. Нечии светли къдри се смесват с моите коси, главата му е надвесена над моята. Усещам дъха му в косата си, ментов и гъделичкащ е:

— Ейла... Ейла...

Слушам шепота му и знам, че и друг път съм го чувала. Но все пак се изумявам. Напрягам мускули. Изумена съм от собственото си желание да уловя дъха му с устни, както и от нахалството му.

Залива ме гняв.

Защото тълпата ме повлича към отворилите се врати. Не успявам да се завъртя, макар с всички сили да се противя на потока, който ме носи. И напълно отчаяна в усилията си, чак когато стъпвам на перона се сецам, че наистина трябва да сляза тук.

Стоя като вкопана в каменния под, още не овладяла порива си назад. Слизащите и качващи се хора ме блъскат, после вратите на вагона се затварят и аз като по команда се обръщам. Впервам очи през прозореца.

Той е там, вътре е! Гледам го и той ме гледа, целият във вихър от брокатени искри. Като от порив на силен вятър, те летят насреща ми... право през стъклото.

Оглеждам се. Никой друг не забелязва това.

Влакът плавно потегля, отнася лицето му. Забързвам, успоредно с прозореца. Устните му оформят името ми и съм отчаяна, че няма да го настигна, че той ще изчезне завинаги.

— Рийн! — чувам се да казвам. Спирам се, разтреперана. Повтарям уж познатото име наум и на глас, търся какъвто и да е спомен, свързан с него. Влакът вече се скрива в тунела, а аз машинално крача подире му и гледам как златните искри се завихрят.

Като сомнамбул се качвам на ескалатора. Яркосиният здрач е отминал, докато съм била под земята, навън е почти нощ. Веднага забелязвам човека в тъмни дрехи, който тръгва към изхода. Въпреки тълпата, между него и другите има празно пространство, сякаш хората

не искат да го доближават. Сякаш ги плаши с външността си. Или вони.

Не вярвам да е нито едно от двете, защото мъжът е облечен съвсем прилично, дори делово — в строго черно палто, скъп шал е увит на врата му.

Главата му се повдига. Срецам студеният му, сини очи, обградени с бледи ресници. Не мога да ги видя от разстоянието, което ни дели, разбира се. Просто знам, че са такива. Отнякъде знам и името му: Артем.

Изругавам наум и забързвам под осветените клони на дърветата, наредени като в параден шпалир по търговската улица. Ругая, защото ужасно ме е страх от внезапните открития и имена, които нахлуват в главата ми. Изпращам проклетия и по Исен, който не е тук, до мен, когато ми трябва!

Гледам отраженията във витрините — Артем крачи на десетина метра — и вадя телефона от джоба си. Завъртам се под най-близката лампа, докато намирам номера на Исен и още трима се спират едновременно с мен. Нарочно правя подвеждащи крачки — към входа на магазина отсреща, пак се спирам. И Артем, и другите трима се преместват.

„След сигнала оставете съобщение“ — чувам в ухото си. Вбесена, изричам кратко:

— Трябваш ми!

Прекъсвам връзката и тръгвам към Артем.

„СПРИ!“ — чувам гласа му, но устните му не помръдват. Може би си въобразявам, не знам.

Настава суматоха, точно до рамото ми. Една жена крещи и дърпа чантата си от ръцете на някакъв дългурест хлапак. Тълпата се люшва, обгражда ни. Чувам тичащите стъпки на полицаите, пронизително изсвирване, викове. Крадецът стоварва юмрук в лицето на жената, но тя не се отказва, пищи. Онзи хуква, събаря препречилите пътя му. На тротоара в краката ми има капки кръв.

Подскачам на пръсти и надничам през главите на зяпачите. Артем го няма, изчезнал е. Завъртам се, но не забелязвам и другите трима. Намирам номера на майка си. Исен няма да се обади, с това поне съм наясно. Защо пък точно сега да реши да променя навиците си?

Свивам по еднопосочната улица, която води към вкъщи. Тълпата оредява. Вечерният мрак се редува с мъждиви кръгове светлина под уличните лампи. Няколко автомобила ме подминават, заслепявайки ме с фарове. От откряхнат прозорец долита смях и секва рязко, когато го затварят. Слушам дълго свободния сигнал. Затварям и наново набирам, но майка ми така и не ми отговаря.

— Вдигни го този телефон! — възкликвам и се отказвам. Оглеждам се, засрамена от изблика си.

Сърцето ми подскача, когато ги виждам. На улицата сме само аз и непознатите трима! Идват право към мен.

Залива ме увереност, че ще умра наистина, и то скоро. Ще ме ограбят, ще ме убият, ще ме отвлекат. Не се страхувам, докато го мисля. Страхът никога не придружава усещането за приближаваща смърт.

В ума ми услужливо изплува всичко, на което са ме учили: не изпадай в паника, ако някой упорито върви след теб. Не забързвай ход, не се влачи. Стъпвай бодро и дръж ръцете си извън джобовете, готови за защита. Стискай чантата, за да не я изтръгнат от рамото ти. Вдигай шум. Викай, ако се наложи и върви към светлината, не спирай.

Улицата е тъмна и тиха, напълно безлюдна, ако не броя съпътстващите ме силуети. Имам чувството, че в целия свят съм останала само аз и едва доловимия звук от стъпките им. Съсредоточено го слушам и вървя с равномерно темпо.

Светлият вход разсейва усещането за опасност. Изкачвам трите стъпала, бутам вратата и знам, че почти съм спасена. Замирисва ми на ванилия и сладки, които някой съсед е изпекъл. Неясни шумове долитат иззад вратите на апартаментите. Толкова близо, толкова далеч.

Осветлението във входа угасва в мига, в който забелязвам момчето. Отварям уста, но викът засяда в гърлото ми. Зад гърба му зейват вратите на асансьора, светлината от кабината го залива. Този път не се сецам за никакво име, мисля си само че е млад, много млад. Противно на здравия разум правя крачка към него. Усмиввам му се. Усмиввам се и на внезапната идея да го отведа горе със себе си.

Исен го няма. Сама съм.

Момчето се обляга на перилата и ме подмамва с пръст. Чак когато раздвижва ръка, забелязвам искрите. Втурват се откъм

неосветената страна на лицето и тялото му, също като звезди около луна.

„НЕ ОБИЧАЙ. НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙ“ — изплува в ума ми. Ала желанието да го приближа е по-силно от всеки страх.

Правя крачка, още една. Ръцете му ме притеглят без да има нужда, защото сама пристъпвам. Устните му се прилепят в моите. Пръстите му се заравят в косата ми. Усещам допира му дълбоко в костите си, аз съм глина в ръцете му. Покрай нас летят искри, отделят се от лицето му, от цялото му тяло. Полепват по мен, попиват в плътта ми и на света няма нищо по-приятно от гъделичкащата им светлина.

— Кой си ти? — иска ми се да попитам, но в същото време съм убедена, че не това е важно. Важни са само устните му, които докосват лицето ми. Ръцете му, които се плъзгат по кожата ми.

Момчето ме избутва към асансьора. Двамата се завъртаме валсово, когато чувам звън — настоятелен, разсейващ ме. Звъненето продължава дълго, само за секунда го заглушава тряскаването на входната врата. Може би не съм я затворила хубаво — мисля си, но не искам да обръщам внимание. Телефонът вибрира в джоба ми и аз опипвам палтото си. Още едно завъртане. Игнорирам шума зад гърба си, знам, че не е важен. Важно е друго.

Някой ме изтръгва от обятията на момчето и аз залитам в кабината на асансьора. Макар да е с гръб към мен, веднага разпознавам Рийн, даже в тъмното. Гласът му звучи така, сякаш с момчето си разменят проклетия. Не разбирам езика, но една от думите все се повтаря:

— Онейро — съскат един към друг, допрели заплашително тела.

Натискам копчето за петия етаж. Вратите със скърцане се затварят, Рийн скача вътре и изблъсква момчето.

Умът ми започва да реди същото име — сигурна съм, че е име — Онейро, Онерой, Онир, Ониро...

Телефонът ми още звъни. Най-сетне го вадя от джоба си и натискам бутона за отговор веднага, преди да съм го доближила до ухото си.

— Търсила си ме, нямах батерия — започва Исен без предисловие. — Какво става?

Рийн ме гледа с тъмните си като въглен очи. Знам, че много пъти ме е гледал така. Дебнещо.

— Прибирам се — учудвам се, че гласа ми звучи съвсем наред.
— Всичко е наред — казвам, защото сега съм убедена, че е.

Исен прави пауза, сякаш чака да му призна истината. Аз мълча.

— Добре — провлачва накрая гласът му в слушалката.

— Добре — потвърждавам и аз.

Четири етажа по-високо вратите се отварят. Прекрачвам гърбом към стълбищната площадка. В мрака се процеждат златни искри.

— Ейла — казва Рийн само с устни.

Загърбвам го, стискам очи, докато ровя в джоба си за ключовете. Мога да кажа къде точно е погледът му, усещам го като допир по себе си. Отварям входната врата и се вмъквам вътре, все-още слушайки мълчанието на Исен в слушалката.

— Ейла? — обажда се той.

— Да? — питам прегракнало.

— Не говори с непознати.

— Добре — съгласявам се, но той вече е прекъснал линията.

Набирам отново.

„Оставете съобщение след сигнала“ — чувам металически глас.

Не оставям. Мълча. И затварям. Няма да го видя повече — отнякъде знам.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Отраженията от диско топките се плъзгат по всяка повърхност, като река от слънчеви зайчета. От струите на климатиците ажурните завеси плющят — спуснати от високия, тъмен таван, чак до дансинга. Блицовете разграждат движението на танца в безброй статични фази. Ако искаш да чуеш друго, освен мислите си, трябва да доближиш ухо до нечий устни.

Агот избутва скейта си под ниската маса, докато оглежда банкнотите, които току-що е отмъкнал. Хората постоянно се блъскат едни в други, без да обръщат внимание на чуждите ръце, които шарят по и из дрехите им.

Махва на сервитьорката, колкото да се позабавлява. Макар да гледа в неговата посока, момичето изобщо не реагира на жеста му. Агот свива три от пръстите си, оставя да стърчи само средния и продължава да го размахва. Безсрамният пръст, така го наричаха някога — спомня си и се подсмихва.

Три девойки в предизвикателни рокли са се облегнали на подиума до стълбите. Едната има буйна, синьо-черна, лъскава грива и алени устни. Агот спира да размахва ръката си и се заглежда натам. Косите на другите две са в различни оттенъци на русото, но изкуственото осветление ги прави да изглеждат пепеляви и лишени от блясък тук. Чернокосата е най-хубава от трите и ѝ личи, че го съзнава. Стройното ѝ тяло се полюшва върху токовете на ботушите ѝ, докато отпива нищожни глътчици от коктейла си.

Трите момичета са излезли на лов — за платежоспособни мъже, които да ги почерпят, а после да ги опипват в мрака на някое празно сепаре. Да ги качат в скъпите си коли и да правят с тях това, което се очаква да върши един опитен мъж с някое красиво момиче на кожените седалки, зад затъмнените стъкла. Евентуално, ако момичетата се представят добре тази нощ, е възможно да бъдат поканени на следваща среща. Само че за момента около трите апетитни девойки не се навъртат ухажори и те изглеждат леко кисели, особено най-хубавата.

Агот скрива скейта между канапетата и става от мястото си. Той също е тук за да ловува. Приближава през тълпата до бара, непрестанно обсаден от размахващи банкноти хора. На плота се появяват две пълни чаши, ръцете му се стрелват и ги отнасят. Никой не забелязва. Агот помирисва, после близва съдържанието им, докато с танцова стъпка се отдалечава. Скок с три бучки лед. Второто е коктейл, алкохолът вътре почти е спестен. Излива по-голямата част от скоча в него и го понася към трите самотни момичета.

Обръщат му внимание, чак когато тропва високата чаша пред най-невзрачната от тях. Чернокосата го оглежда с надежда, после се цупи, щом проумява ситуацията. Русата девойка, която Агот току-що е почерпил, грее. Приятелките ѝ отправят завистливи погледи.

— Ана — изкрещява тя в ухото му.

— Агот — изхилва се той и загърбва красавицата. — Как си, Ана?

Ана се раздвижва победоносно в ритъма на музиката, части от тялото ѝ докосват неговото. Самоувереността на хубавицата с алени устни започва пада под критичния минимум. Тази нощ тя ще бъде негова, трябва му само време.

Той любезно се запознава с второто русо момиче, после прегръща Ана през талията и я повежда към дансинга. Умишлено не поглежда към чернокосата, но тя го гледа. Той е наясно. Избрал я е по няколко причини. Първата са дрехите, прическата и маникюрът ѝ — изглеждат скъпи. Втората са ключовете за кола, които я е видял да прибира в чантата си. Чернокосата със сигурност има къде да го заведе тази нощ и освен извивките на тялото си, ще му предложи меко легло. Дом за няколко часа.

Агот плъзва длани по изрязаната рокля на Ана, заравя лице в твърдите букли на прическата ѝ. Ана дава всичко от себе си. Извива се, сякаш вече са между чаршафите, ръцете ѝ го притискат. Той се пази от устните ѝ, макар да гали лицето и врата ѝ. Ако я целуне, чернокосата ще да се откаже от него.

Отмъква още няколко чаши от бара. Твърд алкохол, Ана трябва да си тръгне. Още танци, още думи и смях, заглушени от музиката. Започва да черпи и другото русо момиче — така и не е запомнил името ѝ. Докато се натиска с Ана, уж случайно среща погледа на

чернокосата. После ѝ носи питие, каквото тя си е поръчвала по-рано. Няма как да не ѝ направи впечатление, че е запомнил.

Момичето му се усмихва, върти кичур от лъскавата си коса. Езикът на тялото ѝ е като обещание за по-късно.

Меко легло и момичешки ласки, гарваново черни коси, надвиснали над лицето му — Агот също ѝ се усмихва, представяйки си го.

Тогава отнякъде изниква Рийн. Без скейт, явно за пръв път е имал благоразумието да скрие факта, че не притежава друг превоз. Метнал е якето си през рамо, а къдрите му пламтят в неона на лампите. Агот загърбва Ана, чудейки се да го извика ли, или да го разкара. Чернокосата още не е съвсем сигурна.

От тялото на Рийн се процеждат искри, също като от безсмъртните тела на Архатите. Хората не виждат блестящия прах естествено, но виждат Рийн — непроменящия се, неуязвим хлапак с руни, прогорени по гърба му. Рийн не е нито Архат, нито Онейро, нито човек. Както всеки път, когато помисля това, Агот си казва:

Не може да продължи вечно.

Рийн си свирука, Агот веднага го забелязва. Спрял се е на два-три метра от подиума и му се хили, показвайки всичките зъби в устата си. Агот му прави бегъл знак с ръка.

Означава: не сега, разкарай се.

Рийн пристъпва до подиума и до него, още се хили. Едновременно стават няколко неща: чернокосата мигом се оживява и прехвърля вниманието си на новодошлия. Второто русо момиче се присламчва по-близо до Рийн, а Агот псува.

Не се прави така! Ако ще дразниш най-хубавата от три приятелки, не бива да ѝ даваш алтернатива. Сега момичето с алени устни ще поиска да излекува гордостта си не с Агот, а с очертания във впити джинси задник на Рийн!

Агот отново псува. Рийн мята ръка на рамото му:

— Ела навън!

— Разкарай се, разваляш ми свалката!

Рийн като че ли чак сега ги забелязва — оглежда едно по едно трите момичета. Чернокосата, с полуотворени алени устни. Русата, с пърхащи мигли и палави трапчинки на бузите. Ана, която замаяно завърта глава в посока на Рийн и му помахва.

След секунда размишление Рийн измъква скейта му от скривалището. Агот завърта очи, когато вижда реакцията на момичетата. Край на надеждата за меко легло и баня с топла вода, при която и да е от трите! Отчетливо размърдва устни, за се да разчете ругатнята по тях.

— Тръгвай! — изкрещява му Рийн. Крещи само за да надвика шума, иначе още се хили.

Агот отпива последната глътка от чашата си. Чуди се дали да не му я разбие в главата. Рийн бръква в джоба на джинсите му и измъква откраднатите банкноти, макар Агот да опитва да му попречи. Пъха повечето в отпуснатата ръка на Ана, другите оставя на масата:

— Ето, мила. Вземи си такси. Почерпете се!

Агот го рита по кокалчетата, но Рийн го сграбчва през раменете и го помъква навън.

— Тъпо копеле, трябваше да измъкнеш скейта, след като съм си тръгнал! Онази беше обещаваща!

— Коя, чернокосата ли? Беше твърде надута, даже за теб!

— И по-важни съм прекарвал. Защо им даде кинтите?

— За утеха — разхилва се Рийн. — А и си напил едната. На теб защо са ти?

Охранителите тутакси им препречват входа, да не би да решат да влязат пак, когато Агот изблъсква ръката му:

— Завиждаш!

Рийн го мъкне по пустата улица.

— Нямаш нужда от пари, за да направиш каквото и да е. Онези русичките утре няма да имат никакви, може и сега да нямат. За чернокосата не знам, обаче пианата и онази с трапчинките — със сигурност.

— Ти добрия самарянин ли си, а? — Агот крещи, вдигнал лице към тъмните прозорци на сградите.

— Стига си мрънкал, ще отмъкнеш други.

— Всичко прецака! Ако беше изчакал половин час, можех да пробвам да...

— Агот, намерих Ейла — прекъсва го Рийн. Пак се хили и показва всичките зъби в устата си.

Агот издърпва края на ризата си от пръстите му и започва да го приглажда:

— И какво, там ли ще спиш? — изхилва се.

Но очите му гледат зорко Рийн, почти е забравил яда си.

— Тя вижда златния прах, Агот — продължава Рийн, все така тихо. — Стоях точно до нея, съвсем близо.

Нещо не е наред — мисли си Агот. — Как така я е намерил, сама, без Исен, който вечно я пази. Как така се е доближил до нея и никой Онейро не се е намесил?

— Какво стана? — пита на глас. — Къде?

— В метрото. Щеше да тръгне с мен, почти успях да я накарам. Артем я следеше. Явно още я пазят.

— Естествено, че ще я пазят, Рийн.

Момчето му се усмихва подкупващо:

— Ако дойдеш с мен, ако ми помогнеш, тогава...

Но Агот не би го направил, затова клати глава.

— Какво стана? — пак пита, нетърпелив за отговора.

— Тя ме позна, сигурен съм. Очите ѝ са точно такива — Рийн кимва към неговите наполовина закрити от клепките ириси, като залязващо слънце.

— И?

— Казах ти, Артем беше там. Имаше и Архати, поне двама. Трябва да им попречим, Агот! Архатите не бива да я доближават, преди да...

Преди да вземе своето. Ето какво иска Рийн. Докато Ейла е още човек и е способна да предаде Силата си.

— О, Рийн! Престани! — Агот се чуди на гнева си и на безсилието, което изпитва. Архатите не се привързват. Как тогава изобщо може да му пука за Рийн?

— Тя трябва да е смъртна, Агот! Знаеш го! Това е последният ми шанс и ако...

— Престани да го повтаряш! Стига!

Рийн разперва ръце, загърбва го. Отколешната им кавга — не го прави, ще го направя — застава помежду им.

— Как разбра къде е? — обажда се по-спокойно Агот, защото иска всички подробности. Тази игра е опасна не само за Рийн.

— Проследих я.

— Не, как разбра откъде да я проследиш?

— Имаше бележка на вратата на къщата — Рийн се ухилва през рамо и му подава някакъв лист.

— На къщата? — повтаря Агот като ехо, докато го разгръща.

Намерили са я скоро — празна къща, в която не живее никой. Няма да е задълго и няма мебели, нито течаща вода, нито електричество, но за Архатите тези неща не са особено важни. Трябва им само място, където да оставят малкото си вещи, вместо постоянно да търсят скривалища или да ги влачат със себе си. За къщата, освен тях двамата, знаят Ита, Абели, Варг и Ален — преброява мислено Агот. — Никой друг.

— Трябва да се махнем от там — заявява след това.

— Защо? Някой е искал да помогне.

— Не, Рийн, не разбираш! Пак си знаеш своето. Те са били, бил е някой Онейро! Някой, който иска да я намериш — осъзнава, че му казва твърде много и млъква.

— Да, защото е време. Тя спира да бъде човек! — възразява възбудено Рийн.

Дори не го слуша. Агот не знае да си отдъхне ли, или да се ядоса:

— Мислиш, че ще ти позволят наистина да я доближиш? Да вземеш Силата ѝ? След като са я пазили над десет века? — скарва му се, опитвайки да не се изказва твърде ясно.

— За тях времето е нищо, сам си го казвал... — Рийн изобщо не обръща внимание на скрития смисъл в думите му.

Агот въздъхва и му дава още един жокер, за последно:

— Те ще я унищожат, няма да я оставят така.

— Ейла е Онейро. Те не биха...

— Ейла не е Онейро, Рийн. Била е. За тях даже е по-лошо.

Край, това е пределът. Или ще разбере, или...

— Какво ме засяга? Аз искам Силата ѝ! И ще си я взема!

Рийн нищо не е разбрал.

— Тъпак! — изкрещява му Агот. Останалото премълчава, оставя го за себе си.

— Ще откъсна Ейла от тях. Тя ще ми я даде. Така пишеше на бележката: вземи я и ще живееш.

— Рийн... — казва тихичко Агот, но не продължава да спори. Дъвче думите, които искат да излязат от устните му.

— Е, ще ми помогнеш ли? Ще дойдеш ли с мен?

— Рийн, пак ти повтарям, недей. Тя никога и никого не е обичала. Не биха ѝ го позволили.

— Тя обичаше мен — заявява му Рийн. — Обичаше ме!

— Глупости. Спомни си, че...

Но той вече му е обърнал гръб, мимоходом облича якето си. Оставил е скейта му на асфалта.

— Рийн!

Агот натиска дъската с крак, побутва я напред-назад. Студеният вятър издува ризата му, когато се отблъсква и потегля, а колелата тракат по неравностите на улицата. Недалеч Рийн измъква собствения си скейт от пролуката между две сгради. Него не биха го пуснали в клуба, ако носеше скейта със себе си. После Рийн започва да се отдалечава, стъпил на очуканата си дъска.

Всяка друга нощ Агот би влязъл в нов клуб, за да опита наново късмета си. Някоя друга нощ Рийн би тръгнал с него, за да се смеят и да съблазняват наивни момичета. Толкова пъти го бяха правили в огромния, незаспиващ град, където съжителстват хора и Архати, където Онейро дебнат своите жертви и пазят момичето с плашеща Сила. Момичето, което Рийн все не успяваше да доближи.

Но вече е време да се случи. Ето — Агот поглежда небето — отвъд градския смог и бързо движещите се облаци, отвъд полета на нощните птици и издигащия се от комините дим, над светлините на самолетите, далеч след жълтия диск на луната сияят пет прастари звезди и изписват знак, като следа от комети:

Един ще умре.

Един ще се промени.

Един ще бъде същият.

Не може да си нито човек, нито Архат, нито Онейро. Не и завинаги — казва си той, както всеки път.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Не трябва да съм тук. Отдавна трябваше да съм заминал. Вместо това спотайвам тялото си в триъгълните сенки на покривите. Спотайвам и ума си. Крия се.

Въздухът е пренаситен с електричество, почти го чувам как жужи. Смъртните долу на улицата подсъзнателно усещат какво се задава. Затова малцината окъснели бързат, тичат по тротоарите, говорят скорострелно, повишавайки тон. Движенията им са резки, лицата напрегнати.

Покривът свършва, подскачам към долепената по-ниска сграда. Един изненадан котарак изсъсква и се втурва по наклона, губейки опора от бързане. Два гълъба пърхат гневно с криле, после пак кацат на водостока. Тук течението е значително по-слабо, зидовете пазят завет. Облягам се на нечий топъл комин и впервам очи в ослепително жълтия прозорец отсреща. Завесите са спуснати, но дори и така силуетът на Ейла се вижда.

Сама е — отдъхвам си.

В тъмното покрай стъклата танцуват тънки пипалца и плавно се преплитат в ажурна дантела. Като сажди са, танцуващи над буен огън — само че без светлината — те са само тъмнина върху фона на непрогледното. Те са моят мрак: мастилен, цапащо индигов, изпъкващ пред кафявото и сивото в цветовете на нощта.

Тъмнината има плътност. Най-гъста е в ъглите на стаите, близо до отдръпващия се през прозорците блясък на деня. Ако не я прогониш, тъмнината ще се плъзне по пода, ще оближе извивките на мебелите, ще се отрази в политурата на повърхностите. После ще потъне в огледалата и ще се спотаи в листата на стайните растения. Колкото и свещи да горят, колкото и лампи да разпръскват блясъка си, в сенките и ъглите винаги ще се спотайва моят мрак.

Протягам се към пипалата и дантелата се втурва като подхваната от вятъра коприна. Мракът ухае слабо на макове и е нежен като цветовете им, а щом плъзва по тялото ми, сякаш хиляди мъхнати

стъбълца се заизвиват, вплетени едно в друго. Погалвам го и мракът ми отвърща. Моят дом ме скрива.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

На изток небето едва розовее. Само десетина прозореца на улицата светят, до зората има поне час. Тихо е. Над спящите умове на смъртните, също като мазки неонтова боя витаят багрите на сънищата им. Зелено, жълто, синьо, розово. Долу, сред голите корони на дърветата, се носят ярки искрици. Архатите отдавна са тук.

Поне шестима са — преброява Артем и се дръпва по-далеч от ръба на наклонения покрив. Не иска да ги плаши. Само ще наблюдава, ще стои далеч. Ще чака, за да даде знак на своите, че вече е време.

— Скоро — обещава си безгласно той, знаейки, че същите думи сега повтарят всички Онейро, пръснати на континента. Може би още тази сутрин, може би утре, вече няма да има смъртна с разрушителна Сила. За Архатите има смърт и тя не е само преход.

Завинаги е.

Ала нещо не е наред — Артем го разбира миг преди да се разнесе тревожното цвърчене на птиците:

Не е сам на улицата. Наблизо има втори като него.

Ятата уплашено се стрелват във висините, долу в мрака присветват котешки очи, като огънчета. Първо се чува бученето. После земята се разтриса и заедно с нея и къщите, дърветата, уличните лампи. Артем гледа как багрите в умовете на смъртните се променят. Вече не са пъстри, еднакви са — цвят на ужас и на паника — мрачен, оловно сив. Започват писъците. Тропота на падащи предмети. Скърцането на стените. И животинския вой.

Далеч, през клатещите се комини се мярка силует. Тъмен, обгърнат като в дим. Дори и по-малко му трябва, за да го познае. Артем прегръща своя мрак, крещи към своите, а те един подир друг се отзовават:

Амая. Сейма. Ран. И тримата за близо. Вече идват. Марен и Ши са заедно, сред покрити от сняг планини. Зад тях, като през дълбока вода, примигва картина от мястото, където са пристъпили в света на Онейро.

Зад Велис има небостъргачи. Зад Абру — безкрайна пустош и тясно шосе. Тарей прекрачва в мрака и неоновии реклами присветват в мъглата зад него. Зад Артем сградите се клатят така, сякаш всеки миг ще рухнат.

— Къде е Исен? — изкрещява неистово той, макар вече да знае.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Отварям очи. Под мен леглото подскача. В гардероба закачалките тракат като съживили се скелети. Хвърлям се, полуспяща, към рамката на вратата. Хващам се с две ръце, защото люлеенето заплашва да ме изхвърли извън защитената зона. Чувам трополенето на падащи предмети, викове от съседните апартаменти, звъна на телефон. Не е моят, моят остава безмълвен. Клякам и захлупвам главата си с лакти.

Трусът най-сетне спира. През подскачащите щори виждам как прозорците на отсрещните сгради светват. Паля лампата и я гледам как се клати силно, току до тавана. Включвам радиото, което по чудо не е на земята и започвам да се обличам. Задъхан глас вече изрежда размерите на бедствието:

— ...е епицентърът по първоначални данни. Магнитуд шест цяло и пет, очакват се разрушения, както и още трусове, затова съветваме всички да...

Грабвам палтото си, преполовена бутилка с вода от хладилника, пари и кредитни карти, кецовете си. Тичам из апартамента и ми се струва, че всичко трепери. Взимам явно ненужния си телефон, после изскачам на стълбището. Там вече е пълно с народ. Сънени деца плачат, уплашени от истерията в гласовете на майките си. Бащите им се карат, вместо да ги успокоят. Тийнейджъри тичат и се хият, те още не се страхуват от нищо. Старицата от долния етаж достолепно ситни в самуреното си палто, наметнато върху дантелената ѝ нощница. Носи само клетката с папагала си и е оставила входната си врата широко отворена.

— И ето ни всички, по бели гащи — оглеждам аз рошавите си съседи. Странно, но не съм уплашена.

Вторият трус ме заварва на стълбите, което не е добре. Понечвам да се върна, обаче пътя ми е задръстен от ужасени хора. Прилепвам гръб към блъскащата ме стена и ги гледам как слизат в тръс. Краката им едва улучват стъпалата.

Тълпата ме повлича. Бутилката с вода пада и се разплисква, стъпкана под всичките тези крака. Надавам вик, когато нечий лакът

минава на косъм от носа ми и се врязва в челото ми. Изпускам телефона си и без да мисля се навеждам. На рамото ми веднага се стоварва крак. Покривам с длани главата си и, естествено, губя равновесие. Докато падам, ругая собствената си глупост.

— Дръж се за мен — казва някой в ухото ми и ме дърпа нагоре.

Рийн се е вмъкнал между мен и полуделите хора, прикрива ме с тялото си.

— Хайде! — изръмжава ми той.

Вкопчвам се в ръката му, точно когато втория трус спира. Тълпата на щурм се отправя към изхода, лампите над главите ни мигат.

— Мамо! Тате! — пищят деца, дрезгаво крещят родителите им.

— Върви, Ейла. Върви! — не спира да повтаря Рийн и ме бутва по стълбите.

На улицата има толкова много народ. Студът ме лъхва, но трепвам защото земята под краката ми пак се раздвижва.

— Шшшш! Успокой се! — нарежда момчето в ухото ми, а аз поглеждам надолу.

Не се движи земята. Скейтът не е достатъчно голям и за двамата, но Рийн някак се е наместил зад гърба ми. Провира скейта покрай скупчените, крещящи семейства и бибиткащите автомобили:

— Отпусни се, следвай движенията ми. Трябва да те махнем от тук.

Сградите над главите ни светят, празни и изоставени. Знам, че при по-силен трус на улицата ще стане опасно, но все-пак питам:

— Защо?

Когато не ми отговаря, се извъртам към него, но момчето ме спира. Принуждава ме да не се движа.

— Следят те — отвърща ми кратко.

Не очаквам да чуя точно това. Вглеждам се по-внимателно и забелязвам в тъмнината онези искрици. Издигат се като светулки във въздуха, вихрят се. Поглеждам ръката на Рийн, която опира палтото ми. Същите светлини се процеждат от кожата му. Зажумявам, тръскам глава.

— Точно така — Рийн се подсмихва. — Допирът им е приятен, но не бързай да му се поддадеш... И двамата ще съжаляваме.

Гледам през рехавата мъгла хората — излезли са боси в пантофите, загърнати само с одеяла. Звукът на радиостанциите лети

през отворените врати на колите, двигателите ръмжат.

— Онова момче пред асансьора. То сякаш блестеше — изричам нервно.

— Аха. Не биваше да го доближаваш.

— Защо? — питам. — Защо блестеше? — променям въпроса си. Без полза, Рийн отново не отговаря.

Усещам го как се е залепил за мен. Усещам и че се оглежда, не внимава особено в разговора.

— И ти си като него — докосвам ръката му.

Устните му доближават ухото ми:

— Не, Ейла. Не съм. Повярвай ми, не съм — отвърща настойчиво той.

Но след това пак се изхилва.

Отмествам ръката му и скачам от скейта. Рийн се спира, обръща се. Отварям уста, за да му обясня, че няма как да му вярвам — просто защото ме е помолил — и като на каданс виждам паниката в очите му.

Блъска ме ураганен вятър, а ниските дървета на улицата се огъват под натиска му. Косите ми политат, незакопчаното ми палто се издува като платно и само пръстите на Рийн ме държат да не бъда отнесена. Момчето ме издърпва пред себе си, гърбът му поема следващия порив вместо мен.

Отмятам косата си за да видя, че вятъра, който лети покрай нас има цвят. Различавам го даже в тъмнината, наситено черен е. Има и плътност — Рийн пада на колене, целият в експлозия от искри, но още ме стиска. Навсякъде хората пищят, а аз мълча втрещено.

— Бягай! — Рийн ме принуждава да се раздвижа. — Видяха ни!

Вятърът влачи парчета от вестници, клони и дрехи по улицата. Надничам през рамо, не мога да се удържа. Един висок силует приближава към нас. Усещам допира на ледено сините му очи, докато тичам. Тълпата помежду ни се пръска, сякаш му прави път.

Рийн е казал истината! Наистина ме преследват!

— СПРИ! — заповядва Артем и всички освен нас замират.

Над главите ни някой свири с уста и аз поглеждам към покривите. Виждам блестящия прах, който се вихри от вятъра, чак след това различавам човека. Чувам второ изсвирване и обръщам глава. После още едно. И още едно. Чувам в главата си глас:

ПОСРЕЩНИ ВЯТЪРА!

Като един, хората покрай нас се завъртат и тръгват в обратна посока. Приличат на армия — чувам марша на стъпките им. Рийн ме дърпа все по-навътре в тълпата, а онези бляскави фигури горе започват да се спускат към улицата. Те подскочат по издадените тераси, по колоните и по навесите. Чувам още изсвирвания.

ПОСРЕЩНИ ВЯТЪРА! — пак се обаждат властният глас и хората покрай мен се затичват. — ПОСРЕЩНИ ВЯТЪРА!

Обръщам се и виждам как идва втора ураганна вълна, катранено черна. А хората не спират, продължават устрема си — през нас, право към нея и към Артем.

ПОСРЕЩНИ ВЯТЪРА! — повелява някой в главата ми.

Дланите на Рийн ме запращат встрани, а той самият хуква към чернотата.

— Рийн! — опитвам се да го спра, защото отнякъде знам колко страшна е тази сила.

Оглеждам се на всички страни, търся другия, втория.

Чувствам го!

Две от бляскавите фигури подскочат високо и едновременно.

— Варг! Абели! — крещи Рийн и също гледа към тях.

Те буквално се хвърлят във вихъра. Чувам как Рийн крещи онова, което аз мисля:

— Не е сам! — вятърът отнася гласа му. — Вааарг! Абелииии! Той не е сааааам!

Експлозията от удара е толкова мощна и ярка, че се отпечатва в ретината ми. Залитам, няма кой да ме задържи. Хората най-сетне се отърсват от трансa си. Викат, падат по асфалта, търкалят се един върху друг. Чувам само откъслечни писъци. Опитвам се да видя къде съм и удрям чуждите длани, които се вкопчват в мен.

Изправям се. Обръщам се с лице към Артем. Някак знам, че от двама ни аз съм по-силната.

— Ейла. Ейла! — Рийн ме сграбчва през кръста.

Дърпам се, ужасно съм разярена. Искam да накарам тези ледено сини, присвити очи да си спомнят коя съм.

— Артем! — крещя името му, докато умът ми пак нарежда онези стари думи — Онир, Ониро, Онейро, Онерой...

Те сякаш ми вдъхват допълнително сила. Умножават онази, стаената в мен. Отприщват я!

Но Рийн ме влачи по улицата, по-далеч от експлозията и от Артем.

ПОСРЕЩНИ ВЯТЪРА — ехти онзи глас. Странно, но сега ми напомня за Исен.

Хората пак се изправят, покорни.

Преграждат улицата в жива верига.

Хващат се за ръце — мъже и жени, деца и старци.

Един по един започват да падат, щом още черен дим приижда отгоре им. Артем стъпва по тях.

Идват други, като марионетки заемат местата им, само за да се свлекат безжизнени миг след това.

— Стига! — извивам се, изхлузвам палтото си и то остава да виси в ръцете на Рийн. — Артем!

Той тръгва към мен. Поваля хората, които още се щурат на пътя му.

— Артем!

Две железни длани ме сграбчват, докато тичам. Рийн опитва да ме озапти.

— АРТЕМ! — вирам се ядно назад и проклинам.

Острият вой на аларма изпълва улицата и главата ми. Рийн ме избутва на задната седалка в някаква зелена кола. Вратите се захлопват, но аз гледам Артем. Гледам телата, по които върви.

— Ита!

— Пали! Бързо!

Алармата рязко замлъква, но отеква в ушите ми. Двигателят реве.

— Какво правите? Спрете! — мятам се в ръцете на Рийн, които още ме стискат.

Резкият тласък на потеглянето ни праща на облегалката.

— Ейла! — момчето ме хваща по-здраво. — Не сега! Ейла!

— Спрете веднага! Пусни ме! — крещя почти през сълзи, бясна съм от безсилие.

Искам разплата! Искам да отвърна на удара!

— Тя не би трябвало да крещи — извисява глас момичето зад волана. Тонът ѝ е капризен и допълнително ме вбесява.

— СПРИ ВЕДНАГА! — заповядвам на целия свят.

Тряяс! — стоповете на предната кола проблясват само миг, преди да ги разбием на малки парчета. Сблъсъкът ме хвърля към

главата на момичето, което вече върти кормилото.

Тя има черни, навити на спиралки коси...

Пръстите ми са на дръжката на вратата. Усещам как гумите буксуват върху леда. Колата се стрелва назад, после отново напред в груба маневра, докато заобикаля препречилите пътя автомобили.

— СПРЕТЕ! СПРЕТЕ! — повтарям аз и опитвам да сляза.

Скърцащи звуци от сблъсъци и натиснати рязко спирачки нахлуват през счупеното стъкло. Момичето отпред ядно удря волана:

— Накарай я да млъкне, Рийн! — надвиква ме тя, а аз започвам да виждам всичко в червено.

Рийн ме извърта към себе си, очите му се присвиват. После устните му се втурват към моите и запушват устата ми.

Колко хитро — е единственото, което помислям.

Но притихвам. Отпускам ръце.

Усещам как колата се движи — все по-бързо и по-бързо. Отнася ме далеч от студените очи на Артем и от гласа, който ми напомня за Исен. Далеч от дома ми и от хората, покосени на улицата.

— Ейла — Рийн откопчва ръцете ми от врата си.

Остани с мен — чувам ума си да казва. — Остани с мен, поне ти.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Бурята се втурва по светлеещото небе, черни облаци закриват мъждивото слънце. Пориви ураганен вятър огъват дърветата край шосето и люлеят светещите в ярко зелено светофари. Чува се гръм — далечен, силен, непреставаш. Хората тичат по тротоарите, търсят къде да се скрият от едрите капки дъжд. Чистачките на колите тактуват по стъклата като метрономи.

Ита натиска газта и гумите се плъзгат по локвите. Пороят рязко преминава в град. Ледът думка по покрива. Тътенът на бурята ни следва, а през прозорците се вижда как гръмотевиците удрят все по-близо. Моментният им блясък изсветлява и без това побелелия пейзаж. Повечето автомобили са отбили в най-дясната лента, аварийни светлини мигат в оранжево.

— Рийн! — Ален сочи една от сградите.

Повече усещам, отколкото виждам силуета, тичащ по покрива — черно-синьото на буреносните облаци се смесва с пипалата от мрак и с тъмните му дрехи.

— Отбий — предлага на Ита Ален и отмята бретона, закриващ очите му. — Ще се смесим с хората.

— Не, ще стане по-лошо — обаждам се от задната седалка. Държа Ейла на разстояние. — Не забравяй какво ти казах за това — кимам ѝ към светлинките, които извират от тялото ми.

Тя сякаш се събужда от дрямка. Гледа ме втренчено, но все-пак се дръпва на педя. По-далеч от това няма накъде.

— Къде е Агот? — питам след това.

— Не знам! — отвърща ми войнствено Ита.

— Не беше с нас — допълва Ален.

— ...но ни каза къде си — в огледалото сивите ѝ очи са разгневени. — За Архатите има смърт, Рийн! Онези двама Онейро бяха достатъчни, за да изчезнем!

Знам това, разбира се. Ако Онейро обединят Силата си, когато нападат, от бляскавите тела на Ален и на Ита няма да остане нищо, освен малко прах. Душите им вечно ще се реят в пространството —

безумни, бездомни и безнадеждни. Не и моята — това също го знам — аз не съм нито Архат, нито човек, нито Онейро.

Издържам на погледа на Ита, ала не намирам какво да ѝ кажа. Мисля за Абели и за Варг — пресрещащи пътя на ураганната вълна — и как в онзи миг бях сигурен, че ще изтлеят от допира ѝ. Че ще е последният път, в който ги виждам. В същото време се чудя как да накарам Ейла да ми даде Силата си. Веднага, ако е възможно.

Светкавица улучва един от електрическите стълбове и жиците увисват към шосето. Искри като фойерверки се плисват в захлупеното небе. Колата до нас завива и се оказва на точно пътя ни. Ита има време само да изругае.

Завъртаме се от удара. Натискам Ейла в скута си, между седалките. Жиците повличат тополите край шосето. Малкото движещи се коли отпред спират с поднасяне, стържейки с гуми. Ледът като камъни се удря по покрива, докато десетки клаксони свирят отвън. Следва втори удар, по-силен, от който Ейла полита назад и се вкопчва в якето ми. Гледам я как свива устни, за да не извика.

Двигателят форсира и колата потегля с резки тласъци и оглушителни сблъсъци, които разтърсват купето. Ита още ругае, чувам вой от далечни сирени. А после, изненадващо ударите престават и чувствам в стомаха си придърпването на скоростта. Катастрофата е зад нас.

Ейла диша тежко, опряла буза в джинсите ми. Преставам да я натискам и тя тутакси надниква през прозореца, отмятайки разрошената си коса. Предното стъкло е цялото напукано, страничното огледало виси само на кабела си.

— О... — изтръгва се един и същи звук и от четирима ни, когато виждаме водата.

Далеч пред нас, и все-пак ужасно близо, масивната язовирна стена в този миг прелива. Талазите се плискат от високото, а през начупената по бента резка пръскат десетметрови струи.

Онейро ще направят всичко, за да не отведе момичето.

— Спри тук. Остави ни тук — сграбчвам Ейла през кръста и отварям вратата, нищо че колата още се движи.

— Продължавайте! — крещя им през рамо и измъквам Ейла навън.

Само гръмовен плясък и далечни писъци ознаменуват срутването на бента. Водата се плисва с оглушителен рев и помита всичко по пътя си. Тичаме. Почти нося момичето, подпъхнал съм ръката си под мишците ѝ.

Мътилка се втурва по покритата с ледени топки земя, влече отломки и мръсотия между огромните складове. Плисва се, ледена, в краката на Ейла и я залива до колене, преди да успея я издърпам по аварийните стъпала, на по-високо. Вият сирените на града — зловещо, като при въздушна атака. Ейла диша тежко и трепери от студ или от страх, не знам. Свалям якето си, напъхвам ръцете ѝ в ръкавите:

— Ето, така е по-добре. Добре ли си?

Мътилката под решетестите стъпала се върти в десетки водовъртежи, водата приижда. Ейла не отговаря, устните ѝ са побелели.

— Ела тук — дърпам я по стълбите и успокояващо я прегръщам, макар да знам, че не бива.

Само сълзите ѝ са топли. Плаче безмълвно и стиска краищата на тениската ми.

— Ейла — мърморя името ѝ и се чудя какво да направя. — Ейла...

Тя се сковава от допира ми и аз ругая наум:

Да бях мислил, преди да говоря! Сега тя помни, че трябва да внимава с мен.

Държа я здраво над помитащата всичко вода. Парчета лед още се сипят от небето и дрънчат в железата на стълбището.

— Не плачи, мила. Всичко е наред — повтарям няколко пъти, макар изобщо да не го мисля.

Как да я измъкна от тук, щом Онейро са по петите ни?

Агот е прав — казвам си, но не искам да се откажа и я влача още по-нагоре. Ритам вратата на аварийния изход и отвътре ни лъхва мирис на застояло.

— Всичко е наред — повтарям и я вкарвам в полумрака на сградата.

Ейла тръска глава:

— Не, не е наред. Отдавна не е! Изобщо не знам какво става!

Надниквам навън и виждам, че водата продължава да се покачва. Докато стъпките ни ехтят по празния коридор, ми се приисква да съм

поне малко искрен с нея:

— Първо престават да те търсят познатите, после приятелите. Забравят коя си, как се казваш. Подминават те на улицата...

Ейла ме поглежда:

— Защо?

Знае за какво говоря. Всеки смъртен, роден за последен път, би разбрал за какво говоря.

Разбивам поредната изпредила се врата и тръгваме по вътрешното стълбище.

— За да не им липсваш. За да не повлияе липсата ти на техния живот — обяснявам.

Чак тогава се сепвам.

— Къде ще отида? — пита тя и аз веднага отварям уста, въпреки че не искам.

— Никъде, ще останеш тук или където пожелаеш да бъдеш. Но няма да си човекът, който са познавали...

Замълчавам, борейки се със себе си:

Трябва да млъкна! Да внимавам!

А Ейла вдига вежди:

— Защото?

Усещам как ъгълчетата на устните ми се разтягат. Макар да е само човек, тя още умее да изтръгва истината. Е, не така, както би го направил Онейро, но...

— Защото... Това се случва с душите, които вече са изминали пътя си като хора, Ейла.

Точно така, продължавай да говориш за нея, не за себе си. Не се доверявай! Доверието е смърт!

През мръсния прозорец виждам само парчета небе. Не знам къде са Онейро. Решавам да рискувам, нямам никакво време:

— Искам да направя нещо. Нещо лесно. И тогава ще спрат да те търсят.

Тя е клекнала в ъгъла на стълбището. Не ми отговаря.

— Ще го направиш ли?

Тя само извива подозрително вежди.

— Само две думи. Две думи и всичко приключва.

— Кои са думите?

Преглъщам нервно, докато се взирам в лицето ѝ:

— „Обичам те“ — проговарям. — Две думи.

Тя се усмихва, очите ѝ греиват. После осъзнава, че не съм се шегувал:

— И защо?

— Просто го направи.

Тя тръсва глава. Не го произнася, но цялото ѝ същество казва „не“.

Въздишам шумно и се пресягам към китката ѝ.

Трябваше да опитам!

Повеждам я още нагоре, докато се чудя какво обяснение да ѝ дам. Добра причина, за да го направи.

— Наричат ги Архати. Душите, които са изминали пътя си като хора — уточнявам, без да я гледам и бързо вървя. — Те са безсмъртни. Неуязвими. Няма нужда от нищо, за да съществуват. Нищо не ги заплашва.

Ейла подтичва, стараяйки се да не изостава, защото нарочно говоря тихо. Разбивам героично поредната врата и вятърът отново ни блъска в лицата. Излизам предпазливо навън, оглеждам се. Железата под мен проскърцват, ръждясали са. Не съм сигурен, че това стълбище ще издържи напора на водата.

Момичето прави крачка навън, а аз се пресягам и уж я избутвам обратно на бетонния под. Когато е толкова близо, в ръцете ми, е точния момент да го кажа:

— Но Архатите не обичат, Ейла. Не го умеят. Разбираш ли?

— Нещо като последен шанс? — тя се взира в лицето ми и пак се усмихва, но този път вяло и тъжно, едва-едва.

Кимвам ѝ. Насърчително, не като потвърждение. Трябва да внимавам с какво ще се съглася.

Ейла отмества ръцете ми и излиза на стълбището. Извива глава надолу, нагоре и най-сетне обратно към мен.

— Обичала ли съм те? — пита ме и май изобщо не забелязва как скърцат подпорите.

— Да — отговарям след кратък размисъл. Макар и аз да се чудя.

Тя свежда очи, сякаш разговорът я притеснява. Умът ѝ е далече, много далече от тук. Опитва се да си спомни.

— А ти обичаше ли ме, момче?

Зяпвам я. Даже тонът ѝ е същият, като от преди хиляда години. Гласът ѝ проточва по същия начин обръщението „момче“, което използваше някога.

Очите ѝ трепват върху лицето ми. Изпитателни. Чакащи какво ще ѝ кажа.

— Защо съм тук, според теб? — отвърщам на въпроса с въпрос и чувам как тихичко ахва.

Приближавам я, знам че е правилния момент. Тънички пипала от мрак се прокрадват към нея. Блясъкът ми се разлита на всички посоки.

— Струва ми се, че те познавам отдавна — казва тя. — Или че познавам човек, който много прилича на теб.

Мълча. Гледам я. През мен минава забравена тръпка.

— Харесвам те. Не знам защо, но те харесвам. Много — продължава тя, но избягва да среща очите ми. Кое е трудно, предвид че сме толкова близо.

Затаявам дъх. Най-сетне ще чуя думите, които могат да ми дадат всичко!

— И в същото време нещо в мен повтаря да не ти вярвам. Изобщо. За нищо на света.

Разочаровано стискам клепачи. Шумът от валящия град е престанал, чувам я как вдишва измития от пороя въздух.

— Това ме обърква — тя се отдръпва от мен. — Не можеш да си представиш как ме обърква. Защото... Знам, че си добър човек. Сигурна съм...

Не, Ейла. Нищо не знаеш. Аз съм Крадецът.

Подсмихвам се на надеждата в думите ѝ. На това, че още ме помни, и на факта, че точно сега не знае нищо за миналото. На очите ѝ, с цвета на сладкия ейл, който пиехме с братята ми през зимата. На ускорения ѝ пулс, удрящ във вените, заради смущението, което явно изпитва. На това, че не съм нито добър, нито...

— Само са едно грешиш, мила — чудя се дали е безопасно да ѝ го кажа. — От много отдавна не съм човек.

Разсмивам се на собствената си шега и опитвам да надникна в очите ѝ. Искам да видя как си спомня и какво ще си спомни от думите ми. Ала мракът се оказва по-бърз, Ейла се олюлява на края на стълбището. Залита. Долу са мътните талази вода, повлекли всичко по пътя си.

— Ейла-а-а — сграбчвам я и крещя, без изобщо да има смисъл.
Тя няма как да ме чуе.

— Името ти е Ейла, ти си на двајсет и пет, живееш на петия етаж — започвам да редя монотонно.

Железата скърцат. Ейла виси като дреха в ръцете ми.

Два силуета се показват на съседната сграда, сякаш съм ги повикал. Тъмните им наметала се веят призрачно, като дим. Амая и Сейма — веднага ги разпознавам — и двете са руси. Изглеждат крехки като житни стъбла, но в случая външността лъже. И двете са жилави и страшни.

— Годината е 2011-та, ти си на двајсет и пет, името ти е Ейла, името на майка ти е Ана, живееш на петия етаж...

Един плосък камък на няколко пъти облизва повърхността на локвите, преди да потъне. Иззад ъгъла вяло долитат искри.

— Ти си на двајсет и пет, живееш на петия етаж — продължавам.

В ръцете ми Ейла едва-едва се размърдва:

— Толкова ли малко знаеш за мен?

Агот надниква иззад ъгъла на наводнения склад. Не ми трябва повече подсказки.

— Не, мила — пускам я и тя полита безжизнено към земята. — Толкова малко ти знаеш за себе си.

Напрягам сили и сякаш се взривявам. Блясъкът ми се разлива в плътен облак брокат, а аз подскачам към двете Онейро, катеря се по ръждясалото стълбище. Някъде под мен остават Агот и Ейла, яркото злато ги крие. Засилвам се през ледените зърна на покрива и скачам на отсрещната сграда.

На пътя ми се изпречва Артем. Отново задухва вятър, силен, на опустошителни пориви, които едва не ме отнасят, но аз се смея вътрешно. Вятърът ще разнесе сиянието на Агот, което иначе го издава. Бученето ще заглуши кълтенето на стъпките, докато бягат.

Тримата Онейро насреща ми се съюзяват. Черна стена изригва от нищото и приижда като цунами от дим. Не правя никакъв опит да се защитя или да се скрия. Аз не съм Архат. Аз съм Крадец.

— Онейро! — крещя и проклинам, докато тъмната им Сила струи през лицето ми и отнася блясъка ми над града.

Сграбчвам първия, когото стигам. Ръкопашен бой. Знам, че не мога да ги победя, но трябва да ги задържа далеч от Агот. Далеч от Ейла.

Ударите идват от три страни едновременно. Умели, прецизни, Онейро стоварват физическа ярост по тялото ми. Вие се дим с лек привкус на мокра земя и на макове, крие ги от очите ми. Тримата са като гигантско чудовище, което ме обгражда.

Не се страхувам, стоейки там, между тях, в мъртвата им хватка. Макар никой да не може да надвие Онейро, от опит знам — има шанс да ги измами.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Събуждам се в неудобната седалка на препускащ влак. Усещам движението с цялото си тяло, а лицето ми е обърнато към прозореца. Нощ е. Отвън няма никакви светлини, явно съм извън града. Вагонът е почти празен. Зачудвам се защо съм тук и едновременно с това усещам как някой ме гледа. Извъръщам се, изпълнена с опасения, само за да видя до себе си Агот. Дрехите му са измачкани. Очите му са тревожни, когато ги спира на лицето ми:

— Трябва да тръгваме, Ейла — принуждава ме да се изправя, като обгръща раменете ми със закрилнически жест, на какъвто не съм свикнала. Допира устни в челото ми — в полу-целувка, полу-успокоение — преди да ме избута по пътеката.

— Къде е Рийн? — аз оглеждам вагона.

— Не сега. Хайде.

Двама мъже дремят в съседната редица седалки. Лампата над плъзгащите се към коридора врати, накъдето ме води Агот, мига дразнещо. Крача машинално и се опитвам да си събера ума.

— Трябва да скочим — момчето отваря тежката врата на вагона и в коридора се втурва шумът от препускащия влак. Безкрайно равно поле бяга край нас.

— Хайде, Ейла — той ме избутва навън.

От изненада опитвам да се хвана някъде. Изкрещявам. Плъосвам върху влажните останки на миналогодишна трева, претъркулвам се от инерцията. Зад мен влакът свисти и хвърля призрачни светлини.

На десетина метра по движението на вагона Агот се е приземил на краката си. И вече тича насреща ми.

— Не мога да летя, идиот такъв! — изкрещявам му.

Той се навежда, подавайки ми и двете си ръце:

— Хайде! Да се махаме!

Принуждава ме да се затичам и това ми пречи да му крещя, макар да се опитвам. Хлъзгаво е, ледът пука под краката ми.

— Щеше да ме убиеш! — обаждам се веднага, щом мога.

— Не, нямаше — той тръсва разсеяно глава.

Стоим на някакво тясно шосе, което пресича полето. Кално е, фарове светят в гърбовете ни. Има знак за близка бензиностанция и момчето ме повежда към нея.

— Щеше! — настоявам ядосано. — Аз не съм като вас.

— Си. Щом си родена за последен път, не можеш да умреш. Разбра ли?

Репликата е като точка, слага край на спора. Млъквам, за да я обмисля и в същото време тичам усърдно до Агот, както ми подсказват инстинктите.

Ярката светлина над бензиноколонките блести нереално в сивото на нощта. Двата се промъкваме към сградата. Агот бута вратата на тоалетната и надниква вътре, преди да влезем. Едва тогава забелязвам, че носи розова раница.

— Откъде взе това?

Той само завърта очи и я пуска на пода. Намръщвам се на отражението си в огледалата. Коженото яке на Рийн е омазано с кал, а косата ми е сплъстена, цялата в пясък.

— Измий се. Облечи тези.

Агот вади някакви дрехи от раницата и проверява размера им. Явно не той ги е пъхал там.

— Не трябва да си като преживяла Апокалипсис — момчето се ухилва на външността ми и незнаяно защо аз се усмихвам в отговор.

Той самият е леко мърляв, но само по дрехите. Косата и лицето, даже ръцете му — изглеждат безупречни. Гледа ме още секунда и пуска водата, нагласяйки температурата ѝ. Протяга дланта ми под течния сапун и пълни шепата ми с розовата течност.

— Побързай! — той грабва раницата. — Ще съм отвън.

Размазвам сапуна по лицето и косата си. Напъхвам главата си в малкия бял умивалник. Бързам, понеже не искам да ме заварят в това положение. Мократа ми коса капе по пода, докато отмивам криво-ляво калта от краката си. Агот ми е оставил чифт високи маратонки и съм му благодарна. Моите са вир-вода.

Изстисквам един по един кичурите си и ги разрошвам. Нахлузвам тениската и някак се намъквам в прилепналите джинси. Вратата изскърцва и аз подскачам.

— Не изхвърляй нищо — Агот напъхва всичко в раницата, преди отново да я метне на гърба си. — Не оставяй следи.

Подава ми някакво скърцащо момичешко яке на тънки зеленикави ивици и се ухилва, когато го обличам. Закопчава ципа, оставяйки косата ми под него.

— По-добре ли си? — пита.

Свивам рамене.

— Трябва да се обадя на Исен — промърморвам, щом забелязвам телефоните на стената отвън. — Исен е... — понечвам да обясня.

— Твоят пазач — стрелва ме с очи Агот. — Тъмничарят.

— Моля? — въпросът ми всъщност не звучи като въпрос, сигурно затова Агот отсича:

— Не, не, без обаждания.

Придърпва ме и обръща лицето ми към своето, докато прекосяваме широката ивица луминесцентна светлина.

— Има камери, не се върти — усещам дъха му в косата си и се чудя какво ли е значил коментарът за Исен.

Правим широка дъга, но се връщаме на шосето. От време на време ни подминава по някоя кола, пръскайки кал и цвят в монохромния здрач. На едно от възвишенията Агот се вмъква между дърветата край пътя. Тихо е. И празно. Само тънкия лунен сърп, звездите и бляскавите прашинки в дирята на Агот отделят някаква светлина.

Той довлича грамаден изсъхнал клон и сяда отгоре му.

— Сега какво? — питам недоумяващо.

Момчето вдига очи и виждам, че са тревожни:

— Сега ще почакаме.

Сядам до него. Рисувам фигури с върха на обувките си, колкото да се намирам на работа. Той заглажда чертите в мокрия пясък.

— Какво беше онова, за Исен? — изплювам въпроса, който ме гложди. — И къде е Рийн?

— Едно по едно — Агот ми се сопва.

Подхващам неговия тон:

— И защо пък да не се обаждам на Исен?

Клонът се разтърсва лекичко, момчето се хили:

— Ами обади му се, щом толкова искаш. Но се разделяме още тук — той даже махва към бензиностанцията, сякаш ме отпъжда.

Не помръдвам. Дори и да позвъня, Исен едва ли ще вдигне телефона си. Не съм убедена, че има смисъл да пробвам.

— Защо го нарече тъмничар?

— Защото е.

Започвам лекичко да се изнервям:

— Може ли малко по-подробно?

Той се извъръща към мен. Изражението му е подигравателно.

— Той такъв ли беше? А, Ейла? Той някога бил ли е подробен с теб? Интересно ми е! Искам да знам каква точно е била връзката ви? Имаше ли подобие на секс и обяснения в любов или ти правеше каквото той ти каже?

— ... — отварям уста, изчервявам се, ала не казвам нищо.

— Какво знаеш за него? — продължава момчето. — Знаеш ли къде е бил, когато е заминавал? Защото е пътувал, нали? Често-често го е нямало.

Устата ми се отварят и затварят, като на риба, обаче звук няма. Исен и сега е някъде, без да имам представа къде.

— Питала ли си се защо изобщо е с теб? Дали не е гей или асексуален? Обаче, каква би била ползата му? Защо се е залепил за теб, студен като парче лед, без изобщо да му пука с кого си лягаш?

— Какво е искал? — успявам най-накрая да изрека.

— Нищичко! Както много добре знаеш.

Млъкваме. Ядосана съм му, защото онова, което току-що каза е вярно. И той е ядосан, чувствам го.

— Все нещо трябва да е искал — промърморвам накрая.

— Да! Пазел те е. Той е тъмничарят.

— И защо пък... — възкликвам. — Коя съм аз, че да...

— И стигнахме до главния въпрос — Агот подигравателно разперва ръце, сочи ме, сякаш сме на сцена и аз съм звездата.

— Какво толкова ценно има у мен, че да ме пазят? — гласът ми изтънява и се усмихвам, обръщам го уж на шега.

— Не използваш точната дума, Ейла — момчето накланя глава.

— Не ценно — гласът му се снижава до шепот. — Опасно.

Понечвам да се разсмея. Обаче не се получава. Агот се изправя, загледан в двата приближаващи ни синкави фара и сменя темата:

— Този ще свърши работа. Стани, моля те — той извлича грамадния клон на шосето, запречвайки и двете платна.

Наблюдаваме как светлината пристъпва към нас, как осветява клоните. Жълт камион с брезентово покривало спира само на метър-

два от препятствието. Включват се аварийните светлини, шофьорската врата се отваря. Един едър мъж се смъква долу и се отправя към средата на пътя, въоръжен с мъждиво фенерче.

Агот повдига брезента и надниква в товарната част. Лъхва ни мирис на плодове, макар че на пода се въргалят само няколко празни щайги. Момчето скача вътре и ми протяга ръка. Шофьорът вече влечи тежкия клон, проклинайки полугласно.

— Защо просто не спряхме някой на стоп?

— Защото те преследват — изсъсква ми Агот.

— Кой, Исен ли? Нали уж съм опасна? — аз се хилия, докато камионът рязко потегля и едва се задържам да не се плъзна по дъските. Всъщност, Агот ме задържа с едно раздражено:

— Оф.

Отзад се оказва шумно и хладно. Лежим по корем един до друг и аз гледам как от ръката на Агот се отделят искрици и политат в една и съща посока. Към мен. Премествам се по-близо, макар да знам, че не бива. Момчето ме привлича, сякаш е от магнит, а пръстите ми са от желязо.

— Рийн каза, че това ще спре, ако кажа две думи.

— Ами кажи ги, тогава — в очите му танцуват весели пламъчета, а устните му са плътни, заоблени. На всичкото отгоре той ги облизва.

Въздъхвам раздражено и се взимам в ръце.

— Ако ги кажа на него. Вярно ли е?

— Защо изобщо ме питаш? Ще ми повярваш ли, каквото и да ти кажа? — момчето се обръща настрани и се подпира на лакът.

Дланите ми се лепкави и аз ги трия в ръкавите си, опитвайки да не го гледам.

— Е, Ейла? Ще ми повярваш ли? — той уж настоява да получи отговор, но ми е ясно какво си мисли. Че не му вярвам достатъчно.

Трудно е да му отговоря, докато мисля най-вече за задника му.

— Не знам. Ако звучи логично... — защо докато тичахме изобщо не забелязвах привличането, а сега...

— Тогава не се хаби — Агот се обляга в ъгъла на каросерията и затваря очи.

Гледам гладно силуета му. Искрите му блестят в тъмнината, мамят ме, но аз не се помръдвам. Опитвам да подреда в главата си всичко, което се случи.

На развиделяване съм стигнала само до извода, че в думите му има някаква логика.

— Къде отиваме? — завързвам някакъв разговор.

През процепите на брезента нахлува бледа светлина. Агот отваря очи и изражението му сякаш пита:

Вярваш ли ми?

Вместо да отговоря, на свой ред вдигам вежди и осъзнавам, че флиртувам. Подканям го с жест:

Провери.

— Защо трябва да отиваме някъде? — проточва гласът му.

— А имаме ли план? — аз пърхам с мигли, което не съм правила никога. Тялото ми извършва неща, които умът ми изобщо не разбира.

— Аз имам — на лицето му цъфва невинна усмивка.

— И той е? — като огледало съм, усмихвам му се без причина.

Двамата се люшкате заради движението на камиона — аз по-силно, Агот едва-едва. Слушаме еднообразното му боботене.

— Да стоя по-далеч от Онейро — отговаря той ми най-накрая.

— Онейро — проточвам.

Пак това име. Това старо име, което звучи по толкова различни начини в главата ми.

— Рийн Онейро ли е? — питам след малко.

— Студено — изхилва се Агот. Схващам играта, докато ръката ми самоволно навива един кичур по пръста ми.

— Ами ти? — гласът ми е с идея по-плътен и приглушен от нормалното.

— Сту-де-но — момчето се прави, че трепери от студ.

— А Исен? — незнайно защо мисълта за Исен ме отрезвява и почти спирам да си представям как приближавам ъгъла и се навеждам към Агот.

— Топло. Направо горещо — отговаря ми той.

Сепвам се.

Тъмничарят — чувам в главата си снощните му думи. — Питала ли си се какво изобщо иска от теб?

Бузите ми пламват, когато помислям за всички онези нормални, човешки неща като пиенето на кафе сутрин заедно. За целувките по бузата на излизане, или когато Исен ме е завивал с одеялото, защото съм заспала на дивана. Или когато ме е чакал след работа, за да се

приберем двамата. Когато сме говорили по телефона — за мен, само за мен. Когато държеше ръката ми в болницата, само преди четири дена...

Истинско ли е било?

— Аха — кимвам, а гърлото ми се свива. — Онейро ме преследват, така ли?

— Горещо.

— Защото съм опасна? — не мога да не се усмихна, когато го казвам.

„Аз“ и „опасна“ не ми стоят добре едно до друго. В момента съм всичко, но не и опасна. Усещам се само опасно чуплива.

— Жегаааа — проточва Агот.

— И какво ми е опасното? — не е точно въпрос, по-скоро му възразявам.

Момчето махва с ръка:

— Не играем така. Питай друго.

Излягам се. Зяпам ветреещите се гънки на брезента. Вятърът вие пронизително в процепите, а аз мисля за Исен и ми се реве. Ядосана съм му. Сърдита съм и на Агот, защото сега почти му вярвам. Почти.

Устата ми сами се отварят, поддават се на странната логика, която ми хрумва:

— Значи Онейро... са опасни?

— Горещо — гласът му е категоричен.

— И аз съм опасна?

— Пари! Па-ри.

Стигам до единствения въпрос, който се завърта из мислите ми:

— Аз... Онейро ли съм?

Тишина. Чувам само боботенето на камиона.

Изправям се, за да видя, че Агот се взира в мен.

— Била си... Хм... Било е... — опитва да се поправи. — Е, топло.

Спирачките изскърцват и инерцията ме изстрелва напред. Безпомощно протягам ръце, докато се плъзгам по дъските. Навън има глъчка, някаква суматоха. Някой крачи покрай камиона, на сантиметри от другата страна на брезента.

Вратата на кабината се отваря и пак се захлопва, а Агот ме дърпа към мрака на ъглите. Чувам го как ругае тихо, точно в ухото ми.

Издрънчава метал, покривалото в задната част се размърдва. Инстинктивно се свивам по-назад, зад щайгите, които миришат на цитрус.

Широка ивица светлина и вятър нахлуват в каросерията. Затварям очи — като децата — ако не те виждам, не ме виждаш и ти.

Няма ни тук. Няма ни — повтарям наум, а по яркочервения цвят, блеснал през клепките ми знам, че всеки може да ни види.

Някой скача вътре, чувствам вибриращото присъствие на тялото му.

Няма ни — твърдя наум и надниквам през миглите си.

Едрият мъж грабва с пъшкане въжето от пода. После поглежда към щайгите, където сме се притаили и за момент очите ни се срещат.

НЯМА НИ ТУК. МАХНИ СЕ! — изревава умът ми. Мъжът като марионетка изхвърча навън.

— Оф — заравям лицето си в рамото на Агот. Той допира устни в косата ми.

— Мамка му! — усещам, че се смее.

— Изкарах си акъла! — промърморвам аз.

— Изкара неговия. Щеше да се пребие, докато слизаше — усещам ръката му по гърба си и потръпвам от удоволствие. — Мамка му! — възкликва пак той.

Никой не идва за нас, сякаш наистина не са ни видели. Потегляме. Аз надничам в една цепнатина на брезента:

Било е само авария. Друг камион е закъсал на пътя.

— Още го можеш, мамка му — Агот ме гледа, сякаш за пръв път ме вижда. Повтаря го още няколко пъти — мамка му, мамка му.

Повтаря го, докато два часа по-късно се прехвърляме на друг камион, пълен с големи прашни кашони, които заемат почти цялата товарна част.

А аз така и не задавам въпроса си:

— Какво още мога? Какво?

Въртя го в ума си, като бонбон в устата си и слушам как Агот ругае.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Знам, че ще платя за това. Другите няма да ме оставят ненаказан.

Гневът им се отразява през мрака. Усещам го в мислите си, толкова е мощен. Търсят ме, но не Аз съм главната цел. Аз съм Онейро, макар да им се опълчих. Аз съм Онейро и защитавам Онейро. Вярвам в това.

Мога да я спася. Отдавна знам как — повтарям си. Веднъж съм рискувал заради Ейла — на онази поляна, огряна от червеното слънце.

Тогава не сгреших. Не греша и сега.

Побутвам тялото на Крадеца. „Тяло“ е силно казано, повече ми прилича на експлозия от брокат. Откъде идва целия този блясък и как така никога не свършва — мисля си, напипвайки все по-плътната материя вътре в сиянието. Моят мрак съска, докато чакам.

Минават часове и блясъкът бавно уляга. В това време Артем, Амая и Сейма са вече далеч, поели са в различни посоки, а лицето на Ейла е в ума на всеки смъртен околоръст. Ще я намерят, рано или късно. Надявам се, не преди мен.

— И така, Рийн Ерми — проговарям, когато Крадецът се надига объркано — ще довършиш ли това, което започна?

Той потрива лице и изстиска водата от дрехите си — така, както са върху него. Знам, че е за заблуда. Всъщност се оглежда, обмисля бягството си.

Няма да му позволя да ми се изплъзне.

— Трябвам ти. Тя няма да го направи, ако не я принудя — започвам по същество.

Крадецът вдига очи на опитен картоиграч, на устните му играе крива усмивка. Мисля си за онази вечер, преди десет века. Как претеглях ударите си — да са с идея по-слаби, точно колкото да не го умъртвят, преди да съм се насладил на момента. Уви, колкото и да го блъскам сега, няма как да постигна своето.

Крадецът вдига вежди:

— Не, благодаря.

Недоверчиво копеле.

— Или тръгваш с мен, или изобщо не тръгваш.

Той ми се ухилва:

— Нима ще ми се довериш?

Нагло копеле — поправям определението в ума си и пак си припомням онова удоволствие:

Да умира малко по малко от ударите ми.

— Не сме екип. Правиш каквото ти кажа — уточнявам.

Всеки момент ще се пробва, усещам го. Да ме заблуди. Да избяга. И ще тръгне право към Ейла, където и да е тя.

Е, добре, нека пробва.

Предугаждам движението му. Сграбчвам го.

— Тя. Няма. Да. Го. Направи. Ако. Аз. Не. Й. Кажа.

Говоря бавно и настойчиво, дано го набия в дебелията му глава.

Ейла наистина ще му даде Силата си. Аз ще съм онзи, който ще я застави.

Крадецът се дръпва на няколко пъти — рязко, но безрезултатно, разбира се. Забелязвам как осъзнава думите ми.

— Изобщо. Не. Ти. Вярвам — отвърща ми с моя тон.

Разсмивам се, предпазливостта му ме забавлява. Научил е поне един важен урок.

— Не ми и трябва — отпускам хватката, но още се смея.

Мисля си, че може би ще съжаля, когато най-сетне приключи с Рийн Ерми. Когато го унищожи.

Толкова плам, толкова дързост — нахалост.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Шосето е заледено от наветия сняг. В планинския проход вятърът духа от всички посоки и нахлува през процепите на камиона. Студено ми е, затова съм се сгушила в Агот и искриците му лепнат по кожата ми. С усилие сдържам ръцете си. Чувствам се някак размекната, толкова близо до тялото му.

Все по-рядко се разминаваме с други коли. Агот се промъква в малкото автобуси, които засичаме, и отмъква храна и напитки. Ям, каквото намери — чипс, домашни сандвичи, желирани бонбони. Той не иска да се мяркам навън. Когато наистина се налага, нахлупва качулката ниско над лицето ми и ме оставя сама за броени минути.

Шофьорът на този камион през цялото време говори по телефона или по радиостанцията. Тънък найлон е преградата между него и товарната част. Радиото е нагласено на някаква новинарска честота и ту губи обхват, ту гръмва с откъслечни вести за бедствия и благотворителност. Като глас от друг свят е — макар да бях там, макар да видях разрушенията с очите си.

Пътуваме към гаража. Осведомени сме, както и още дузина души, на които шофьорът се е обадил. Разговорът всеки път е един и същ:

— Къде си? Аз правя последния курс. Още пътувам. Да. Кофти е времето. Кофти. Към шест трябва да съм в гаража, към седем най-късно у нас. Да. Хайде. Да.

Можеше да направи конферентна връзка, вместо да повтаря едно и също. Но на него явно му харесва така.

— Кофти — имитира го полугласно Агот.

Сега е шест без петнайсет. Вечерта на 31 декември. Гледам как голямата стрелка на часовника ми отмерва секундите и се чувствам бездомна. Гледам мигащите в оранжево светофари, аварийните лампи на почистващите коли, без да имам идея къде ще прекарам нощта.

Слизаме крадешком, докато камиона изчаква на някакво малко кръстовище. Бързаме да не ни изпръскат гумите с лепкавата киша, да

не ни забележи шофьора. Не знаем кой е града, и двамата пропуснахме табелите на влизане. Вали сняг, никой не се мярка по улицата.

Агот си нахлупва шапката. Оглежда ниските къщи. На един от прозорците мигат шарени лампички, но повечето са тъмни. Момчето ме повежда към навеса на автобусната спирка:

— Можем да проверим колите. Или къщите.

Зяпвам го, без да разбирам напълно.

— Ако някоя не е заключена — обяснява ми.

— Не — тутакси му отказвам.

Агот се подсмихва:

— Трябва да изглеждаш суха и чиста, за да не привличаш внимание.

Сядам на пейката, дръпвам кецовете си в малкото петно на тротоара, по което няма сняг. Тропам, за да изтръскам полепения по подметките ми.

— Как живеят Архатите, всъщност? — заяждам се. — Като крадат?

Той се ухилва по-широко, в добро настроение е:

— Без обаче да ги издирват.

Облягам се на плексигласовия заслон и си представям как бъркам в джобовете на непознати хора. Или как разбивам врати.

— Имах къде да се прибера! Имах пари! — качулката ми пречи, като скафандър е. — Имах собствени дрехи! — дърпам я раздразнено от лицето си.

— Да, наистина. И аз имам всичко, преди да се появиш ти.

Онемявам от изненада. Обръщам се към него, но виждам само плат, защото това шумящо нещо на главата ми не се движи заедно с врата ми!

— Не съм молила да съм една от вас! — повишавам тон, докато се боря с якето си.

Побеждавам го, само за да видя как Агот се хили.

— Да ме подхвърляте като багаж един на друг, да...

— Стига. Шегувам се — той посяга към ципа, за да ми помогне.

Твърде ядосана съм, отблъсквам го:

— Аз не се шегувам! Голям майтап, а? Аз имам всичко, Агот, дори и да твърдиш, че не е било истинско! Имах го! А сега вися като

просяк на някаква спирка, в някакво затънтено градче, с това проклето яке, което...

— Добре, викай, щом ти олеква — той махва с ръка.

— Не ми олеква!

— Какъв е смисълът тогава?

— Изобщо недей... — ръмжейки, още дърпам зеленото яке.

— Ако не ти е по-добре, защо тогава викаш?

Известно време се гледаме втренчено. Аз — гневна, той — безстрастен.

— Гневът и логиката нямат нищо общо — тросвам му се.

— Знам — кима Агот, напълно сериозен.

— Но е Нова година! А аз вися тук! — мисля за майка ми и баща ми край елхата в единия ъгъл на дневната им.

За свещите, които сигурно пак капят по масата и как майка ми ги загася, а баща ми ги пали наново.

За чиниите на сребърни линии и вилиците с широки дръжки, завещани от баба ми.

За подаръците им, които отдавна трябваше да са под елхата, а са в гардероба ми и никой няма да узнае за тях.

— Е, добре — Агот ми протяга ръка. — Отиваме на парти.

— Къде? — скривам ръце зад гърба си, няма да се вмъквам неканена където и да било.

Той ме хваща за якето и ме повлича по улицата.

— На някой площад — обяснява, защото още се дърпам. — На Нова година задължително има празненство.

След час шляпане по затрупаните тротоари най-сетне чуваме музика. После се показва и сцената, на която танцува някаква любителска трупа. Или на танцьорите им е твърде студено, за да се държат като професионалисти, кой знае. Докато се провираме навътре, зървам водещия — свит в шубата си зад кулисите, която неохотно сваля всеки път, щом трябва да излезе отпред.

Площадът е голям и правоъгълен, заслонен е от дълги и високи сгради от всички страни. Те са преграда за вятъра, но не и за снега. Тълпата пръска топлина и алкохолни пари. Май никой не обръща внимание на артистите или на нас двамата, но за всеки случай Агот обръща лицето ми към рамото си.

Прииждат все повече хора, тълпата се сгъстява. Точно пред нас две хлапета пицят и пляскаат, покачени на раменете на бащите си. Група тийнейджъри крият чаши с алкохол зад гърбовете си и се кикотят заговорнически един на друг. Някои се отделят на двойки, целуват се гладно, въодушевени от зрелостта си.

Агот домъква преполовена бутилка вино и запален бенгалски огън. Отпивам и се оглеждам виновно. Заяпвам се в хора, които са сами тук. Сигурно са дошли, за да не са сами у дома. Някои са просяци, които като нас нямат дом. Недалеч има двойка с чаши шампанско в ръка — стоят един до друг без да се поглеждат, без да разговарят.

Часовникът тържествено започва да отброява. Множеството притихва, някои му пригласят. Дванадесет удара, след тях радостна глъч. Сякаш са направили нещо велико.

В небето снежинките се примесват с малки червени хартийки и вихрено се сипят над главите ни. Гледам нагоре, разперила ръце, а камбаните на църквата бият.

Някой слага ръка на рамото ми. Агот.

Избухват фойерверки. Устремяват се нагоре, в тъмното небе. Разпиляват се.

Заря!

Момчето навежда лице, осветено от пъстри, мигащи светлини:

— Честита Нова година, Ейла!

Не мога да не помисля за Исен. Дали казва същите думи сега? На кого ли ги казва?

— Честита Нова година, Агот!

Той ме прегръща. Държи празната бутилка с една ръка. Устните му са твърде близо, мисля си.

А после спирам да мисля, устните ни са слети.

Топлината се взривява в стомаха ми, пропълзява надолу и нагоре по тялото ми. Стиска ме отвътре, както аз стискам раменете на Агот. Както той ме притиска към себе си.

Казват, че годината ще е такава, каквато е новогодишната ти нощ. Е, каква ще е за мен? Случайна? Бездомна? Или ласкава?

— Ейла! Ейла, чакай — но той не ме отблъсква, прегръща ме. — Това ли искаш, Ейла?

Не му отговарям, мисля си колко невъзможно красив е. Колко нереално съвършен — чак до извитите мигли, които премрежават очите му.

Копнежът е също като примамване, налага се да се облегна се на съвършените му рамене, да се прилепя в блещукащите очертания на тялото му. Зарята рисува ярки цветя горе в небето. Снегът се сипе на пухкави, едри парцали. Летят искри и полепват по кожата ми. В косата на Агот има сняг и конфети.

Отварям широко очи, сърцето подскача в гърдите ми.

Не защото съм забелязала Исен — едва на десетина метра отсреща. Не защото съм уплашена, че ме следи, или пък смутена, защото със сигурност ме е видял, залепена за Агот.

Не.

Исен не изглежда ядосан. Изобщо. Сега, когато знае, че гледам към него, той ми махва подканващо.

Не просто иска да се приближа. Той ми заповядва!

Чувам ругатнята на Агот, който започва да отстъпва, без обаче да пуска дланта ми:

— Бягай!

Спявам се, но все-пак се затичвам.

— Ейла! — чувам зад гърба си вика на Рийн. — Ейлааааа!

Тълпата се извъръца, не аз. Като един, хората започват да ме сочат, а най-близките докопват якето ми. Естествено, изпищявам. Отскубвам им се, докато слушам как десетки гласове нестройно подегат името ми:

Ейла.

Ейла.

Ейла.

— Мамка му! — този път съм аз, не е Агот. — Какво става?

Блъскам ръцете, отскачам от по-далече от пръстите, но хората прииждат от всички страни и мърморят името ми.

— Направи нещо! — изкрещява ми Агот, проправяйки ни с мъка път.

— Какво? — не разбирам какво иска, прекалено съм стресната.

— Можеш го, Ейла! Просто го направи! — кресва ми той и удря някакъв твърде настойчив мъж, който ме дърпа за лакътя.

Мярвам Исен в тълпата. Не се е помръднал, само краищата на дългото му палто се полюшват на вятъра. Държи Рийн за лакътя.

„Тъмничарят“ — за пръв път думите на Агот ми се струват право в целта.

Една широка длан се протяга току пред лицето ми и ме сграбчва.

— Махай се! Стига! — изпреварвам Агот, въртя се и размахвам юмруци.

Имам чувството, че потъвам. В морето от хора всички очи са устремени към мен, ръцете им като тръни се закачат по дрехите ми. Пространството свършва, тълпата ни притиска.

— Ако не побързаш, това е — настоява Агот в ухото ми.

— Ще ни смачкат — изписквам. Не мога да дишам.

— Не, само ще те спрат. Ще те задържат, докато дойде още някой Онейро.

Оглеждам се за Исен, но от мястото си не мога да го видя.

— Агот, помогни ми!

— Не мога, Ейла. Те не искат мен. Виж — той с лекота прави крачка към притисналите ни хора, а тълпата се разтваря и пак се затваря, като завеса от тела.

— Агот! Върни се! — изкрещявам му.

— Ще трябва ти да дойдеш, Ейла. Хайде! Можеш го!

Виждам само част от лицето му и как кафявите му очи се отдалечават.

— Хайде! Направи го — виждам да повтарят устните му.

Издавам в нещо, подобно на паника. Дърпам се, обаче няма ефект, дори не се помръдвам. Вече мога да видя само златистата диря на Агот, във въздуха над всичките тези глави, обърнати право насреща ми.

Знам, че от другата страна на тълпата стои Исен и наблюдава. Едната му ръка стиска Рийн. Мога да усетя присъствието и на двамата.

Ейла. Ейла. Ейла — тътне един и същ звук, подет от стотици гласове.

— Ейла! — едва долавям как Агот ме вика.

Нещо в мен се размърдва. Нещо, което е част от мен, но досега не съм му обръщала внимание. Сякаш е спяло и звукът от името ми го е събудил, а то е недовошно от това. Докато мисля за единствените три познати лица в това море от хора, то просто ми посочва:

Агот.

Избутва Агот по-напред в ума ми и...

Аз виждам сходството. Виждам малките разлики между мен и Исен. Между мен и Рийн. Между мен и обграждащите ме хора. Виждам ги толкова ясно, ала не мога да ги назова.

Просто придърпвам еднаквото с мен. Избутвам различното.

Тълпата пред мен се разтваря. А в другия ѝ край чака Агот.

Докато тичам към него, също като малко момиченце, чиито дрехи само го спъват, а Агот ми протяга ръка, хем облекчен, хем разтревожен, чувам как Исен изрича името ми:

...

Но не на глас. Не на глас. Чувам го в мислите си и този път съм сигурна, че е той. Този път го познавам.

Преглъщам закъснелите сълзи, не се обръщам. Аз съм вятър, втурнал се по улиците. Аз съм волна мисъл, неудържима вълна. Бягам, хванала ръката на Агот, за да уеднаквим посоката. Без да знам има ли някой зад гърбовете ни, без да знам има ли изобщо смисъл да тичам.

Павирания площад се сменя със заснежен асфалт, който крие локви по себе си. После сградите свършват и остава само изровен черен път. Дърветата все повече оредяват, под краката ни е рохко поле, засипано с девствен сняг. В ръката си държа единственото, което е еднакво с мен и не спирам да мисля:

Ще бъда част от него. Ще бъде част от мен.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Тълпата скандира името ѝ:

Ейла. Ейла. Ейла.

Виждам следата от бягството ѝ в умовете на смъртните, но не тръгвам по нея. Поема ли натам, ще покажа пътя на другите. Вместо това напускам бързо града, отдалечавам се от гласовете, които в транс мълвят едно и също име:

Ейла. Ейла. Ейла.

Възможно е да не успея — претеглям шансовете си, докато крача наникъде — може би вече съм закъснял. Имам на своя страна само Рийн Ерми и едно отдавнашно обещание, а Амая и другите разполагат с ума на всеки смъртен, за да я намерят.

Прегръщам мрака и усещам присъствието на Абру, на Ран и на Сейма. И тримата се оказват по-близо, отколкото мислех.

— Исен! — като под вода идва крясъкът им.

Дърпам се от черните пипала, затулвам картината, която потрепва зад мене. Те не бива да знаят къде съм.

— Избягаха заради теб, Онейро! — слушам заядливите нотки в гласа на Рийн Ерми, който крачи до рамото ми.

Не биваше да произнасяш името ѝ, Рийн Ерми — върти се из ума ми.

— Не трябваше да идваш с мен! Трябваше да стоиш настрана — продължава.

Не казвам нищо.

Крача в широка дъга, преди да последвам дирята на Агот и Ейла. На сутринта сланата е покрила всяка педя цветно петно — от самотните ниски върби чак до щръкналите до хоризонта папури. Утринната земя сияе.

— Исен...

Обръщам импулсивно глава. Рийн Ерми за пръв път ме нарича по име.

— Остави ме да тръгна сам! Остави ме да ги намеря!

Препречва пътя ми, сякаш вярва, че наистина би могъл да ме спре.

— Ако съм сам, те няма да бягат — настоява.

Едва сега забелязвам, че сме еднакви на ръст. Блясъкът му се отразява в тъмните му ириси, танцува като огънчета там. А аз се чудя:

Дали това е харесвала Ейла?

Веднага се сещам, че не е имало никакъв блясък. Бил е смъртен тогава — преди хиляда земни години, дванайсет хиляди нови луни, триста шейсет и пет хиляди изгрева.

Хм, не. Не е бил блясъкът.

— Рийн Ерми — проговарям най-сетне и го измествам с показалеца си встрани.

Не искам да го нараня. Не още.

— Няма да успееш без мен — допълвам очевидната истина.

Явно усмивката ми го ядосва повече и от мълчанието ми. Лицето му се изопва и хлапакът пристъпва плътно до тялото ми:

— Не бъди толкова сигурен, Онейро!

Стоим лице в лице, един срещу друг — облак искри и дим от тъма, за първи път смесени.

— Няма как да не съм. Знам много неща, които ти даже не подозираш — хиля се аз насреща му.

— Но не знаеш къде ще отидат!

— Имам теб за това.

Е, да, приятно ми е да го дразня. Винаги.

— Избягаха, когато те видяха! И ще избягат пак!

С едно движение запращам тялото му към земята. Ала той е подготвен за удара, това харесвам в него — нащрек е, винаги нащрек. Не пада, по-скоро отскача и се претъркулва, за да се изправи крачка по-далеч.

— Избягаха заради двама ни, Крадецо — изтъквам на глас очевидното.

Дланите му са стиснати в юмруци. Повдига глава, пак с дразнещата си упоритост в тези тъмни, човешки очи:

— Не ти вярвам!

Удържам вихъра от гняв, заключавам го обратно в мислите си. И двамата чудесно знаем, че не мога да го нараня. Поне не истински.

— Така да бъде. Но имаш нужда от мен — проговарям, защото знам какво би отвърнал той на това.

— Нима?

Усмивам се. Естествено, че зная.

— Давай! — посочвам хоризонта. — Бягай, Рийн Ерми.

Протягам ръка и моят мрак се втурва, завихря блясъка му, а кичурите на косата му политат:

— Махни се от тук, щом не ти трябва.

Капанът щраква. Каквото и да реши сега — и да побегне, и да остане — той все ще трябва да ми се довери.

— Няма да помръдна, за да те спра. Няма да направя и крачка. Бягай — почти съжалявам, че е с гръб към мен и не мога да видя лицето му.

Рийн Ерми е в капан и го съзнава — притварям очи от удоволствие. Задържам ги стиснати, защото дълбоко в себе си знам, че всъщност няма да стигна до края. Че уви, той ми трябва, при това жив.

Изричам спасителните думи, за да го измъкна от клопката:

— Но ще знам къде си, Крадецо. Всеки Онейро ще знае.

Раменете му се отпускат. Изсмивам се на видимото облекчение, което той опитва да скрие:

— Рийн Ерми, смъртните винаги ще те виждат. По волята на Онейро, по моята собствена воля. Само аз мога да те скрия от тях.

Когато отваря уста, знам че ще опита да ме предизвика. Ала Крадецът изрича единственото, над което никога не съм се замислял:

— Те виждат и теб, Онейро. Смъртните виждат и теб.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не осъзнавам, че зъбите ми тракат, докато Агот не слага показалец на устните ми:

— Шшшш — просъсква ми, а аз подскачам от горещия му дъх.

Но онова, което наистина ме кара да потръпна, са стотиците силуети, които бродят из мъгливите блата. По вкочанените им дрехи също има слана, както по дърветата и по земята. Лицата им са сиво-синкави от студ.

Знам какво търсят. Кого търсят. Всеки от тях повтаря името ми.

Агот смъква якето си и ме подканя да го облека, нахлупва шапката си ниско над очите ми. Преди да тръгнем пак, стъпква моето шумолящо, момичешко яке в калта.

Знам, че твърдят му плат ме дразнеше, но сега, когато той го натиска в дълбокото, почти ми е жал, че трябва да го оставя. Напоследък губя твърде много неща.

Парата от дъха ми се смесва с мъглата. За заблуда стъпвам в дирите на Агот — покрай чакъла на някакви влакови релси, които се вият към малко, притихнало село. Изобщо нямам идея къде сме. Крача след Агот и слушам мокрия звук от стъпките на онези, които ме търсят.

Внезапна свирка на влак прорязва тишината. Свивам се от дразнещия шум, а Агот бърза. Не ми позволява да вървя по-далеч от релсите, макар локомотива да е почти зад гърба ми. Дърпам се, естествено, и момчето ме хваща с две ръце.

— Престани! — приляквам, за да се измъкна.

Той решава да ме пусне най-сетне и аз се тръшвам на камъните.

— Ейла-а-а! — изкрещява Агот с пълно гърло.

Замирам. Спирам да дишам.

Името ми излита от устните му като подплашена птица. Развява се като флаг над главите ни:

— Ейла-а-а!

Хвърлям се да запуша устата му:

— Шшшшш! Агот! Тихо!

— Ейла-а-а-а! — продължава той още по-силно.

Не разбирам какво прави! Нито пък защо точно сега!

Въпреки шума от влака, въпреки крясъците, някак съм способна да чуя стъпките на онези хора:

Те бързат. Идват право към мен!

Опитвам се да побягна, но Агот пак се вкопчва в ръката ми. За пореден път не мога да се отскубна.

— Какво правиш?! Остави ме! — вече не шепна, пищя.

Папурите шумолят, движението на хората там пръска кафявите пухчета от стъблата им.

— Агот, пусни ме! Моля те!

Сирената на влака заглушава с писъка ми. Локомотивът е само на педя от рамото ми, когато от папурите изскача първото окаляно момиче. Виждам само очите ѝ и замръзвам на място, а тя ме сочи, знам, че ме сочи. Не мога да чуя гласа ѝ заради тракането на колелата по релсите, но го разчитам по устните ѝ:

Ейлааа — крещи.

Ръцете на Агот са като котва на китката ми. Мятам се на всички посоки. Вагоните фучат покрай мен, но най-силния звук, който чувам, е биенето на сърцето си.

Шляп. Шляп. Шляп. Шляп.

Още двама изскачат от блатото. Агот ме повлича. Почти падам, но момчето ме тегли с все сила. Измежду кафявите стъбла се показват още хора — окаляни и посинели от броденето в студа. Усещам парата от нечий дъх и краката ми се раздвижват невъзможно бързо.

Не ми достигат сили да пищя.

Агот се хваща за стълбите на последния вагон. Машинално аз също се вкопчвам в желязото, правя крачка, избутвам се... Вратата се тряска, най-накрая сме вътре! Чувам се как хълцам и запушвам устата си с длан. С другата посягам да ударя момчето, но сълзите пълнят очите ми и само мигам, мигам, за да ги прогоня, махайки вяло с ръка.

Извъртам се, когато Агот ме прегръща, усещам остро пръстите му по гръбнака си. Той ме потупва:

— Това сме го правили вече веднъж.

Думите му ме объркват още повече:

Кое „това“??? — чудя се, а той ме пуска и по въздушното течение разбирам, че вратата пак е отворена. Релсите долу проблясват.

— Хайде, през деня е по-лесно.

Надниквам през отвора:

— Защо се качихме, щом...

Изобщо не ме чака да довърша. Хвърля ме навън и скача секунда по-късно.

— За заблуда — чувам гласа му, докато лазя в калта. Не знам дали искам да го ударя или да се вкопча в него.

Хукваме пак по траверсите и когато влакът прави завой, се шмугваме сред папурите. Коленете и дланите ми вече са целите в кръв.

— Онейро знаят къде си. Трябва да ги объркаме — Агот явно си мисли, че ми е нужен стимул да бързам, а на мен просто не ми стигат силите.

Най-сетне се стоплям, не знам дали защото времето омеква или е от движението. Но, уви, е за кратко. Небето помръква и в синия здрач политат снежинки. Скоро сред снежинките се прокрадват тежки капки дъжд и снегът се обръща на киша. Платненото яке на Агот става вир вода, шапката на главата ми също. Момчето продължава да стиска хлъзгавата ми длан и да повтаря:

— Почти стигнахме. Почти стигнахме.

Духа силен вятър и торфеният му вкус се смесва с поривите дъжд. Двамата криволичим ръка за ръка по тесни, кънтящи улички. Зидовете на къщите се надвесват отгоре ни. За късмет не се натъкваме на хора, само блатата проблясват в дъното на алеите — сиви и матови като небето над нас.

Агот прокарва свободната си ръка по стените. Търси едва доловимата топлина, която издава, че са обитавани. Показва ми как да го направя и аз — притиска дланта ми в мазилката и шепне:

— Усещаш ли го? По-топла е, не е ледена като земята.

Проверяваме за ръжда по въжетата за простиране, надничаме за навети пред праговете листа. Чак в другия край на селото намираме онова, което търсим:

Прозорците на къщата гледат блатата, входът също. Стените й са хладни като земята под краката ни. Тук вятърът духа по-силно — вледеняващ и влажен е, попарва всяка растителност.

Момчето кляка пред дебелата входна врата, ровичка в ключалката. Аз се свивам до него, съсредоточена най-вече в това как коленете ни се допират. Чувам изщракване и вратата с тихо скърцане

се открехва. Въздухът вътре е още по-леден. Агот ме побутва през прага, а аз посягам към ключа на лампата. Тъмно е.

— Недей! — пръстите му улавят дланта ми едва след като чувам изщракването.

Нищо не се случва, изглежда няма ток. В мрака се разлитат само неговите златни искри.

— Някой можеше да види светлината — обяснява ми той, а след това махва с ръка:

—

Не обръщам внимание. Изобщо не чувам каквото ми казва, защото в същото време той ми протяга ръце и копнежът се раздвижва из тялото ми.

—, Ейла. Само кажи.

Гледам го втренчено, а устата ми сами се отварят, като рефлекс. Инстинктивно знам какво следва и то не само с ума си, а с всяка клетка и с всеки нерв, с всяка капчица течност във вените ми. Мислено се връщам в новогодишната нощ, на площада. Усмиввам се на еуфорията от зарята и алените хартийки в снега, от светлинките на Агот, от допира му...

Отварям уста, за да изрека онези две простички думи.

Сега знам коя съм и какво предстои. Сега не съм недоверчива и стресната, както на онова стълбище с Рийн.

Прочиствам гърло — защото не успявам да го кажа от първия път — стискам нетърпеливо очи, обвинявам ръцете си около врата на Агот и опитвам отново:

—

„Обичам те“ — шепна припряно наум, но от устата ми не излиза нищо.

Изнервям се и натискам нос в гърдите на Агот, докато се боря със себе си:

— Не мога. Не мога — сграбчила съм плата на тениската му, но момчето все-пак ме пуска.

Когато отстъпва по-далеч, съм залята от отчаяние. Давя се в него. Не съм на себе си, осъзнавам го, докато се задъхвам от желанието да зарева, а копнежът отчаяно вибрира из тялото ми.

Стискам празните си длани в юмруци и слушам как Агот дърпа някакъв стол, как стъпва на него. Ровичка бушоните над вратата.

— Отоплението е само на ток — ухилва се, сякаш нищо особено не е станало.

Нещо тихичко зажужава зад мен, после усещам струята топъл въздух. От радиатора се носи слаб мирис на изгоряло. Присламчвам се близо до топлината му, но най-вече до топлината на Агот, който кляка до него.

— Никога не е бил включван — момчето души въздуха. — Сигурно ползват къщата само през лятото.

Той надниква в малката баня до стълбите и изчезва към горния етаж. Слушам скърцащите му стъпки над главата си и се чудя дали да не го последвам.

„Обичам те“ — опитвам да кажа, докато него го няма:

— Оооо — оформят с усилие устните ми. Дълбоко в ума ми нещо не е съгласно да го изрека.

Дръпвам стол сядам в мрака до радиатора. От него се излъчва слаба червена светлина. Разкопчавам мокрото яке, събувам подгизналите си кецове.

— Оооообииичаааа... — боря се сама със себе си.

Под стъпалата ми теракотените плочи са хладни и влажни. Зад завесите барабани проливен дъжд.

— ...тееее...

Стените изглеждат боядисани в някакъв блед нюанс на синьото. В лакираното дърво на стълбите се отразяват снопчета светлина. Големият кожен диван смесва аромата си със затоплящия се въздух.

„Обичам те“ — повтарям наум като стихче, което трябва да наизустя.

Забелязвам бурканите на отсрещния рафт. До тях са наредени чаши, чинийки и преполовена бутилка бърбън. Отпивам две глътки с надеждата да се поотпусна. Отварям капациите на бурканите, проверявам съдържанието им.

Канела, нерафинирана захар, какао и... Кафе! Останало е съвсем малко на дъното. Повдигам буркана и вдишвам аромата му. После завъртам крана, но от чешмата не потича нищо.

— Както и предположих, няма зимни дрехи.

Подскачам от трепета, който ми причинява гласа му. Агот слиза с купчина дрехи в ръце и започва да ги мята по дивана:

— Тази тениска трябва да ти стане. Има и с дълъг ръкав. Розова — ухилва ми се. — И мъжката е розова, какво да се прави. Намерих панталони... Тези трябва да ги премериш, не мога да преценя.

Гледам го, слисана, докато повтарям наум: „ОБИЧАМТЕОБИЧАМТЕОБИЧАМТЕОБИЧАМТЕ...“

— Имам си дрехи — изхриптявам.

Агот събува джинсите си и ги изритва на пода.

— Не можеш да си представиш какво запомнят хората, без дори да те забелязват — нахлузва сухите. — Де да имаше и якета... Мхмम्म, в морските вили винаги е така.

Той закопчава ципа и подръпва крачолите. Дълги са му и ги настъпва, панталонът се свлича до хълбоците му.

— Е, става — той пак го събува. Повдига първо единия, а после и другия си крак и маха нехайно чорапите, шляпайки по ледените плочи.

— Не ми казвай, че ти е студено — сочи якето, с което съм още облечена, после подушва въздуха. — Не бих отказал чаша кафе, а ти?

— Няма вода. Спряна е — отвърщам прегракнало и отново прочиствам гърло.

— В банята не е. Включил съм бойлера.

Момчето отваря напосоки шкафовете, намира кафеварката и ухилен до уши изтичва с нея към банята. След това ми я връчва, а аз още стоя като препарирана до кухненския плот.

— Ще вляза пръв, ако нямаш нищо против. Ти и без това си облечена — вратата на банята се хлопва зад гърба му.

Разнася се шум от десетки струи вода, гореща пара и аромат на шампоан пропълзват през прага. Чувам го как си свирука вътре.

Намирам лъжица и пълня кафеварката. Включвам котлона, после най-накрая се сещам да махна якето. Закачам на облегалката на стола, а от подгизналата материя капе вода. Сядам и внимателно събувам чорапите си. Студеният под гъделичка ходилата ми, по прасците ми радиаторът бълва топъл въздух.

„Обичам те“ — решена съм да го кажа.

Кафето завира, скоро ще бъде готово. Изваждам две големи чаши и захарта. Подушвам я по навик, преди да сложа пълна лъжичка в кафето си. Агот спира душа, но продължава да си тананика.

— Жестоко! — долита възкликанието му през вратата. — Има пералня!

Когато излиза, горещата пара се втурва към кухнята. Увит е с кърпа през кръста, а косата му е влажна и рошава.

— Ще погледнеш ли? Не разбирам особено от това.

Отпивам, преди да оставя чашата си на плота и да се приближа. Забивам нос в програматора и опитвам да разчета в мрака символите:

— Дали има прах за пране? — умът ми е другаде.

— Мисля, че видях бутилка отстрани на пода — отвърща ми Агот, докато разбърква кафето си. — Със сушилня ли е?

Отнема ми известно време да се съсредоточа:

— Не, не мисля. Не виждам такива програми.

— Тогава няма смисъл. Няма да останем толкова — той дрънка безгрижно с лъжицата.

Поглеждам го, зает е изцяло с кафето си. Позабавям се още секунда, после смъквам дрехите си и ги оставям върху пералнята. Банята е топла и приканваща, шмугвам се вътре и затварям очи под топлата струя на душа.

Излизам чак когато водата потича студена и губи притегателната си сила. Намирам Агот на дивана. Лицето му е отпуснато, дългите му ресници са се слепнали от водата. Почти съм наясно, че момчето не спи наистина, но в полумрака на стаята, в тишината, нарушена само от жуженето на радиатора, единственото с което наистина съм наясно е, че искам да го целуна.

„Обичам те“ — толкова е лесно — убеждавам сама себе си.

Приближавам на пръсти. Дръпвам един розов ръкав, който се подава от купа с дрехи, точно до лакътя му. Мъжката тениска е. Стрелвам момчето с очи и издърпвам втората розова блуза. Оглеждам купчината за по-плътния сивкав плат на панталоните. Ароматът на кафето ме кани да се приближа, но аз се чудя защо Агот не ми обръща внимание. Издърпвам и панталоните, по-рязко. Момчето помръдва и аз се вторачвам в него. Но Агот само примлясва и отново застива.

Хм...

Взимам дрехите и се отдалечавам, за да съм извън полезрението му, дори и да отвори очи. Обличането няма същия ефект като събличането, наясно съм. Нахлузвам панталоните и махам хавлията от гърба си. Намъквам тениската и чак тогава обръщам внимание на размера на дрехите. Панталонът ми е широк, смъква се чак до ханша ми. Блузата е модел по тялото и уви, не покрива по-надолу от пъпа.

Поглеждам раздразнено Агот, който е още по кърпа — сякаш той е виновен, че в къщата няма по-свестни дрехи.

По голите му рамене просветват капчици. Две-три тъкмо се плъзгат по релефа на гърдите му, към стегнатия корем. Кърпата е захваната хлабаво, почти се е размотала.

Отивам сковано до чашата си и започвам да пия. Хващам се, че пак надничам към полуголото момче.

Е, добре. Той не ме вижда — облягам се на плота, отпивам изстиналото кафе и съвсем съзнателно разглеждам тялото му. Под пъпа, в който се е събрала вода, той има фини, почти руси косъмчета, които се завиват и изчезват под бялата кърпа. Краката му са покрити със същия кафеникав мъх, а по него са се задържали микроскопични капчици.

Момчето се размърдва и аз панически премествам погледа си в стената зад него. Но Агот просто е сменил позата си. Кръстосал е крака — сега прасецът му е високо върху коляното на другия.

Колебливо накланям глава, за да надникна под вдигнатото му бедро. Премествам чашата до устните си, за да скрия поне отчасти посоката, в която гледам.

— Защо се облече тогава? — гласът му е пълен със смях. Гласът му е топъл и гърлен.

Едва не се задавам с кафето:

— Какво? — правя се, че не разбирам и проклинам любопитството си.

Тапицерията на дивана изскърцва, когато момчето се размърдва:

— Чувствам се почти изнасилен. Приятно изнасилен.

Поглеждам го, възнамерявайки да отричам докрай, а той плъзва оценяващ поглед по тениската ми:

— Готина блузка — смига ми. — Панталоните пречат, но блузата определено е в плюс.

— Стига — уж го скастриям, а също му се усмихвам.

Агот се засмива лукаво, когато скръствам ръце пред гърдите си:

— Горест имаше и друга, но нарочно не я взех. Не беше толкова секси.

Той прошепва последното. Очите му пак се връщат на тялото ми, опипват ме.

— Е, върна си го. Сега аз се чувствам изнасилена — влизам в тона му.

Ресниците му трепват и очите му погалват лицето ми. Задържат се на устните ми.

— „Изнасилване“ не беше подходящата дума. Трябва да си против, за да е изнасилване.

— Е, аз съм... — започвам бързо.

— Не, не си — казва Агот уверено.

Правя гримаса, но той още е с онова весело, дяволито изражение:

— Искаше да надникнеш. А сега, ако само малко се наклониш...

Стискам клепачи и се завъртам гърбом към него. Той пак се изхилва:

— Ейла-а-а, ти искаше да погледнеш.

— Е, добре. Само исках да погледна — предавам се аз.

— И видя ли?

— Не, ти се размърда тогава.

Той наистина прихва:

— Искаш ли да погледнеш сега? Изобщо няма да мърдам.

Излегнал се е в почти същата поза, само че кракът му е доста по-високо от преди. Протягам ръка, за да скрия гледката от очите си. Или очите си от гледката. И се смея:

— Стига, Агот.

Той се изправя с престорена въздишка:

— Следващия път пращай по-ясни сигнали, когато искаш само да гледаш.

„Обичам те“ — припомням си какво би трябвало да му кажа. По възможност веднага. Гледам го и си мисля, че почти ще е истина. Онова, което в момента изпитвам много, много прилича на влюбване.

Момчето смъква кърпата и я мята на пода. Налагам си да не се въртя неловко, докато се разхожда гол покрай мен. Той нахлузва мъжките панталони и налага чистата тениска на гърдите си, сякаш иска да ѝ провери размера.

— Е? — плътните му устни се разтягат дяволито. — Губим време, Ейла. Не мога да те измъкна по друг начин от тук.

Последното ми звучи някак познато, сякаш не го казва за пръв път... — но умът ми витае, не успявам да се съсредоточа, за да си спомня.

Той идва бавно към мен. Изпуска тениската, панталоните едва се крепят на хълбоците му. Ахвам от допира на златните му искри.

„Обичам те! Обичам те!“ — стоя като препарирана и репетирам наум. Тялото на Агот се допира до моето.

— Агот, аз... — шепна в устните му.

— Знам... — лицето му се отърква по бузата ми. — Знам...

— Аз... Аз... Аз... — толкова ми е хубаво, че не мога да мисля.

— Да?

— Аз...

— Аха?

— Аз...

— Мдаааа?

— Аз не... — сковавам се, дланите ми хем го държат, хем го отблъскват.

Но този път Агот чака. Само златото в хладния въздух на стаята се плъзга по кожата ми и ме гали.

— Ти не...? — той е толкова близо, че ръбът на плота се врязва в гърба ми.

— Не мога — осъзнавам, че рева от безсилие. — Не мога да го кажа, Агот!

— Кое? — близостта му е като вълна, която ме зашеметява. Така ме е страх, че всеки миг ще отстъпи!

— Онези две думи, онези две думи — отговарям му, хлипайки.

Дъхът на Агот погъделичква врата ми:

— Ооо — пресеква, сякаш момчето се смее.

Горещи сълзи се стичат по бузите ми.

— Онези две думи... — шепотът му пълзи по гърлото ми. — Онези две думи...

— Да-а-а... — хълцам обречено аз.

— Те не ми трябва, мила.

Поглеждам го, слисана, през влагата в очите си. Край нас има толкова блясък, че очертанията на стаята се губят във вихъра му.

— Изобщо не ни трябва — той клати глава.

Устните му се накланят към моите, езикът му ги разтваря. Агот ме повдига и аз обвивам ханша му с босите си крака. Целувам го жадно, сграбчвам късите кичури на косата му, а кръвта неистово блъска във вените ми.

— О! — натискам с пръст разкъравената си устна.

— Само кръв — казва ми дрезгаво той. — Само сълзи. И злато.

Залитаме към дивана, искрите край нас са като водовъртеж от брокат. Лицето на Агот е влажно от сълзите ми. Усещам как от устната ми се плъзга топла капчица кръв, а той продължава да шепне:

— Твоята кръв, алена. Нашите сълзи, бистри. Моето злато, огнено.

В очите му вече няма смях. Там съм само аз, само отражението ми.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

В тъмнината се строшава стъкло. Вдигам глава. Крадецът влита през разлюлените завеси вътре в къщата.

— Агот! Агооооот! — пороят заглушава гласа му.

Докато крача натам, входната врата се отваря и двамата с Агот се изтърколват на прясно посипаната със стъкла алея. Из влажния въздух се пръска брокат.

— Ти не си ми брат! Не си ми брат! — слушам го как крещи. Ала онова, което наистина привлича вниманието ми, е тънкият силует, който се показва на прага.

Нали заради нея съм тук.

— Ейла!

Тя трепва, щом разпознава гласа ми. После попипва устната си.

Кръвта на хората се вижда даже в тъмнината, дори когато нищо друго няма собствен цвят. Гледам мокрите ѝ от сълзи страни и талазите злато, които се вихрят из въздуха.

— АГОТ! — в едно с вика ми по повърхността на блатото се втурва вятър, повлича капки дъжд и мъх от папурите.

Пресягам се към двете боричкащи се тела, те сякаш не забелязват гнева ми. Това също ме дразни! Улавям безпогрешно онова, което ми трябва.

Отсреща Ейла пригладжа с две ръце литналите си кичури. От дъжда косата ѝ се вие. Знам какъв ще е мириса ѝ, ако се приближа и я подуша...

— Предаде своите — най-сетне се извърщам от Ейла. — Предаде своите, Агот!

— Ти не си свой, Исен! — той присвива момичешките си очи, за да се предпази от поривите, които моят гняв праща в лицето му. Целият е вир-вода.

— Щом си бил Онейро, винаги ще си! АГОТ! — осъзнавам, че крещя името му и стискам зъби. Но ми се иска още дълго да гледам как водата го дави.

В небето примигва светкавица. Папурите се наклонят към повърхността на блатото, сякаш изплашени от непреставания ѝ гръм.

— Нима? — разчитам по устните му. — И тя ли е една от вас? — той сочи към Ейла и аз се втрещвам в силуета ѝ през дъжда.

— Не говори неистини Исен! Не и на мен! — Агот, естествено, използва момента. — Всеки ден съм изпитвал презрението ви. Всеки ден! Дори и да съм бил, сега не съм един от вас. Знаеш го! Тя също не е!

Над четирима ни, във вихъра от пръски и вятър, сияе блясък. Неговият блясък, който със сигурност ще я промени.

— Ти даде дума, Агот!

До него Крадецът възкликва, когато го казвам.

Хм. Нима наистина не е знаел? — отбелязвам встрани от гнева си.

— Ти каза, че Рийн няма да пострада! — контрира ме Агот, поглеждайки бегло към Рийн Ерми.

През цялото време е опитвал да го спаси! Опитва дори сега, макар да знае, че никога не бих позволил на Крадеца да се измъкне.

— Бягай, хлапе! — чувам умолителните нотки в тона му. Спомням си как всичкият смях, всичката самоувереност беше изчезнала от очите му, когато стиснахме десници, и разбирам, че изобщо не е мислел да удържи на думата си.

Отварям уста. Но и този път думите увисват на устните ми. Разбира се, не се съгласявам на глас, но и не споря. Защото знам, че Агот е прав:

Ейла не е Онейро. Той също не е. Каквото е било, било е отдавна.

— Ти тръгвай, Агот. Ако ти се живее, върви си — напомням му какво ще е най-добре да направи.

Другите скоро ще са тук — и двамата го знаем — поне още трима всесилни и гневни Онейро. Макар да не усеща като мен приближаването им, Агот ги познава добре. Животът на всеки Забравен е в опасност пред волята им. Без значение какъв е бил някога.

— Бягай! — той пак просъсква към Рийн.

Крадецът се изправя:

— Как да ти вярвам, Агот?

Аз едва не ръкопляскам на тона му:

— С Рийн Ерми имаме уговорка — изричам доволно. — Той ще вземе Силата.

Очаквам гняв, а Агот се разсмива:

— Винаги си бил глупак, нали, хлапе?

Рийн Ерми скръства ръце.

— Рийн! Погледни ме! Бягай, докато още можеш!

— Нямах време за това, Агот — прекъсвам го.

— Запитай се какво печели той! — Агот се прави, че не чува забележката ми, но започва да отстъпва. — Помисли защо ще го прави! Рийн, повярвай ми! Бил съм като тях, аз ги познавам!

— Изчезвай, Агот. Или ще размисля — процеждам през зъби.

Силуетът на Ейла леко сияе.

— ЕЙЛА! — правя ѝ знак да се приближи.

Бързам. Заповядвам ѝ, нямам време за друго.

Докато крачи към мен, се усмихвам против волята си. Сега тя съзнава безграничната Сила, която се крие в ума ѝ. Виждам го. В този миг тя наистина...

— Рийн! — обажда се Агот. — Рийн, не му вярвай!

Но Крадецът е тук заради Силата. Няма да се откаже.

— Глупако! — Агот най-сетне си тръгва. Чувам пляска от стъпките му през плитката вода.

Рийн Ерми се обръща — бегло, едва-едва — подир тънката диря от блестящ прах сред стъблата.

Ейла застава насреща ми. Усмивката ѝ е отговор на моята усмивка.

— ПРАВИ КАКВОТО ТИ КАЖА. Нямах никакво време — влагам всичката воля в думите си, за да я убедя.

Дъхът ѝ погалва лицето ми:

— И аз ли? — тя многозначително кимва в посоката, в която Агот току-що е побягнал.

Не се изненадвам. Естествено е да се противи. Сега тя не е послушното смъртно момиче — напомням си.

— Вече знаеш всичко — прекъсвам я бързо. — Дори и онова, което Агот не ти е казал.

Чувам я как се подсмихва. Очите ѝ обаче са студени и строги, вперени в моите. Колко пъти съм я виждал такава! Колко пъти и колко отдавна.

— И ще се съгласиш, че нямаш избор, Ейла! — ядосана ми е, но това не е важно.

— Да, Исен. За разлика от теб, аз мога да се съгласявам колкото си искам.

Сега и аз правя гримаса — защото тя се шегува със собственото си падение!

— ЗАМЪЛЧИ! Нямаш време за цупене! Времето ти изтича!

Тя повдига рамене. Съвсем наясно е, че ме гневи:

— Мислех, че Архатите са безсмъртни — изрича нехайно и навива един кичур по пръстите си.

Навеждам се към лицето ѝ. Принуждавам я да чуе заплахата, да я зърне в очите ми:

— Абру ще е тук след броени минути. Само двама Онейро са нужни...

Ръката ѝ се протяга към устните ми:

— Стига, Исен. Разбрах.

Сепвам се. Дърпам се по-далече от допира ѝ.

Хората са диви и низши. Хората са опасни.

— Е? Какво точно искаш от мен? — Ейла прибира ръката си, а гласът ѝ е хладен. — И защо си бързал да си тук преди другите?

— Трябва да му дадеш Силата — кимам с нейния тон към Крадеца.

Чертите ѝ омекват. Сянка на усмивка прекосява лицето ѝ. Виждам я миг преди да поклати глава:

— Не, Исен — тя понечва да ме загърби.

— ЗАПОВЯДВАМ ТИ! — сграбчвам раменете ѝ и я връщам обратно. Косите ѝ се разлитат от стихията на гнева ми.

Ейла слага длан на гърдите ми:

— Волята ти не може да надвие моята воля.

Истина е.

Отмествам ръцете си, волята ѝ ме бута назад. Минути преди да престане да бъде човек, Ейла е силна почти колкото всеки Онейро.

И точно тази Сила ще я погуби.

Тя тръгва обратно към къщата. Мисли си, че разговорът е приключил, ала аз съм подготвен за всяка пречка:

— Майка ти и баща ти — изричам кратко.

Естествено, че се обръща.

— Ще умрат — довършвам, просто за да е сигурна. Използвам най-голямата ѝ слабост, слабостта на всеки от смъртните. Привързаността им към другите смъртни.

Лицето ѝ се сгърчва. Ейла прочиства гърло, преди да изрече:

— Смъртта е за смъртните. Да се раждат и да умират.

Усмивам се. Толкова добре я познавам.

— Обещавам ти. Най-ужасната смърт — в очите ѝ се отразява болката ѝ, но аз не спирам дотук. — Най-ужасният живот след това. Отново и отново, без край.

Челюстта ѝ се стяга. Знае, че ще го направя. Познава ме. Погледът ѝ е като наточена стомана, като свредел в лицето ми.

— Обичам те, Рийн Ерми.

Е, явно нито аз, нито той е готов за това. Чувам го как ахва, секунда след като е осъзнал какво всъщност е казала. Гласът ѝ е режещ като меч, изобщо не съответства на думите.

Аз също застивам. Впервам очи, приковавам сетивата си, за да усетя как Силата на Ейла ще я напусне и как Крадецът ще я сграбчи.

Най-сетне! Време е!

Застивам, но и ликувам, не мога да се удържа!

Защото няма същество на този свят, което би понесло в душата си и Силата, и Вечността, освен ако не е Онейро!

Аз чакам. Чакам това от столетия!

Алчността най-сетне ще сложи край! Последният Ерми ще е сразен! Последният!

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Не се случва.

Нищо.

Стискам клепачи, когато Ейла отново се обръща към мен. Вече съм се досетил, нямам нужда от обяснението ѝ:

— Трябва да е истина, Исен — тя почти ми се скарва.

Знае, че ще трябва да изпълня закана си. Онези смъртни мъж и жена, последните ѝ родители, те ще трябва да страдат.

Най-сетне разбирам какво не съм обмислил в уж съвършения си план.

Чувам режещия смях на Крадеца, а ми се струва, че се смея аз. Рийн Ерми вече върви към папурите, полюшващи се над блатата. Не го спирам, няма никакъв смисъл. Вече няма смисъл от плана ми.

— Обичам теб, Исен.

Става толкова бързо, че когато вдигам лицето си, Силата ѝ вече струи покрай мен.

Тя е жив вятър, стеле се като тъмен воал. Позната ми е, но аз не мога да я взема. Просто нямам нужда от нея.

Крадецът се извъръща, очите му се впиват във вибриращия въздух. Способен е да я почувства, да чуе как шуми, като пулс във вените.

Не можеш да я вземеш, Рийн Ерми. Тя трябва да ти бъде дадена — хем ми се иска важно-важно да му го обясня, хем ми се ще да не е истина. Ще ми се да притежавам способността сам да вселя тази Сила в душата му. Нека просто я вземе!

Точно тогава, пожелавайки всичко това, усещам присъствието им. Прегръщам своя мрак — жужащ заради толкова свободна Сила — и долавям съзнанията им.

Онейро са близо.

— Абру. Ран — приветствам ги мислено. После трепвам — Амая?

Думите ѝ са първо в ума ми. И тримата се обръщаме, когато гласът ѝ разкъсва съсъка на дъжда:

— Време е да се плати цената!

Стъпалата ѝ вдигат ситни капчици над блатата. Зад нея са Ран и Абру.

— Исен — хладният им поздрав докосва ума ми.

Най-отзад виждам някакво русо момиче. Смъртно момиче.

Освободената Сила се протяга към новодошлите и развява косите на момичето. Като електричество във въздуха е, щипе и съска. Момичето я усеща и започва да писка, размахва безпомощно длани. Поглеждам багрите на ума ѝ, почти е обезумяла от страх. Колко ли дълго е била принудена да следва Онейро?

Амая се засмива лукаво:

— Искаше отмъщение, Рийн Ерми!

От устните на Крадеца излиза неразбираем шепот.

— Заради нея, нали — Амая улавя пищящото смъртно момиче и го извлича по-напред. — Така и не успя да я намериш.

Момичето още се дърпа, ала не е способно да побегне, без да му бъде позволено, естествено.

— Лиля! — казва Крадецът. Когато посяга към нея, момичето започва да пищи още по-силно.

Ясно се вижда колко го боли от това.

— Лиля... — той повтаря името ѝ, нежно и успокояващо. Не отива по-близо, макар да му се иска, виждам го.

— Така и не разбра, че всичко върви по нашата воля — продължава триумфално Амая. — В теб има повече дързост, отколкото ум, Рийн Ерми.

Силата на Ейла жужи из въздуха, търси пътя обратно. Опитвам да я оттласна по-далеч. Само докато не е част от нея, Ейла ще е в безопасност.

— Ще платиш за стореното, Рийн Ерми! — Амая принуждава русото момиче да не се върти, да гледа право в него.

А аз слушам ума ѝ. Решението е било толкова просто!

— Колкото по-дълго живееш, толкова по-дълго няма да я срещнеш — отсича тя.

ВЪРВИ! — чувам гласа ѝ в главата си. Най-сетне свободна, девойката хуква в истерия през блатата.

— Момичето ще умре, ако я последваш — Абру препречва пътя на Рийн Ерми.

Челюстта му се стяга, докато слуша отдалечаващите се писъци.

— Ти — Амая кимва към Ейла.

Най-сетне обръщам внимание какво всъщност мислят те. И тримата!

— Ти също поиска онова, което не трябва да имаш.

Ейла вдига очи.

Преди да успее да изрека дори най-кратката дума, преди да опитам да ги спра, Силата им вече струи право към нея.

Помитаща. Непреодолима.

— НЕ! НЕ! — чувам се да крещя, наум и на глас.

НЕ! НЕ! НЕДЕЙТЕ!

Светлината е ослепителна. Като милион фойерверки, избухнали едновременно. Само звукът не е същият. Чувам плътната тишина, обратното на шум. Усещам я като вакуум в себе си.

Прекрачвам в уютния мрак, не искам да докосвам до този блясък, не желая да го виждам. Устата ми се отварят и затварят, вдишват мириса на макове.

— Исен... — чувам как ме вика Абру.

— Исен... — гласовете на Кай и Амая се преливат.

Потръпвам от следващите им думи:

— Онейро са едно. Ти се опълчи.

Не проговарям, макар още да вярвам, че защитавах Онейро. Няма как да им възразя. В живия мрак тримата виждат моите мисли, както аз виждам техните. Ясно ни е, че сега не мислим едно.

А щом не мислим едно, значи не сме едно.

В тъмнината се появяват и другите. Артем ме пронизва със студените си очи, след него се показва Сейма. Макар да сваля качулката си, лъскавите ѝ кичури крият лицето ѝ. Марен и Велис също са свели глави, единствен Тарей ми кима. Ши пристига последна и се нарежда до Ран. Гледам оцелелите девет Онейро и си мисля, че само преди две хилядолетия бяхме дванайсет. Нищо друго не ми идва наум.

Мисля как загубихме Агот.

Как загубихме Ейла.

Зад гърба на Амая мога да видя Крадеца, още е на брега. Коленичил е, вдигнал лице към небето. Проследявам погледа му и ахвам. Макар на брега да е ден, в моя мрак ясно се виждат онези звезди:

Един ще се промени.

Един ще умре.

Един ще бъде същият.

За пръв път ги поглеждам оттук — колкото и да е нелепо —
затова чак сега ги разбирам:

Не само Ейла, не само Рийн Ерми!

Иска ми се да изкрещя:

НЕ ТРИМА! ВСЕКИ ЕДИН!

Моят край също е изписан горе в небето.

— Не си един от нас — девет гласа прокълбят в тъмнината и аз
знам какво ще последва.

— Така е — признавам го. Вярно е. Самата истина е.

Мракът покрай мен се променя. Първо прилича на облак, който
се обръща на дъжд и само след секунда е плътен петмез, който лепне
по тялото ми. Оплита ме и ме изплюва на брега, обратно на мокрия
пясък.

Опитвам да го погая, ала не успявам. Поглеждам учуден ръцете
си, макар да знам, че това вече не е моят мрак, уютният ми дом.
Жужащата материя сега е толкова чужда на тялото ми.

Онейро ме следват на ветровития бряг. Рийн Ерми ме поглежда.
Кимва ми, сякаш допреди минути не сме били врагове. Аз също му
кимам.

Деветимата Онейро ме обграждат и ме скриват от погледа му.
Слушам стъпките му — той тича през високите папури, макар да знае,
че някой ден също ще трябва да плати цената.

Иска ми се да се изправа, но нямам сили. Разпервам ръце.
Вдигам лицето си, за да посрещна общата им воля.

Деветима Онейро, като един.

Долавям полъх. Кичурите на косата ми политат.

Силата им ме застига като стена, към която допирам чело —
грапава и хладна.

Също като...

ЕПИЛОГ

Може пак да е на онзи блатист и нисък бряг. Може да е навсякъде другаде. Ако се заслушаш, ако знаеш как да слушаш, ще го чуеш все някога:

— Исен...

— Ейла...

Вятърът ще отнесе звука така, както го е довял. Ала ти вече ще знаеш:

Нищо не изчезва напълно от този свят. Смъртта е само преход.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на всеки, прочел историята, и се надявам да е било интересно! Бързам да благодаря на съпруга си, който беше така толерантен към времето ми за писане и така взискателен и съпричастен към онова, което пиша.

Признателна съм за четенето и препрочитането, за съветите и за факта, че спореше с мен всеки път, щом нещо не ти хареса!

Благодаря сърдечно на журито от „Конкурс за български фентъзи роман на издателство MBG Books 2012“, че включиха книгата ми и в топ 10 на всички участвали. За мен това е голяма победа.

И не на последно място — благодаря на баба си! Мерси, бабче, че ми разказваше страшните приказки за пилуцийките и техните малки барабанчета, откъдето взех идеята за Онейро.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.